

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

S H E R R I L Y N

K E N Y O N

DREAM CHASER

One step into the Dark-Hunter®
world and you'll never turn back . . .

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

RÜYA PEŞİNDE

SHERRILYN KENYON

İçindekiler

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Önsöz](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm Onbirinci](#)

[Bölüm Oniki](#)

[Bölüm Onüçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Ondördüncü](#)

[Bölüm Onbeşinci](#)

[Bölüm Onaltıncı](#)

Bölüm

On Yedinci Bölüm Telif

Hakkı

PROLOGUE

Nefret acı ve zarar verici bir duygudur. Kanın içinde dolandır, ev sahibine bulaşır ve onu hiçbir şey yapmadan ilerletir. herhangi bir sebep. Görüşü sarıklıdır ve en net görüşleri bile çarpıtmaktadır.

Fedakârlık asil ve şefkatlidir. Başkalarını kendinden üstün tutan bir ev sahibinin eylemidir. Fedakârlık şu yollarla satın alınır
sevgi ve dürüstlük. Bu gerçekten kahramanca.

İntikam bir şiddet eylemidir. Haksızlığa uğrayanların kaybettiklerinin bir kısmını geri almalarını sağlar. Fedakârlığın aksine, onu uygulayan kişiye geri verir.

Aşk aldatıcı ve yücedir. En gerçek haliyle, tüm varlıkların içindeki en iyiyi ortaya çıkarır. En kötü haliyle ise onu tutacak kadar aptal olan herkesi manipüle eder ve mahveder. Aptal olma.

Fedakarlık zayıflar içindir. Nefret yozlaştırır. Sevgi yok eder. İntikam güçlülerin armağanıdır.

İlerleyin, nefretle değil, sevgiyle değil.

Amacınızla ilerleyin.

Çalınanı geri al. Acınıza gülünlere bedelini ödetin. Nefretle değil, sakın ve soğuk bir mantıkla.

Nefret sizin düşmanınızdır. İntikam ise dostunuzdur. Onu yakınında tut ve serbest bırak.

Tanrılar bana haksızlık edenlere merhamet etsin çünkü onlara merhamet etmeyeceğim.

Xypher yüzyıllar önce hücresinin zeminine kendi kanıyla yazdığı kelimeleri okurken durakladı. Donuk ve soluk, onu bu zamana ve yere neyin getirdiğini hatırlatıyorlardı.

Kendisine ettiği kutsal bir yemindi.

Gözlerini kapatarak elindeki kâğıdı açtı ve kelimeler yerden kalkan bir sisin içinde eriyip gitti.

sol kolunda yeniden bir araya geldi. Sembol sembol, kelime kelime, hâlâ kanlı olan karakterler kendilerini derisine kazıdılar. Kendilerini kazımalarının verdiği yanıkla tısladı. etinin içine. Bu acı ona yardım etti. Onu güçlendirdi.

Yakında bir aylığına özgür olacaktı. İz sürmek ve öldürmek için bir ay. Uğruna kendini feda ettiği kişi bunun bedelini ödeyecekti ve bu süreçte ertelemeyi hak ederse... Güzel.

Eğer yapmadıysa...

İntikam bazen iyi bir kurbanı hak ederdi. En azından bu sefer, artık kimsenin ona gülmediğini bilerek ölecekti.

BİR

Café Maspero
New Orleans
Şubat 2008

"Hiç kafanızı bir karıştırıcının içine koyup sıvılaştırma düğmesini açmak istediniz mi?"

Simone Dubois, koyu renkli ahşap masada karşısında oturan New Orleans bölge adli tabibi Tate Bennett'e önce kaşlarını çatı, sonra da güldü. Tate her zamanki gibi Beyaz düğmeli gömleği ve siyah pantolonuyla kusursuz bir şekilde giyinmişti. Cildi koyu ve kusursuzdu, bu da Kreol ve Haiti mirasının bir armağanıydı. Keskin, yontulmuş yüz hatlarıyla son derece yakışıklıydı ve o koyu renk gözleri asla bir detayı atlamışsın.

Kusursuz kıyafetleri, Simone'un solmuş kot pantolonu, lacivert kazağı ve Simone'un onları dövmeye çalıştığı hiçbir tarza uymayan koyu kahverengi bukleleriyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Uzaktan da olsa ilginç bulduğu tek özelliği, güneş vurduğunda altın rengine dönen ela kahverengi gözleriydi.

Ağzını peçetesine sildi. "Dürüst olmak gerekirse... Yaptığımı söyleyemem. Ama birkaç kafa daha vardı. bunu yapmak için. Neden?"

Önüne bir dosya bıraktı. "Bir şehirde kaç tane seri katil olabilir?"

"O istatistiklerden haberim yok. Sanırım şehre göre değişiyor. Bana burada bir tane daha olduğunu mu söylüyorsun?"

Çatal bıçak takımını açtı ve peçetesini kucağına koydu.
"Bilmiyorum. Son iki hafta içinde ofisime birkaç tuhaf cinayet geldi. Görünüşe göre alakasız."

Bu iki kelime anlam yüklüydü. "Ama..."

"Ama bu konuda içimde bir his var ve bu his "bak bu parlak bir dünya" türünden bir his değil."

Simone dosyayı açmadan önce sodasından bir yudum aldı ve korkunç olay yeri fotoğraflarına bakarak yüzünü buruşturdu. Her zamanki gibi, kanlı ve detaylıydılar. "Öğle yemeğinde bana getirdiğin hediyelere bayılıyorum. Diğer kızlar elmas alır. Ben mi? Ben kargaşa ve kan alıyorum ve hepsi öğleden önce. Teşekkürler, Tate."

Eğildi ve kızın tabağından bir patates kızartması çaldı.
"Merak etme boo, ben ismarlıyorum. Ayrıca, öğle yemeğinde buluşup iş konuşabileceğim tanıdığım tek kadın sensin. Diğer herkesin midesi bulanıyor."

Yukarı baktı. "Biliyor musun, bunun bir iltifat olduğundan pek emin değilim."

"İnan bana, öyle. Eğer LaShonda'nın akli başına gelir ve beni terk ederse, bir sonraki Bayan Tate sen olacaksın."

"Yine ikimiz için de gurur verici değil. LaShonda'ya kocasının onun hakkında ne düşündüğünü söyleyeyim mi?" diye takıldı.

"Lütfen yapmayın. Yastığımı zehirleyebilir... ya da daha kötüsü, popomu dövebilir."

Simone yine güldü. "Merak etme, bunun için onu adalete teslim edeceğimden emin olabilirsin."

"Eminim istersiniz." Garsondan bir karides po'boy ve patates kızartması sipariş etmek için durakladı.

Simone fotoğraflara bakmaya devam ederken o da siparişini alan genç Got kadınla konuştu.

Evet, bu fotoğraflar oldukça ürkütücüydü. Ama bu tür fotoğraflar genellikle öyledir. Dünyanın başkalarına böylesine korkunç şeyler yapabilecek insanlarla dolu olmasından nasıl da nefret ediyordu. İnsanların birbirlerine yapabildikleri yeterince kötüydü. İnsan olmayan diğer sakinlerin yapabilecekleri ise bambaşka bir kâbustu. Tam anlamıyla.

Ve her iki tür canavarla da az çok tanışıklığı vardı.

Garson kız mutfağa doğru yöneldi.

Tate daha yakına eğildi. "Diğer taraftan herhangi bir titreşim alıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "İşlerin bu şekilde yürümediğini biliyorsun, T. Cesede ya da kurbanı aıt bir şeye dokunmam gerekiyor. Fotoğraflar bana sadece kağıt kesiğı verir... ve " Zavallı kadının ölüm şekline duyduğu sempatiyle titreyerek dosyayı kapattı ve ona doğru geri kaydıldı.

"Öğle yemeğinden sonra benimle morga gelmek ister misin?"

Teklifi karşısında tek kaşını kaldıldı. "LaShonda'yla tanıştığın gece kullanmış olman gereken tavlama cümlesini düşündükçe ürperiyorum. Benimle gel bebeğim ve ceset koleksiyonumu gör."

Güldü. "Tanrım, espri anlayışına bayılıyorrum."

Ne yazık ki evli bir adam, onun sıra dışı mizahını gerçekten anlayan çok az insandan biriydi. Diğer tek kişi gerçekten de on yaşımdan beri ona musallat olan genç bir hayalet olduğunu anladı.

Jesse onun sağında oturuyordu ama bunu sadece Simone biliyordu. Başka kimse onu göremiyor ya da duyamıyordu. Şanslıydı. Özellikle de Jesse 1980'lerin sonundaki zaman tüneline kilitli kaldığı için. Miami Vice dizisindeki Don Johnson'ı anımsatan açık mavi bir ceket giymiş, siyah, kıvrırcık bir fötr şapka takmıştı. Pretty in Pink filmindeki Jon Cryer'ın izniyle. Jesse, ona çok fazla tekrarını izleten büyük bir John Hughes hayranıydı. Sıra dışı kıyafetini ince beyaz klavye saten kravat ve uyumlu beyaz dama tahtası Vans ile tamamladı.

Jesse sıkılmış dişlerinin arasından, "Morga gitmek istemiyorum, Simone," dedi. "Orayı sevmiyorum."

Bu duyguyu kesinlikle anlayabiliyordu. Proktologun muayenehanesinden sonra en sevdiği yer burasıydı.

Jesse'ye acıyan bir bakış attı ama ikisi de gitmekten başka çaresi olmadığını biliyordu. Bir katili adalete teslim etmek için yapmayacağı şey yoktu ve buna Tulane'deki laboratuvarı yerine ürkütücü şehir morgunda takılıyor.

"Peki bu cinayetlerin en tuhaf yanı ne?" diye sordu, Jesse'yi aşına olduğu bir tiradı tekrarlamaktan alıkoymaya çalışarak. Ayrıca, eve onsuz da gidebilirdi - sadece o yokken evde olmaktan hoşlanmıyordu.

Jesse bazen çok muhtaç bir hayalet olabiliyor.

Tate cevap vermeden önce bir kızartma daha çaldı. "Bayan Gloria'nın muayene masasından kalkıp gitmesi."

Simone içtiği kolada boğuldu. "Affedersiniz?"

"Doğru duydunuz. Nialls bu yüzden şu anda deli gömleği giyiyor. O kadar çok korktu ki onun için psikiyatri servisini aramak zorunda kaldık."

Tekrar konuşmadan önce boğazını temizlemek için iki kez öksürdü. "Kurban komada mıydı?"

"Kurban bir kapı çivisi kadar ölüydü. Fotoğraflardan da gördüğünüz gibi, boğazı parçalanmıştı ve Nialls otopsi için göğsünü yeni açmıştı. Nefes almaya başladığında kalbi onun ellerindeydi."

"Uh-huh..." Bir an için verebildiği tek yanıt buydu. "Ve kalkıp gitti..."

Asık suratla başını salladı. "Benim dünyama hoş geldiniz. Oh, bekle, Senin dünyana hoş geldin. Sizinki benimkinden bile daha tuhaf. En azından ben evimde kendi yatak odası olan bir hayaletle yaşamıyorum." Masanın etrafına bir göz attı, sonra sesini alçalttı. "Jesse burada mı?"

Simone başını onun bulunduğu yöne doğru eğdi. Arkadaşı oturmuş, kaşlarını çatarak onlara bakıyordu.

"Lütfen bana adam onun kalbini tutarken nasıl ayağa kalktığını açıklayın," dedi yavaşça.

"Bana söylemeni istediğim şey de bu. Çoğu gün tuhaf paranormal saçmalıklarla uğraşıyorum. Sen Kraliçe Tuhaf'sın. Bu konuda kraliçeye ihtiyacım var, yoksa yeni bir adli tabip kadrosu işe almak zorunda kalacağım.

ölüler masalarından kalkıyor. Bu sıra dışı insanlardan bazılarını nerede bulabileceğimi biliyor musun? Onlarla takıldığını biliyorum."

"Teşekkürler, Tate. Bu ego kırıcı moral konuşmalarımızı her zaman dört gözle bekliyorum."

"Evet, ama en azından seni sevdiğimi biliyorsun." "Ayakkabındaki bir delik gibi."

Güldü. "Doğru değil. Gördüğüm en iyi adli tabipsin ve bunu sen de biliyorsun. Eğer seni Tulane'den uzaklaştırıp şehirde işe alabilseydim, bunu gözümü kırpmadan yapardım. Paranormal ölümler hakkında konuşabileceğim tek kişi olman benim için büyük bir avantaj. Başka biri olsa beni Nialls'ın yanında bir odada tutardı."

Simone turşusuna uzandı. "Doğru. Ayrıca bu halüsinasyonları engellemeye yardımcı olacak inanılmaz ilaçları olduğunu duydum."

"O zaman beni de kaydet. Onları kesinlikle kullanabilirim."

O da yapabilirdi ama bu başka bir hikayeydi. Öte yandan, tüm hayatı büyük bir halüsinasyon sayılabilecek kadar tuhaftı.

Keşke öyle olsaydı.

Simone, içinde yine o tuhaf duyguyu hissedince durakladı. Önce karanlık restorana, sonra da Decatur Caddesi'ndeki trafiği gösteren sol tarafındaki pencereye baktı. Olağandışı bir şey görünmüyordu ama yine de his devam ediyordu.

"Bir sorun mu var?" Jesse sordu. "Yine o hisse kapıldım."

Tate kaşlarını çatı. "Ne hissi?"

Sorusu karşısında yüzü kızardı. "Aslında Jesse ile konuşuyordum. Ama son birkaç haftadır bir şeyin beni izlediğine dair tuhaf bir his var içimde."

"Birini kastediyorsun, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum-"

"Az önce otopsinin ortasında masadan bir ceset kalktı ve sen hikayenin çılgınca olduğunu mu düşünüyorsun? Evet, boo..."

Tate'in en sevdiği yanı da buydu. Onu neredeyse normal hissettiriyordu. Kendisi dışında Jesse'yi bilen tek kişinin o olduğundan bahsetmiyorum bile. Elbette Tate'in insan ruhlarını avlayan vampir Daimon'ları avlayıp infaz eden bir grup ölümsüz savaşçı olan Karanlık Avcıları'nın yaveri olduğunu bilen bir avuç insan dışında tek kişi de oydu.

Evet, onun hayatı normal değildi.

Öyleyse neden şeytani bir şey onu izliyormuş gibi hissettiği gerçeğinden endişe duysun ki? Muhtemelen öyleydi. Ve ne yazık ki, bu ilk kez olmayacaktı. O sadece sonuncusu olmadığından emin olmak istedim.

"Nereden geldiğini biliyor musun?" Jesse sordu.

"Hayır. Tam olarak tanımlayamıyorum. Tek bildiğim tüylerimi diken diken ettiğı."

Tate sandalyesinde arkasına yaslanarak ona baktı. "Keşke Jesse'yi duyabilseydim. İkinizin konuşması çok rahatsız edici. Orada oturup benimle alay etmiyor mu diye merak ediyorum."

Gölümsedi. "Jesse sadece benimle dalga

geçiyor." "Bu doğru değil."

Jesse'ye baktı. "Evet, öyle."

"Hayır değil," diye araya girdi

Tate.

Simone ona kaşlarını çatı. "Neyi tartıştığınızı biliyor musunuz?"

"Pek sayılmaz. Sadece bunu eklemek doğal geldi."

Güldü. "İkinizin arasına nasıl karıştım, asla bilemeyeceğim." Ama bu doğru değildi. Jesse ona hayatının en karanlık anında gelmişti ve o zamandan beri hep yanındaydı.

Tate... annesinin ve kardeşinin katilini yakalamaya en çok yaklaştığı anda oradaydı.

Ne yazık ki, önsezisi doğru çıkmamıştı ve onlara bir ipucu vereceğini düşündüğü kanıt

annesinin katili kullanılamayacak kadar lekelenmişti. Öyle bile olsa, Tate, o zamanlar onu tanımamasına rağmen onun için dişiyle tırnağıyla mücadele etmişti. Bunun onun için anlamı ve o zamandan beri arkadaşılar.

Onun için yapamayacağı hiçbir şey yoktu ve o da bunu

biliyordu. Tate, LaShonda ve Jesse sahip olduğu tek aileydi.

Arkasına yaslandı ve tekrar konuşmadan önce garsonun tabağını masaya koyup gitmesini bekledi. "Sana bakan hayaletlerden biri olmadığına emin misin?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Asla bu kadar kurnaz olmazlar. Genelde 'Hey, orospu, emirlerimi yerine getir' derler. Bu ...

bu başka bir şey."

Jesse acımasız, yankılanan bir sesle, "Kötülük senin için geliyor," dedi.

Simone gözlerini ona dikti. "Bunu yapmandan nefret ediyorum."

Tate sanki kırılmış gibi geri çekildi. "Ben ne yaptım ki?"

Ona gülümsedi. "Sen değil. Jesse. Hayalet sesini benim üzerimde kullanıyor. Bu son derece sinir bozucu."

"Evet, ama beni hâlâ seviyorsun." Jesse ona göz

kırptı. "Elbette seviyorum. Ama bu sesi bir musallat

için sakla."

"Başka biri beni duyabilseydi duyardım. Bunun ne kadar sinir bozucu olduğu hakkında bir fikrin var mı? Hayır, çünkü sen konuşurken herkes seni duyuyor." Ayağa kalktı ve köşede dans etti. "Hey, insanlar!" diye bağırdı. "Korkunç hayalet dansını görün." O kollarını çırpı ve poposunu salladı. "Ben kötüyüm, ben kötüyüm, ben kötüyüm." Durdu ve sıra dışı maskaralıklarından habersiz, işlerine devam eden insanlara baktı. "Gördün mü? Berbat."

Ellerini teslimiyetle havaya kaldıran Jesse'ye kuru bir bakış attı. Dırdırcı bir anne ile bir eşin garip bir karışımı olduğu zamanlar vardı. deli kardeşim.

Dikkatini Tate'in üzerinde yoğunlaştırdı. "Her neyse, merhuma dönersek... Polisin elinde herhangi bir ipucu var mı?"

Tate başını salladı. "Depo Bölgesi'nde bir ara sokakta bulundu. Boğazı bir bıçakla kesilmiş. pençe gibi bir şey. Hayvan olamayacak kadar büyük ve tek tek bıçak izi olamayacak kadar sıvri."

"O zaman kesinlikle bir Daimon saldırısı değil." Daimon'lar New Orleans'ı evi olarak gören özel bir vampir türüydü... ve hırslı bir kana sahip olan diğerlerinin aksine- Bu adamlar gerçekte ve son derece gelişmiş doğaüstü güçlere sahip ölümcül yırtıcılardı. Tıbbi tetkikçiler olarak, o ve Tate ofislerine gelen el işlerini görmeye alışkindılar.

Daimonların izlerini örtmeye yardım etmeyi kabul etmesi ve buna istekli olması onu Tate'e yakın tutan şeydi. Onlar Daimon'ları koruyorlardı.

İnsanlığı, dışarıda onları yok etmeye hazır olan şey hakkında bilgilendirmeyerek güvende tuttu. Eğer insanlık bunu bilseydi, çılgına döner ve masum insanları da öldürürlerdi.

Kötü olan şey ise Daimonların kan içmelerine rağmen kanla beslenmemeleriydi. Gerçek insan ruhlarıyla besleniyorlardı. Neyse ki tek bir insan ruhu onları uzun süre besleyebiliyordu, bu yüzden kural olarak kurban avına çıkmıyorlardı her gece.

Eğer buna şans diyebilirsiniz. Simone öyle diyordu ve bu, hayatının ne kadar tuhaf olduğunu her şeyden daha iyi anlatıyordu.

Daimonlar ne zaman deliklerini terk etseler, Tate'in çalıştığı Karanlık-Avcılar daha fazla insanı öldürmelerini engellemek umuduyla onları arayıp buluyordu. Daimonların ölümlerinin bir avantajı da yedikleri insan ruhlarını serbest bırakmaları ve böylece kurbanlarının öbür dünyaya gidebilmeleriydi.

Tate kızartmasını ketçaba buladı. "Kesinlikle Daimon değil," diye tekrarladı. "Bütün kanı çekilmiş ve olay yerinde hiç kan bulunmadığına göre, başka bir yerde öldüğünü ve sokağa atıldığını varsayıyoruz. Onu mezarından çağırıp ne olduğunu soramayacağınıza emin misiniz? ne oldu?"

"Bu bir voodoo rahibesi olurdu, Tate. Merhumlar bana gelir, tersi olmaz."

Yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini bastırdı. "Bulmamız gerek en kısa zamanda. Ailesi Wichita'dan geliyor ve onlara küçük kızlarının muayene masasından kaçtığını söylemek istemiyorum."

"Nialls'tan bir şey aldınız mı?"

Tate alay etti. "Tutarlı bir şey yok. Tahmin edebileceğiniz gibi, biraz histerikti. Tek söylediği kapıdan çıkarken ona gülümsediği idi."

"Yani onun bir zombi olup olmadığını bilmiyorsun?"

"Neyse ki hiç zombi görmedim. İşim gereği pek çok tuhaf şey gördüm ama bunu görmedim. Sen gördün mü?"

"Hayır ama böyle şeyleri sorgulamamayı öğrendim. Eğer bir efsane varsa, arkasında gerçek bir şeyler vardır."

İçkisiyle onu selamladı.

"Peki ya Squire bağlantılarınız? Bu konuda önerecekleri bir şey var mı?"

Tate başını salladı. "Hiçbiri etrafta dolaşan ölümler hakkında senden ya da benden daha fazla şey bilmiyor. Daimon'lar ölümleri diriltmez. Yaşayanların düşmesini sağlarlar."

Simone Jesse'ye baktı. "Herhangi bir önerin var mı?"

"Sadece bedenimin hala etrafta dolaşıyor olmasını isterdim. Ölümsüzlüğüme katlanmamı kolaylaştırırdı."

"Yardım etmediğin için teşekkürler, Jess. Çok tatlısın."

Öğle yemeğini bitirdikten sonra morga doğru yola çıktıklarında Simone daha fazla konuşmadı. Jesse, Tate'i mahzene kadar takip ederken dışarıda kalmayı tercih etti. Dürüst olmak gerekirse, Tate'i suçlayamazdı. Jesse'nin duyguları için. Jesse'ye rağmen o da ölülerle takılmaktan hoşlanmıyordu. Yaptığı şeyi yapmasının tek nedeni kurbanlara ve ailelerine yardım etmektir. Kendi annesinin ve kardeşinin kendisinden önce vurulduğunu gördükten sonra, isteyeceği son şey bir başkasının katilinin serbest kalmasına seyirci kalmaktır.

Bu yüzden şehir için karşılıksız davalarda çalıştı ve bu yüzden hayatını Tulane'de yeni nesil adli tıp uzmanlarını eğiterek geçirdi. Diğer adli tabipleri vicdanlı olmaları için eğiterek yapabileceğinden daha fazla iyilik yapabileceğini düşündü. sıradan davalar üzerinde çalışıyorlardı. İşini doğru yapan ne kadar çok insan olursa, tekrar katliam yapmak için serbest kalacak suçluların sayısı da o kadar azalırdı.

Bu felsefe aynı zamanda onu bekar tutan şeydi. Çoğu erkek hem neşter hem de kürek kullanabilen bir kadınla çıkmaktan hoşlanmıyordu.

Tate mahzen kasasının ortasındaki bir kapıyı açtı ve boş bir çekmece çıkardı. "Burada saklanıyordu."

"Sizde onun kişisel eşyalarından var mı?"

"Dur getireyim."

Simone çekmeceyi kapattı ve arkasında bir varlık hissedince hafifçe döndü. Yirmi dört yaşlarında genç bir kadındı bu. Kahverengi saçları dağınıktı ve biraz kafası karışmış görünüyordu. Bu, yeni ölenlerin çoğu için doğal bir durumdu.

"Yardımcı olabilir miyim?" Simone kıza sordu.

"Neredeyim ben?"

Simone tereddüt etti. Bir başkasına artık hayatta olmadığını söyleyen kişi olmaktan hiç hoşlanmazdı. "Hatırladığınız son şey nedir?"

"İşten eve yürüyordum."

Bu iyi bir başlangıçtı. Simone kadının hayatının sona ermeden hemen önceki ayrıntılarını hatırlamasına yardımcı olabilirse, o zaman ölümünü de hatırlayabilirdi. "Adın ne? Tatlım?"

"Gloria Thieradeaux."

Simone onu fotoğraflardan tanıyınca tüyleri diken diken oldu. Bu, cesedi ayağa kalkmış ve morgdan dışarı çıkmış olan kadındı.

Merde.

Hayalet odaya baktı. "Neden buradayım?"

"Emin değilim." Vücudunun kendini nasıl yeniden canlandırdığından emin olduğundan daha fazla.

"Neden hiçbir şeye dokunamıyorum?" Sesindeki ıstırap Simone'un gözlerinde sempati yaşlarına neden oldu.

Cevaptan kaçmanın ve zavallıya karşı nazik ya da kibar olmanın hiçbir yolu yoktu. "Korkarım öldün."

Gloria başını salladı. "Hayır. Sadece eve gitmem gerekiyor." Bir şey bulmaya çalışır gibi odanın içinde etrafına bakınırken kaşlarını çattı. "Ama nerede yaşadığımı hatırlayamıyorum. Seni tanıyor muyum?"

Simone durakladı. Doğru olmayan bir şeyler vardı. Yeni bir hayaletin kafasının biraz karışması normaldi ama Gloria'da bundan fazlası vardı. Sanki bir parçası eksik gibiydi...

"Jesse!" Simone seslendi. "Buradan nefret ettiğini biliyorum ama sana gerçekten ihtiyacım var."

Onun hemen yanında belirdi. "Evet, patron?"

Çenesini eğerek Gloria'yı işaret etti. "Nerede yaşadığını bilmiyor."

Kaşları çatıktı. "Seni ne zaman öldürdüklerini hatırlıyor musun?"

"Jesse," dedi nefesinin altından, "biraz nezaket lütfen."

Gloria onu görmezden gelerek başını salladı. "Kendimi ölü hissetmiyorum. Öldüğüme emin misin?"

Simone elini kadının karnından geçirdi. "Ya öyle, Prenses Leia, ya da siz bir hologramsınız."

Gloria dehşet ve inançsızlık arasında bir duyguyla ona baktı. "Bunu nasıl yaptın?"

Jesse onun yerine cevap verdi. "Bizim bedenimiz yok. Sahip olduğumuz tek şey özümüz ve bilincimiz."

Gloria şaşkına dönmüş gibi sendeleyerek geri çekildi. "Anlamıyorum. Nasıl olur da ölürsün ve bunu bilmezsin?"

Jesse omuz silkti. "Olur böyle şeyler. Sık rastlanan bir şey değil. Çoğu insan ne zaman öleceğini bilir ama arada sırada olur, Birisi öldüğünün farkına varmadan bu uçakta mahsur kalır."

Gloria inkâr edercesine başını salladı. "Ölmüş olamam. Finallerim var."

"Azrail kimseyi beklemez bebeğim," dedi Jesse kibarca. "İnanın bana, bu konuda ilk elden tecrübem var. Sinir bozucu ama yine de bizim için gerçek."

"Neler oluyor?"

Simone, Tate'in endişeli sesiyle döndü. Tate elinde bir zarfla onun arkasında duruyordu.

"Gloria'yı buldum."

"Güzel, nerede o?"

Simone, Jesse ve Gloria'nın yan yana durduğu yere baktı. "Hayaleti tam karşımda duruyor. Ne yazık ki cesedinin nerede olduğuna dair bizden daha fazla ipucu yok."

Tate sinirli bir nefes verdi. "Bu nasıl olabilir? Yani, gerçekten, hayaletin vücudunda bir yön bulma işareti falan olması gerekmez mi?"

"Mantıklı olurdu. Ama ne yazık ki, iki parça ve ruh asla bedene geri dönmez... en azından benim bildiğim kadarıyla." Simone Jesse'ye baktı, o da başını sallayarak onayladı.

Tate zarfı ona uzattı. "Peki bu bizi nereye götürüyor?"

"Çok büyük bir gizemle birlikte." Simone zarfı onun elinden aldı ve Gloria'ya ait olması gereken bir kolyeye dokunmak için içine uzandı. Gözlerini kapatıp, o anda ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Gloria'nın geçtiği zaman ve mekâna dair bir his.

Hiçbir şey olmadı.

Ondan bir duygu bile çıkaramıyordu ki bu onun için son derece alışılmadık bir durumdu. Simone beş yaşından beri nesnelere dokunur dokunmaz onlara bağlı olan duyguları çıkarabiliyordu.

Zarfı tekrar zarfın içine koydu. "Jesse ve ben bizi cesedin nerede olduğuna götürebilecek bir şeyler hatırlamasına yardımcı olmaya çalışırken, senin de yaver arkadaşlarını arayıp cesedi aramaya başlamalarını sağlamanı öneririm."

"Ne yapabileceğime

bakacağım." Simone

Jesse'ye döndü.

"Seni duyuyorum," dedi o daha konuşmadan. "Bir ipucu bulmak için kızın bulunduğu sokağı araştıracağız."

"Aynen öyle."

Tate kaşlarını çatarak kapının önünde durakladı. "Tam olarak ne?"

"Jesse ve ben Depo Bölgesi'ne gidiyoruz. Bir şey bulursak size haber veririm."

"Lütfen yap." Tate, o ve "arkadaşlarının" gidebilmesi için kapıyı açık tuttu.

Beyaz, Spartan koridorda ilerlemeye başladı.

"Hey, Simone?"

Ters yöne gitmek üzere olan Tate'e baktı. "Evet?"

"Dikkatli ol."

Bu sözler içini ısıttı. Tate ve LaShonda, ona bir şey olması durumunda onu özleyecek olan dünyadaki tek insanlardı. "Ben her zaman dikkatliyimdir, boo. Bunu biliyorsun."

Başını ona doğru eğdi. "Aynı şekilde, şok tabancanı dolu tut ve işin biter bitmez beni ara. O sokağa başka bir çağrı almak istemiyorum. Sevdiğim insanları yeterince gömdüm. Bunu tekrar yapmak istemiyorum."

Onun endişesine gülümsedi. "Burası bir ara sokak, Tate. Bu şehirde onlardan milyonlarca var. Bana bir şey olmaz."

Ofisine doğru yönelmeden önce başıyla onu selamladı.

Simone o tuhaf hissin tekrar üzerine çökmesiyle bir saniye durdu. Bu tuhaf hisleri hiçbir zaman anlayamamıştı. Ama net olarak hatırladığı bir şey vardı... ilk kez yaşadığı.

"Hemen döneceğim bebeğim. Sen arabada bekle ve sakın kımıldama." Bunlar, annesinin kardeşini mağazaya götürmeden önce ona söylediği son sözlerdi.

Ve öldü.

Dizginlenemeyen keder içini parçalayınca Simone irkildi. Bir anda her şey değişebilir. Bu onun hayatını yönlendiren bir düsturdu ve daha on yaşındayken çok iyi öğrendiği bir dersti.

Hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi hafife almayın.

Hayat bir anda değişti ve bazen sizi savurmak için elinden geleni yaparken tek yapabileceğiniz mümkün olduğunca sıkı tutunmaktı.

Bunu düşünmemeye çalışarak koridordan aşağıya, otoparka açılan kapıya doğru yöneldi.

Kalosis (Atlantis Cehennem Diyarı)

Stryker yatak odasından Daimon ordusuna hükmettiği taht odasına giden karanlık koridorda yürüdü. Günün bu saatinde orada kimsenin olmaması gerekirdi...

Ya da gece. Hangisi olursa olsun. Kabul edelim, burada cehennemde bunun pek bir önemi yoktu.

Kalosis'te hava her zaman karanlıktı çünkü gün ışığının herhangi bir miktarı halkı için ölümcüldü. Bu, babası Apollo'nun bir lanetiydi.

Apollon'un yarattığı Apollite ırkından olan herkesi güneşten sürgün edilmeye mahkum etti.

Ve yirmi yedi yaşında acı içinde ölmek. Bir Apollite'nin yirmi yedinci yaşından sonra hayatta kalabilmesinin tek yolu doğum günü bir insan ruhunu bedenine almaktı. O andan itibaren Apollite, hayatta kalmak için insan ruhu yutmaya devam etmek zorunda olan iblis benzeri bir yaratık olan Daimon'a dönüştü.

Elbette berbat, soğuk bir varoluştı ama alternatifinden çok daha iyiydi.

Ayrıca, Stryker bir Daimon olarak on bir bin yıl hayatta kalmıştı - varoluşları kesinlikle faydasız değildi. Ve ödülleri.

Bu düşünce onu çok eğlendirmişti.

Taht odasının girişinde, kız kardeşi Satara'yı tahtında otururken kırmızımsı bir pusla çevrelenmiş olarak gördü. Saçları siyahtı - nadiren yaptığı bir şey

bir renk olarak seçti. Sessiz bir şarkı eşliğinde sallanırken eski Yunanca kelimeler mırıldandı.

Evet.

Adam boğazını temizledi ama kadın onu duymazdan geldi. Onun hareketlerinden hiç hoşlanmayan adam kollarını göğsünde kavuşturdu ve aralarındaki mesafeyi kapattı.

Söylediği şey, onu görmezden gelmesinden bile daha az eğlendiriyordu. "Neden bir iblis çağırıyorsun?"

Kan kırmızısı bir göz açılarak onu vahşi bir bakışla kıstırdı. "Ben çağırmıyorum. Kontrol ediyorum."

Tek bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi? Peki kim seni bu kadar kızdırdı da onlar için bir iblis gönderiyorsun?"

"Sana ne?" Gözünü kapattı ve ilahisine devam etti.

Eğer sevgi dolu bir ilişkileri olsaydı, Stryker onu kendi haline bırakabilirdi. Ama Stryker sevgi dolu bir kardeş olmaktan çok uzaktı ve Stryker da onun baş belasıydı. Parmaklarını şıklatarak salondaki ışığı kör edici hale getirdi. "Eğer birini öldürmek istiyorsan, yemek için can atan birkaç gallu iblisi tanıyorum."

Gözlerini açmadan önce tiz bir çığlık attı ve tahtından ayağa kalktı. "Sanki istediğim her şeyi yapacaklar. Gallu'nun burada kalmasına izin verdiğin için aptalsın. Bu, ayaklarının dibinde vahşi bir kurt sürüsüyle uyumakla aynı şey. Er ya da geç saldıracaklar ve sen de öleceksin."

Sanki bazı Sümer hurdalarından korkuyormuş gibi. "Kessar ve ekibi beni korkutmuyor." Kız kardeşinin doymak bilmez hırsı korkutuyordu. İstediklerini elde etmek için yapmayacağı şey yoktu ve o da bunu biliyordu. "Kimin peşindesin?"

"Hades o piç Xypher'ın deliğinden çıkmasına izin verdi."

İsim belli belirsiz tanıdık geliyordu ama kim olduğunu hatırlayamıyordu. "Xypher?"

Satara gözlerini devirdi. "Onu nasıl unutabilirsin ki? Görevlerinden uzaklaştırıp dönüştürdüğüm ilk Rüya Avcısıydı."

Stryker, Satara'nın etrafında dolanmaya başladığı anda ele avuca sığmayan tanrıyı hatırlayınca başını iki yana salladı. O piçi yakalayıp öldürmek için birkaç tanrı gerekmişti.

"Boğazına sarılan kurtlardan bahsetmişken. Seni onun hakkında uyarmadım mı?"

"Oh, kapa çeneni."

Stryker tahttaki yerine oturabilmek için kaba bir şekilde onu kenara çekti. "Biliyor musun küçük kardeşim, senin yerinde olsaydım şu anda iyi davranırdım. Ne de olsa şu anda saklanıyorum..."

evimde." "Ben

saklanmıyorum."

"Hayır mı? O zaman neden buradasın? Olimpos'ta Artemis Teyze'nin emrinde olman gerekmiyor mu?"

Gözlerindeki öfke ona bir akor yakaladığını söylüyordu. İyi olmuş. İnsanları kızdırmak için yaşıyordu.

"Xypher durdurulmalı. Fırsatını bulursa beni öldürecek."

"Öyle mi düşünüyorsun? Adamı rahat tanrı hayatından kopardın, avlanmasına, öldürülmesine ve işkence görmesine neden oldun.

Sonsuzluk. Sana neden güller ve öpücükler getirmediğini anlayamıyorum."

Ona karşı dudağını büktü. "En azından kendi oğlumun boğazını kesip açmadım."

Stryker elini uzattı ve yarı tanrı güçleriyle onu avucunun içine aldı. Gözleri şişene ve gırtlığının ezilmeye başladığını hissedene kadar boğazındaki tutuşunu sıkılaştırdı. "Korkman gereken tek adam Xypher değil." Onu kendisinden uzaklaştırdı.

Satara kendini tuttu ve öfkeyle bakarken boğazı düğümlendi. "Sana her şeyimi verdim, Strykerius. Senin için casusluk yaptım ve sana kimsenin söylemeyeceği şeyler söyledim. Şimdi bir nebze koruma istiyorum ve sen ne yapıyorsun? Beni tehdit ediyorsun. Tamam. Ben gidiyorum ve Xypher beni öldürdüğünde umarım bunu düşünür ve bu dünyada yalnız olmanın tek sebebinin sen olduğunu hatırlarsın."

Stryker alnını ovuşturdu, bir şey bulamadığı için minnettardı. mızımız tiradından dolayı başım ağrıyordu. "Oh, dramatiği bırak. Hiç tiyatroya gitmedim. Burada saklanabilir ve insan dünyasına istediğin kadar iblis salabilirsin. Ancak besin kaynağımı tamamen yok etmeden önce size bir öneride bulunabilir miyim?"

"Ne?"

Stryker elinde bir dizi altın bilezik gösterdi - sadece iki yıl önce ortaya çıkarılan üç çiftten biri. Generallerinden biri onları bulmuş ve ne olduklarını bilmeden ona getirmişti.

Ama Stryker biliyordu ve bir çiftini çok özel bir "arkadaşı" için ayırmıştı.

Bilezikleri ona uzattı.

Onları alırken, sanki Atlantis altınından değil de kömürden yapılmışlar gibi yüzünü buruşturdu. "Bunlarla ne yapacağım?"

Yorgunluk içinde iç çekti. Kızın çok zeki olduğu zamanlar da vardı, beş yaşındaki bir keçinin zekâsına sahipmiş gibi onu yönlendirmek zorunda kaldığı zamanlar da. "Bir tanrıyı nasıl öldürürsün?"

"Güçlerini elinden alıyorsun."

Onaylarcasına başını salladı. "Eğer bunu yapamazsan?"

"Bir Chthonian'ı baştan çıkarırsın ve onlara tanrının sana saldırdığını söylersin, sonra Chthonian hayatını emerken gülersin.

ondan. Ama bunun için zamanım yok. Xypher'ın buraya gelip beni öldürmesine bir adım kaldı."

Stryker kızgınlıkla ona homurdandı. "Bir dakikalığına fahişe gibi düşünmeyi bırak. Bir düşmanı alt etmenin en iyi yolu onun en zayıf noktasına saldırmaktır."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. Bilezikler sanki ucuzmuş gibi sağ elinden tehlikeli bir şekilde sallanıyordu.

taklitleri ve bir insan krallığından daha değerli değiller... ya da onun hayatından. "Onda yok."

Stryker gözlerini bileziklere dikti. "Bunlardan birini ona takarsan, o da takar."

Sonunda adamın ellerine koyduğu şeyle ilgilenerek onları inceledi. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim Themis, elindeki o küçük altın bilezikler onun Aşil topuğu. Onları Spathi Daimon'larımdan birine ver ve birini Xypher'a diğerini de bir ölümlüye vermesini sağla ve tüm sıkıntıların sona ersin."

Sonunda bileziklerin önemini anladığında gülümsedi. "Onları bağıyorlar... Ölümlüyü ve Xypher'ı öldürüyorlar. ölür."

Başını ona doğru eğdi. "Bundan daha da iyisi, eğer ölümlü ondan yirmi adımdan fazla uzaklaşırsa, insan ölür... ve o da ölür."

Tahtına yaklaşip onu yanağından öpmeden önce kötü kötü güldü. "Seni sevmemin bir sebebi olduğunu biliyordum."

Stryker buna bir an bile inanacak kadar aptal değildi. Kız kardeşi kendinden başka kimseyi sevemezdi. Ama onu birkaç gün daha müttefik olarak kazanmıştı.

Satara bir bileziği havaya fırlattı ve elinde tuttu. "Bunların ne olduğunu öğrendiğinde yüzünün alacağı ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum." Sonra Stryker ona bir tavsiye daha veremedi ortadan kayboldu.

"İnsanınızı akıllıca seçin." İhtiyacı olan son şey, onlarla nasıl savaşacağını gerçekten bilen birini bulmaktır.

* * *

Simone öğleden sonraki dersini bitirip ara sokağa vardığında hava kararmak üzereydi. Orada bir Beyaz Honda'sından inip kaldırıma adımını attığında esintiye mevsimsiz bir ısırik soğuğu karışmıştı. Yün ceketinin yakasını boynuna doğru çekti ve titredi. Suç mahallerine yaklaşmayı hiç sevmezdi, özellikle de temizlendikten sonra. Şu anda, buranın bir şiddet yeri olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Kasabadaki diğer tüm ara sokaklara benziyordu.

Onu en çok rahatsız eden de buydu.

Gloria'nın hayatı tam burada aniden sona ermişti ve bunu sadece Gloria ve ailesi bilecekti. Yüzlerce insan genç bir kadının buraya bir çöp gibi atıldığının farkında olmadan bu noktanın yanından geçip gidiyordu. Bu düşünce onu öfkелendirdi ve ona kendi annesini hatırlattı. Simone

irkildi.

"İyi misin?" Jesse sordu. "Evet,

iyiyim. Öğle yemeğinde kötü

tavuk yedim."

"Jambonlu ve peynirli sandviç yedin."

"Oh, sus, çok bilmiş. Bu kadar dikkatli olmayı bırak." O Çantasına uzandı ve bir şey bulma ihtimaline karşı bir çift lateks eldiven çıkardı. Bu aynı zamanda onu etrafta dolaşan mikroplardan da koruyacaktı. Öğrencilerine sürekli söylediği şeylerden biri de buydu. Bir suç mahallinde giyilen tüm kıyafetler biyolojik tehlike olarak değerlendirilmelidir. Son birkaç yılda eve düşünmek bile istemeyeceği kadar çok mikrop getirmişti ve bu Yalnızlık onu yalnız yaşadığına memnun ediyordu. İsteyeceği son şey, önemli bir diğerini hasta etmekti.

Bagajını açtı ve çantasını içine attıktan sonra içinde her şeyin bulunduğu ME alet çantasını çıkardı. Polis tarafından gözden kaçırılmış olabilecek kanıtları saklaması gerekiyordu.

Gloria ara sokağa bakarken başını eğdi.

Simone'un midesi sempati içinde kasıldı. "Bir şey mi hatırlıyorsun?"

"Garip bir hırıltı vardı..." Sesi sessizdi. Uzak.

"Hırlamak mı?"

Gloria başıyla onayladı. "Derin ve vahşiydi ama bir hayvan gibi değildi."

"Böyle miydi?" Jesse insanlık dışı bir hayalet sesi çıkardı.

Gloria kaşlarını çatarak ona baktı. "Darth Vader'ın tavuk kemiğiyle boğulması gibi bir şey bu. Hayır."

Simone bir kahkaha patlatırken ona kızgın bir bakış fırlattı. "Evet, öyle oldu."

"Peki, bakalım daha fazla yardımcı olabilecek miyim?"

Simone ona başını salladıktan sonra el fenerini çıkardı ve cesedin fotoğrafını gördüğü alana doğru ilerledi. Üç tarafta binalar ve ortada bir oluk vardı. Etraftaki yürüyüş yolu kırılmış. Etrafında çok fazla sokak trafiği olan tipik bir ara sokak. Binalardaki herhangi birinin pencereden dışarı bakıp durdukları yeri rahatlıkla görebileceğinden bahsetmiyorum bile.

Katili gören bir tanık olup olmadığını merak ediyordu...

Jesse'nin ara sokağı ve caddeyi incelerken Michael Jackson Moonwalk'u yaptığı yere baktı. Çocuğun ihtiyacı olan tek şey altın çivili kırmızı bir deri ceket ve payetli bir eldivendi.

"Affedersiniz, Bay Thriller ya da Beat It ya da üzülerek yeniden izlediğiniz video her neyse... Bana mı öyle geliyor yoksa bu bölge bir Daimon saldırısı olamayacak kadar açıkta mı?"

Jesse ona nefret dolu bir bakış attıktan sonra kabul etti. "Etrafta çok fazla hareket var."

Yerdeki kana dikkat edin. Bu piç kuruları çok dikkatsiz yiyiciler."

"Evet, ben de öyle düşünüyorum. Tate'in onun başka bir yerde öldüğünü söylediğinde haklı olduğuna inanıyorum. Ama boynundaki pençe izleri... bu bir insana ait değil. Eğer bir Daimon değilse, onu ne öldürdü?"

"Affedersiniz millet," diye tersledi Gloria. "Ben tam burada duruyorum. İzin verir misiniz?"

Simone onun duyarsızlığı karşısında irkildi. Normalde onun ruhunun yanında çok daha dikkatli davranırdı. "Özür dilerim."

Jesse Gloria'ya yaklaştı. "Ama burada olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

Gloria başını salladı. "Gürültüyü duydum ve ondan uzaklaşmak için caddenin karşısına geçmeye çalıştım."

"Güzel," diye sordu Simone. "Başka bir şey hatırlıyor musun?"

Gloria başını salladı. "Gerçekten öldüğümü sanmıyorum. Yani, daha önce elinle beni delip geçtiğini biliyorum, ama Reese Witherspoon'la izlediğim bir filmi hatırlıyorum-"

"Tıpkı Cennet gibi," diye ekledi Simone.

"Evet, öyleydi. Herkes Reese'in hayalet olduğunu sanıyordu ama o sadece komadaydı. Belki de o benim."

Simone gerçekten de durumun böyle olmasını diliyordu. Jesse'ye baktı, Gloria'ya bunun son olduğunu ve ne kadar aksini dileseler de bundan geri dönüş olmadığını anlamasına yardım edebileceğini umuyordu.

Gloria'ya anlayışlı bir gülümseme verdi. "Nasıl hissettiğini biliyorum. Sana sürekli bunun bir rüya olduğunu söyleyen o inançsızlık, ama komada olmadığın gerçeğiyle yüzleşmek zorundasın."

Simone boş sokağı gözden geçirirken içini çekti. Sadece bir kâğıt parçası ve ezilmiş bir Starbucks bardağı vardı. Başka bir şey yoktu.

"Gerçekten işe yarar bir şey göremiyorum," dedi hayaletlere. "Polis her şeyi ele geçirmiş olmalı. Tate'e geri dönelim ve adamlarının neler ortaya çıkardığına bakalım."

Arabasına doğru bir adım attığında, arkalarından gelen ve tüylerini diken diken eden bir ses duydu. Daha önce kimse oraya gitmemişti...

"Elbette bizi bu kadar erken terk etmek istemezsiniz. Ne de olsa, Buraya yeni geldik... ve yiyecek iyi bir şeyler arıyoruz."

Simone el fenerini konuşan adama çevirdi.

Düzeltiyorum, o bir insan değildi. Bir

Daimon'du. Ve yalnız değildi.

iki

Jesse'nin yanakları soldu. Bir hayalet olarak zaten fazla rengi yoktu, bu yüzden sahip olduğu azıcık rengi de kaybettiğinde bu onu korkutuyordu.

Ona sevimsiz bir sırıtma yaptı. "Görünüşe göre Daimonların burayı seçtiğı konusunda yanılmışım, ha?"

Simone geri adım attı. "Evet, Jess, kötü karar."

Daimon Jesse'ye döndü ve gülümsedi. "Ne kadar düşüncelisin. Bir fiyatına üç tane var çocuklar. Sanırım Apollo'nun bu gece keyfi yerinde."

Daimon'lar Gloria'ya doğru hamle yaparken Simone cebinden şok tabancasını çıkardı ve onlara doğru koştu. Zavallı hayalete zarar vermelerine asla izin vermeyecekti. "Durun
Ondan uzak dur!"

İlk Daimon şok tabancasından kendisine doğru fırlayan elektrikli uçlardan kaçtı ve onu geriye savurdu. Kız karşı saldırıya geçmeden, Daimon şok tabancasını kızın elinden aldı. "Kıskanma bebeğim. Seni hemen yakalayacağız."

"Jiffy?" Kötü niyetli, alaycı ses tonu omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. "Ne tür bir zavallı korkak bu kelimeyi kullanır?
'jiffy'?"

Simone, kemiklerinin içinde yankılandığını hissedeceği kadar derin olan ses karşısında donakaldı.

Karanlığın içinden öyle büyük bir gölge çıktı ki onu cüceleştirdi. Bir an sonra Daimon başının üzerinden uçarak Jesse'nin yanındaki duvara çarptı. Daimon o kadar sert çarpmıştı ki, bir böcek gibi sıçramadığına şaşmıştı. Ve o

Hemen ardından başka bir Daimon onun üzerine indi.

"Geçidi aç," diye homurdandı yabancı, şimdi yumruğunda tuttuğu üçüncü Daimon'a.

"Ben bir bok

açmıyorum." "Yanlış

cevap."

Daimon diğer ikisine katıldı.

Gölge bir dağ gibi üzerine çökmüştü. Uğursuz. Kızgın. Soğuk. Kararlı.

Işığı onun üzerinde parlattı ve nefesinin onu terk ettiğini hissetti. Ani bir nefes. Boyu bir metreyi rahatlıkla aşan adamın uzun, siyah saçları şimdiye kadar gördüğü tüm aktörler kadar mükemmel yüz hatlarını çevreliyordu ve gözleri o kadar maviydi ki karanlıkta parlıyordu. Çenesi sanki öfkesini dizginlemeye çalışıyormuş ve bunu başaramıyormuş gibi gergindi. Vücudunun her zerresi sinsi sinsi dolaşan vahşi bir canavar gibi dalgalanıyordu. O bir baştan çıkarma ve ölümdü.

Sadece bir kot pantolon ve siyah bir tişört giydiği için soğuğa karşı bağışıklığı varmış gibi görünüyordu. Omuzları geniş, beli dardı ve etrafında şöyle diyen bir aura vardı mutlak katil. Korku

yok. Merhamet yok.

O buz mavisi gözler nefret ve uyarıyla doluydu. Ve kadının tüylerini ürpertti. "Burası kaçman gereken kısım, küçük insan. Arkana bakma."

Bu sözler, onu da adamın faaliyet gösterdiği seviyeye kadar öfkелendirdi. Beceriksiz ya da zayıf değildi. "Ben küçük değilim."

Kendisine doğru koşan Daimon'un boğazına dirsek attı ve onu yere düşürüp tekmeledi.

Yeni gelen onun güç gösterisiyle alay etti. "O zaman bırak ölüm sana dönüşsün." Döndü ve kızın saldırdığı Daimon'u yerden kaldırdı. Onu duvara öyle sert çarptı ki tuğlada bir çukur oluştu. Daimon homurdandı ve küfretti.

Burnu ve ağzı kanayan Daimon'a, "Geçidi aç," diye seslendi.

Sanki onun sözlerine yanıt verircesine, sokağın arka tarafında, tam köşede parlak bir ışık parladı.

Adam elindeki Daimon'u bıraktı ve ışığa doğru yöneldi, ancak içeri girmeden dev, sarışın bir Daimon ışığın içinden çıktı.

Bu daha önce gördüğü normal Daimonlardan biri değildi.

Siyah deri giysiler içinde, eğitimli bir dövüşçünün aurasına sahipti. Öldürmeye ve ölümü mümkün olduğunca acı verici hale getirmeye alışkın birinin.

Simone bu korkutucu manzara karşısında kıpırdayamadı. En az bir metre boyundaki Daimon aslında gülüyordu ve ona saldırmadan bir an önce uzun keskin dişlerini koyu saçlı adama gösterdi.

Yumruklar ve tekmeler onun takip edebileceğinden daha hızlı uçuşuyordu. Görünüşe göre kız öğrencilerden daha cesur olmayan diğer üç Daimon, savaşçılardan uzaklaşmak için sokağa doğru koştu.

Daimon adamı duvara çarparken Simone tökezleyerek uzaklaştı. Adam taşa çarparken bir huff sesi çıkardı. Daimon adamın çenesine öyle sert bir yumruk indirdi ki Simone bunu kendi de hissetti.

Adam yüzünü buruşturarak aldı ve Daimon'a kafa attı, Daimon sendeleyerek geri çekildi. Ama Daimon fazla uzaklaşmadan ceketinin içine uzandı ve büyük bir altın bilezik çıkardı. Bileziği adamın bileğine taktı.

Adam sanki bilezik derisini yakmış gibi tısladı. Daimon onu tekmeleyerek geri itti ve kadına döndü.

Bu, adamın tavsiyesine uyup deli gibi kaçmak için iyi bir zaman olabilirdi.

Simone Daimon'un neyi amaçladığını bilmiyordu ama her neyse, bu onun için kötü bir şeydi. Sokağa doğru koştu. Daimon onu yakaladı ve yere yatırdı. Kadın kaçmak için çabaladı ama adam insanlık dışı bir şekilde güçlüydü ve ondan çok daha hızlıydı.

Kolundan tuttu ve onu sırt üstü yatırdı. Kadın onu tekmelemeye çalıştı. İşe yaramadı. Ön kolunu ortaya çıkarmak için kolunu geriye itti.

Onu ısırarak yerine bileğine bir bilezik daha taktı. Acı kolunu öyle bir şiddetle yırttı ki, kolunun parçalandığını görse şaşırmasdı.

Acıdan nefes almakta zorlanıyordu.

Bu sırada Daimon onun gözlerinde biriken yaşlara güldü. Şeytani bir şekilde gülümsedi. "Senin için ölme zamanı, insan."

Adam sözünü yerine getiremeden Jesse alet çantasını aldı ve adamın sırtına vurdu. Daimon açıldı

Jilet gibi keskin dişlerinin kuduzlaştırdığı bir tıslamayla ona saldırdı.

Bir kalp atışı sonra, yabancı oradaydı, onu yerden kaldırdı ve sokağa doğru itti. "Kaldır kışını."

"Ne yaptığımı sanıyordun?"

"Burnunu karıştırıyorsun." Elini arkalarındaki Daimon'a doğru savurmak için durakladı. Deri giysili Daimon sanki görünmez bir şey onu patlatmış gibi geri çekildi.

Bir an sonra, aynı görünmez güç ona çarptı ve onu uçurdu. O kadar sert bir gümbürtüyle yere çakıldı ki, ciğerlerindeki rüzgâr bile kesildi.

Jesse onun yanında belirirken, "Nefes al, Sim, nefes al," dedi. Cebinden anahtarları aldı ve eline tutuşturdu. "Şimdi kaldır kışını!" Arabasına doğru koştu ve onun için kapıyı açtı.

Simone elinden geldiğince hızlı bir şekilde onu takip etti. Arabaya bindiğinde, biri onu arkasından itti. Arkasına baktığında siyah saçlı yabancı. Onu yolcu koltuğuna itti ve arkasından arabaya bindi.

Bundan daha da şaşırtıcı olanı, hâlâ dışarıda olan Jesse'ye ters ters baktı. "İçeri gir hayalet çocuk, ya da yen. Hangisi olduğu umurumda değil ve beklemeyeceğim."

Arabaya bir şey çarptı.

Dışarı bakmak için dönen Simone, beyaz kaputunun üzerine dev bir süs gibi tünemiş deri giysili Daimon'u görünce nefesi kesildi. Ön camı yumruklamak için hamle yaptı. Adam motoru çalıştırdı ve Daimon'un yüzüne vurdu.

frene basmadan önce cama çarptı ve onu kaputtan uçurdu.

Adam direksiyonu kırdı ve arabayı refüjün üzerinden trafiğe doğru savurdu. Lastikler gıcırdadı. Arabalar çarpıştı etraflarında kornalar çalmaya başladı.

Simone istavroz çıkardı ve üzerlerine doğru hızla ve öfkeyle gelen farları izlerken dua etti. Korkudan elleri titreyen Simone, Jesse'nin arka koltukta korkmuş bir çocuk gibi çığlık attı. Sanki ölebilirmiş gibi.

Adam, bir damperli kamyonu kafa kafaya çarpmadan bir an önce direksiyonu kaptı ve arabayı doğru şeride geçtiler. Yine de etraflarındaki arabalar frene basıyor ve yollarından çekilmek için direksiyonu kırıyorlardı. "Araba kullanmayı bilseydim herhalde daha kolay olurdu, değil mi?"

Yanındaki adama bakarken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Umarım şaka yapıyorsunuzdur."

"Pek sayılmaz," dedi park halindeki bir arabanın çamurluğuna çarparken.

Simone onu en çok neyin dehşete düşürdüğünü bilmiyordu. Adam ya da bir şeylere vurmayı bırakmazsa sigorta oranlarının ne olacağı.

"Dikkat et!" diye bağırdı adam başka bir kamyonu yönelirken.

Araç onlara çarpmadan bir kalp atışı önce direksiyonu kırdı.

Adam bir ara sokağa girip emniyet kemerinden omzunda bir çürük oluşturacak kadar sert bir şekilde frene bastığında, kadın arabadan atlayıp

yanan bir metal yığını içinde ölmektense yolda ölmeyi tercih ederim.

Adam ona bakmak için koltuğunda döndü. Kusursuza yakın yüz hatlarıyla oldukça yakışıklıydı. Mavi gözleri nezaket değilse de zekâ gösteriyordu. Kaslı bir kolu vardı. Biri gösterge paneline, diğeri de koltuğa yaslanmıştı. Bu kadar korkutucu olmasaydı muhteşem olurdu. "Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Bu nedenle, sanırım bu şeyi düzgün bir şekilde nasıl kullanacağını bilen birine teslim etmeliyim."

Simone kalbinin atışını durdurmaya çalışırken nefes nefese kaldı. Elini kapı kolundan kurtardı. "Sen de kimsin be?"

Bileğindeki bileziğe bir göz attı, sonra sanki onu çekip çıkarmaya çalışıyormuş gibi kopardı. "Xypher, ya sen?"

"Çok kızgıyım. Arabamı mahvettin, beni itip kaktın ve tam bir pisliksin!"

"Yüce Tanrım," dedi kuru bir sesle, "ne kadar da boş konuşuyorsun; annen gerçekten bir oğul istemiş olmalı. Sana kısaca 'Pissed' dememin bir sakıncası var mı? Geri kalanı her dikkatini çekmek istediğimde söylemek için çok fazla."

Jesse arka koltuktan güldü. Simone

ona ters ters baktı.

Jesse en azından pişman görünme nezaketini gösterdi. "Üzgünüm ama benim yerimde olman gerekirdi. İkiniz de histeriksiniz."

"Dikkatli ol, hayalet çocuk, yoksa bir Daimon çağırır ve seni ona yem ederim."

Simone afallamıştı. "Onu duyabiliyor musun?"

Xypher ona boş bir bakış attıktan sonra kuru bir sesle, "Yapamaz mısın?" diye cevap verdi.

"Evet. Ama onu daha önce hiç kimse duymadı."

"Sanırım o kadar da özel değilsin, ha?"

Yüzünü ona doğru çevirdi. "Çok kabasın."

"Hadi oradan, insan." Dişleriyle bileziği koparmaya başladı.

Metal üzerindeki minenin çıkardığı sestten irkildi. Dişlerin böyle sürtünmesinden nefret ederdi. "Ne yapıyorsun?"

Bileziği çekiştirmeye devam etmeden önce hayal kırıklığına uğramış bir iç geçirdi. "Az önce bize ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

"Senin ve bir grup lanetlinin saldırısına uğramak dışında bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Kendisinininkiyle eşleşen bileziği göstermek için kızın kolunu kaldırdı. "Evet. İkimiz de bunları taktığımıza göre bizi bir şekilde birbirimize bağladığını tahmin ediyorum. Çünkü kabul edelim, Daimon'lar genellikle ısırmadan önce sizi etiketlemezler. Onlar bizi incelemeye gelen Marlin Perkins değiller."

Simone içinden kötü bir his geçerken koluna baktı. "Ne demek istiyorsun?" Aslında biliyordu ama bunu söylemeden önce ondan duymak istiyordu. İnan buna.

"Yerinizde olsam, bunların tam olarak ne olduğunu ve ne işe yaradıklarını anlayana kadar benden fazla uzaklaşmazdım diyorum. Tanrıları tanıdığım kadarıyla, bir şekilde boku yediğimize eminim."

Tanrılarını tanımak ...

Bu iş giderek daha da kötüye gidiyordu. "Nesin sen?" diye sordu, kendisine vereceği cevaptan korkarak.

Bakışı dışarıdaki rüzgâr kadar soğuktu. "Gerçekten cevaplanmasını istemediğin sorular sorma."

"Um, çocuklar..." Jesse sözlerini keserek şöyle dedi.
"Daimonların bir arabası var ve peşimizden geliyorlar."

Xypher küfretti.

Simone göz açıp kapayıncaya kadar yolcu koltuğundan sürücü koltuğuna geçti.

Xypher şimdi onun koltuğundaydı. "Bizi buradan çıkarabilir misin?"

Az önce ne olduğunu sorgulaması gerekirdi ama en yakın arkadaşlarından birinin hayalet olduğu ve diğerinin de ölümsüz vampir avcıları için çalıştığı düşünülürse günlük olarak alışılmadık şeylere alışkındı. Şu anda önemli olan özgürlüğe kavuşmaktı.

"Defansif Sürüş 101. Emniyet kemerinizi bağlayın." O fırlattı Arabayı geri vitese taktı ve onu kaçırmak için hızla direksiyonu kıran Daimon'lara doğru yöneldi. Simone yolun ortasında hızlı bir K dönüşü yaptı ve buluştukları sokağa doğru geri döndü.

"İyi işti."

Asık suratlı Xypher'ın bu kadar yetenekli olmasına şaşırmıştı. ona iltifat ediyor. "Polislerle takılmak işe yarıyor. Her türlü faydalı şeyi öğreniyorsunuz."

Jesse başını ön koltukta, onların arasında kaldırdı. "Hâlâ arkamızdalar."

"Uzun sürmez." Xypher camı indirdi ve pantolonunun cebinden bir silah çıkardı. Arabaya ateş açtı. onları takip ediyorum.

Simone lastiğin patladığını duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı. Araba sokakta ters dönmeden önce yana doğru savruldu.
"İyi atıştı, Tex."

Şarjörü çıkardı ve yerine başka bir tane koydu. "Haksız bir avantajım var. Mermilerin istediğim yere gitmesini sağlayabiliyorum. Arabayı vurmadan önce Daimon'ları hallettim."

Simone küçük bir otoparka girdi, sonra tekrar durdu. Onunla yüzleşmek için koltuğunda döndü. Daimonlara ateş ederken sarf ettiği efor ve rüzgârın teninde yarattığı yanık nedeniyle yanakları kızarmıştı. Bu renk gözlerini daha da öne çıkarıyordu.

Muhteşem ve insan gibi görünüyordu ama

yine de... "Sen tam olarak nesin?"

Xypher bir elini alnına götürürken cevap vermedi. "Ortalık daha da kararmadan bu bilezikleri çözmeliyiz. Bilinmeyen faktörlerle oynamayı sevmiyorum."

Ona alaycı bir bakış attı. "Ego Gezegeni'nde yalnız değilsin. Ben de neyle uğraştığımı bilmek istiyorum ve şu anda Psycho, dünyamdaki en önemli bilinmeyen faktör sensin. O yüzden soruma cevap ver. Nesin sen?"

Yüzündeki alaycı ifade geri gelmişti. "Bu o kadar kolay cevaplanabilecek bir soru değil, insan."

Arabayı kapattı, anahtarları çıkardı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Dene."

Xypher onu öldürme dürtüsüyle savaşıırken dişlerini sıktı. Ne de olsa, sevimli de olsa o sadece başka bir insandı. Yine de bir insandı. Normalde onun acısına son vermekte tereddüt etmezdi ama kolundaki bilezikle ilgili gerçekten kötü hisleri vardı. Her ikisinin de bunları takıyor olması, gerçek ruhları olmasa bile hayatlarının bir şekilde birbirine bağlı olduğu anlamına geliyordu. Bu da eğer kız ölürse, muhtemelen onun da öleceği anlamına geliyordu.

Lanet olsun. O bunu çözene kadar yaşamak zorunda kalacaktı.

Ona yalan söylemeyi düşündü. Ama neden zahmet etsin ki? Daimon'ları ve onun bazı güçlerini görmüştü ve bu da neydi? Arka koltukta onun arkadaşı gibi görünen bir hayalet vardı. Şimdiye kadarki davranışları en azından doğaüstü olaylara aşina olduğunu gösteriyordu.

Biraz daha ne vardı?

"Yunan mitolojisini ne kadar biliyorsun?" diye sordu ona.

"Zeus kral, değil mi?"

Xypher homurdandı. "Çoğu gün öyle olduğunu sanıyor. Şahsen ben onun Hera tarafından en az bir kere tokatlanması gereken kendini beğenmiş bir pislik olduğunu düşünüyorum."

Simone onun bir şekilde kendileriyle ilişkili olacağını anlayınca yüzünü buruşturdu... Evet, şansı her geçen dakika artıyordu. "Peki Zeus'un bununla ne ilgisi var?"

"Pek sayılmaz. Onu gündeme getiren sensin."

Yorgun ve bıkkın bir nefes verdi. "Başım ağrıyor ve sen hâlâ sorumu geçiştirmeye çalışıyorsun."

"Peki," dedi basitçe. "Ben bir Skotos'um."

Bilmediği bu kelime karşısında kaşlarını çattı. "Bu ne demek? Ayak parmağında reçel mi var?"

Sorusu karşısında pek de eğlenmiş gibi görünmüyordu. "Hayır insan, bu eskiden bir rüya tanrısı olduğum anlamına geliyor."

Rüya gibi biriydi.

Oh, hayır, Sim, onun saçmalıklarına gerçekten inanmıyorsun, değil mi? Sen mi? Çok zorlama görünüyordu ama yine de Tate'in çalıştığı Kara Avcılar, Tate tarafından yaratılmış ölümsüz savaşçılardan oluşan bir orduydı. Tanrıça Artemis'in insanlığı koruması için.

Evet, bu gerçeği kabullenmesi biraz zaman almıştı. Ve eğer Tate'in deli olmadığına ve Daimonların gerçek olduğuna inanıyorsa -çünkü onları istediğinden çok daha fazla kez görmüştü- o zaman bu çiftlik masalına da inanmaktan başka çaresi yoktu.

Hikâyenin geri kalanına hazırlanmak için derin bir nefes alarak gerildi. "Ve şimdi sen?"

"Yürüyen ölüler."

Daimonların onu yemeye çalıştığı görüntüler kafasından geçerken Simone arabadan fırladı. Tek düşünebildiği, Daimon onu yemeden önce ondan kaçmaktı.

Çok uzağa gidemedi.

Xypher kendini onun önünde parlattı ve onu göğsüne yasladı. "Sana yapma demiştim-"

Boğazına sertçe vurdu.

Küfrederek, nefes almakta zorlanırken onu bıraktı.

Xypher onu kanlı parçalara ayırmayı hayal ederken ona ters baktı. Tahammül edemeyeceği kadar öfkelenerek elini uzattı ve onu arkasındaki duvara yapıştırdı. Boğazı zonklayarak, saldırısının bedelini ödetmek niyetiyle ona doğru yürüdü.

Hayatında yeterince dayak yemişti.

"Bunu bir daha yaparsan," diye hırladı sıkılmış dişlerinin arasından, "bilezik olsun ya da olmasın, kafanı koparıp kapı süsü olarak kullanırım."

Simone korkunun omurgasından aşağı süzüldüğünü hissetti ama bunu görmesine izin vermeyecekti. "Benden ne istiyorsun?"

"Hiçbir şey. Tek istediğim Daimon cehennemine girebilmek ve böylece eski bir dostumu ziyaret edip öldürebilmek. Sen sadece çapraz ateşe yakalanan zavallı bir ahmaksın."

Onu o kadar hızlı bıraktı ki Simone neredeyse düşüyordu. Kendini yakaladı ve olabildiğince dik durdu, ama bu Ondan tam bir baş daha uzun olduğu için korkutucuydu. "Tehdit edilmekten, yalan söylenmesinden ya da manipüle edilmekten hoşlanmam. Bunu hatırlasan iyi edersin," dedi.

Onun kabadayılığına dudak büktü. "Yoksa bana ne diye sızlanacaksın?"

Jesse ona doğru hamle yaptı ama Xypher'a vuramadan Xypher döndü ve onu boğazından yakaladı. Jesse'yi yere fırlattı, ona vurmak için geri çekildi, sonra yumruğu tamamlamadan önce kendini tuttu.

Uzaklaştı.

Jesse kendini ayağa kaldırırken ona bakakaldı.

Simone afallamıştı. Jesse bir şeyleri hareket ettirebilse de, daha önce hiç kimse ona dokunamamıştı. "Ona nasıl dokunabiliyorsun?"

Xypher kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Tanrı güçlerimin çoğuna hâlâ sahibim ama hepsine değil ve sahip olduklarım da hiçbir öngörülebilirlik olmadan gelip gitmeye devam ediyor. Hiç şüphesiz Hades ve onun hastalıklı mizah anlayışı sayesinde."

Jesse inanamayarak ona baktı. "Sanırım ona inanmak zorundayız. Öldüğüm geceden beri kimse bana dokunamadı."

Simone yutkunarak başıyla onayladı. Xypher'ın az önce yaptığı şey imkânsız ve açıklanamazdı. "Pekâlâ. Baştan başlayalım. Sen birini öldürmeye çalışan, berbat güçleri olan bir rüya tanrısısın. Ve bunlar..." Bilezikle birlikte kolunu kaldırdı. "Talihsiz bir hediye."

Başını salladı. "Tek bildiğim, bu küçük Tinker oyuncakları patlayıp bizi öldürebilir. Onları çıkarmalıyız."

Öyle mi düşünüyorsun? Alaycılığını geri çekti, bunun bir işe yaramayacağını hissediyordu. ne duruma ne de huysuz ruh haline yardımcı olur. "Tamam. Sanırım bize yardım edebilecek birini tanıyorum."

"Sen mi?" Alay etti. "Birini tanıyorsun." Güldü.

Oh, bu onu rahatsız etti. "Hey, ben pek çok insan tanıyorum. Çoğu oldukça sıra dışı."

"Evet, içlerinde Yunan tanrılarından biriyle bağlantısı olan var mı?"

"Aslına bakarsanız öyle." Kendini beğenmiş bir bakışla onu süzdü. "Artemis için çalışıyorlar."

Anında ayıldı. "Kara Avcılar'ı tanıyor musun?" "Şahsen değil ama bir yaver tanıyorum."

"Beni ona götür."

Bu sözler onun üzerinden buz gibi geçti. Gecenin bir yarısı. "Sen cidden patronluk taslayan bir herifsin. Kim öldü ve seni..."

Simone, eğer adam doğruyu söylüyorsa, o zaman adamın gerçekten bir tanrı olduğunu fark edince durakladı. Bu da onun sorusunu cevaplıyordu. Ve bu onun egosu ve ısrarcılığı hakkında pek çok şeyi açıklıyordu. "Neyse boş ver. Arabaya bin ve Tate'i bulalım. Bu şeylerin patlayacağı konusunda haklıysan acele etmeliyiz."

Hemen arabaya bindiler.

Simone kulaklarına yabancı bir vızıltı fısıldarken başını sallayarak temizledi. "Vay canına. Bizi Tate'in ofisine bu şekilde götürebilir misin?"

"Ancak önce ben gidersem. Mükemmelleştirmek için nereye gittiğimi bilmeliyim. Aksi takdirde bir duvara ya da kötü bir yerde."

Faul kötü bir şeydi. Bunu kesinlikle yapmak istemiyordu. Bir duvara implantasyon daha iyi olmazdı.

Jesse arka koltukta belirdi. "Bu arada, Gloria'nın kovalamaca sırasında ortadan kaybolduğunu fark ettiniz mi? Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu bilmiyorum."

Arabayı çalıştırırken içini bir hüznün kapladı. "Kötü olduğuna eminim. Ama Tate'le konuştuktan sonra onun için endişeleniriz. Tabii sen

onu nether düzlemde bulabilir, şimdilik onun hakkında yapabileceğimiz pek bir şey yok."

Jesse'nin kahverengi gözlerinde korku parladı. "Evet, doğru. Bunu en son yaptığımda ne olduğunu hatırlıyor musun? Bu bir geri dönmek istediğim bir deneyim."

O da bilmiyordu. Zavallı Jesse neredeyse bir Daimon tarafından yutuluyordu.

Simone Tate'in ofisine doğru yöneldi ve konsoldan telefonunu aldı. Orada olduğundan emin olmak için numarasını çevirdi.

Dördüncü zil sesinde cevap verdi. "Selam aşkım. Az önce Squires ile konuştum."

Orada oturmuş asık suratlı ve sinirli görünen Xypher'a bir bakış attı. "Bu harika, ama şu anda bir gerçekten acil bir sorun."

"Bir şey mi buldun?"

"Daha çok bir şey beni buldu gibi."

"Ne demek istiyorsun?" Tate korku dolu bir sesle sordu.

Simone ona olanları anlatmanın en iyi yolunu düşündü. Ama lafı dolandıracak biri değildi. Ayrıca, eğer Tate Karanlık-Avcılar için çalışıyorsa, belki de Rüya-Avcısı'nın ne olduğunu biliyordu. "Ben bir şeylere bakarken, bir grup Daimon ortaya çıktı ve... bir Skotos."

Tate gergin bir şekilde güldü. "Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?"

Xypher sanki konuşmalarını duyabiliyormuş gibi ona yakışıklı bir bakış fırlattı.

"Hayır," dedi kelimeyi uzatarak, "o zaman bunun ne olduğunu biliyorsun sanırım."

"Kesinlikle. Yaralandın mı?"

"Biraz çizilmiş." Kanal'a doğru sola döndü. "Ama asıl mesele şu ki Daimon'lar benim ve Skotos'un bileğine bir şey yapıştırdı. Ne olduğunu bilmiyoruz ve bir şey bulmamız gerekiyor. birileri var."

"Bir kahine ihtiyacın var." Tate bunu çok kolaymış gibi söyledi.

Simone başını salladı. "Evet, Delphi'den biraz uzaktayız, tatlım."

"Yunanistan'a gitmek zorunda değilsin, boo. Julian Alexander'ı tanıyorsun, değil mi?"

Tanıdık isim karşısında kaşlarını çattı. "Seksi klasik profesörü mü?"

"Şahsen onu seksi bulduğumdan değil, ama evet."

Onun alaycılığını görmezden geldi. "Ciddi ciddi onun tanrılarla konuşan bir kahin olduğunu söylemiyorsun değil mi?"

Tate kötü kötü güldü. "Kendini hazırla, boo. O Afrodite'nin oğlu."

Tabii ki öyleydi... Dünyada herhangi bir şey neden mantıklı olsun ki? Yüce Tanrım, sanki yanında oturmuyordu. gezegendeki en ateşli adamlardan biri olan bir tanrıydı. Ya da arka koltuğunda aptal bir genç hayalet olduğunu.

Tears for Fears'ın "Everybody Wants to Rule the World" şarkısının sözlerini söylüyor.

Klasikler bölümündeki seksi kızın da bir yarı tanrı olması çok mantıklıydı...

"Bu cevaptan hoşlanmayacağımı biliyordum," diye mırıldandı. "Ve bunca zaman onun sevimli bir öğretmen olduğunu düşünmüştüm."

"Ve tüm öğrencileriniz sizi kendi kendinize konuşurken yakaladıklarında kendi kendinize konuştuğunuz için eksantrik olduğunuzu düşünüyorlar. Jesse."

"Tabii ki var. Tamam, onu nasıl bulabilirim?"

"Size numarasını vereyim."

Simone hatırlamasına yardımcı olması için numarayı Jesse'ye tekrarladı. Tate'in telefonunu kapattıktan sonra hemen Julian'ı aradı.

Üçüncü zil sesinde cevap verdi.

"Dr. Alexander?"

"Evet?"

"Beni hatırlıyor musunuz bilmiyorum ama birkaç fakülte etkinliğinde tanışmıştık. Ben Dr. Simone Dubois-"

"ME ve patoloji profesörü... Evet, sizi hatırlıyorum." Bu

etkileyiciydi çünkü kendisi son derece sıradan biriydi. Orta boylu, orta kilolu, kıvrıcık koyu renk saçlı bir kızdı. Kahverengi saçları ve ela-kahverengi gözleri vardı ve normalde bej ve kahverengi ya da beyaz bir laboratuvar önlüğü giyerdi. Kural olarak, insanların hafızasında asla yer etmezdi. Aslında, lise son sınıf gazetesi bir keresinde onu Unutulması En Muhtemel Kişi seçmişti... ya da

Yanlışlıkla oturdu. Dr. Alexander'ın kendisini hatırlamış olması ona biraz yersiz bir heyecan verdi. "Güzel, çünkü bir konuda biraz zor durumdayım."

"Peki bu ne olabilir?" Telefonda bile adamın ses tonundaki çekinceyi duyabiliyordu.

Xypher telefonu onun elinden kaptı ve başladı Julian'la tanımlamaya bile başlayamayacağı bir dilde konuşuyordu. Bununla birlikte, pürüzsüz, lirik kalitesi inanılmaz derecede seksiydi. Bu öyle bir tondaydı ki, pizza sipariş ediyor olsa bile bir kadını tahrik edebilirdi. Ve o nefret ediyordu Onu etkilediği gerçeğini.

Yakışıklı olsun ya da olmasın, o bir pislikti ve bir kadının yapması gereken son şey onun devasa, saldırgan egosunu beslemektir.

Birkaç dakika sonra telefonu ona uzattı. "Sana evinin yolunu tarif edecek."

"Teşekkürler," dedi kuru bir sesle. Telefonu ondan aldı. "Dr. Alexander?"

"Bana Julian de."

Adam evini nasıl bulacağını anlatırken onu dinledi. Neyse ki çok uzakta değildi.

St. Charles'daki küçük bungalovu bulmaları uzun sürmedi. Simone arabayı zar zor park etmişti ki Xypher onları verandaya götürdü. "Biliyor musun, bu gerçekten rahatsız edici ve kafa karıştırıcı."

"Gerçekten umurumda değil." Kapıyı çaldı.

Jesse de ona katılınca Simone başını salladı. Jesse de en az onun kadar memnun görünüyordu.

Julian kapıyı pek de hoş olmayan bir bakışla açtı. Bu adamın ne kadar yakışıklı olduğu onu hiç şaşırtmamıştı. Ve böyle düşünen tek kişi de o değildi. Dersleri her zaman ağzına kadar kız öğrenciler tarafından doldurulurdu. ona bakmaktan başka bir şey istemiyordu. Eski uygarlıklar konusunda dünyanın önde gelen uzmanlarından biri olması sadece bir bonustu.

İyi kalpli doktor gördüklerine inanamıyormuş gibi gözlerini Xypher'a dikti. "Duygularınız var."

Xypher dudağını büktü. "Pek sayılmaz. Sadece bir tane var. Öfke. Doymak bilmez bir intikam ihtiyacını saymazsanız tabii. O zaman iki."

Julian'ın kaşları daha da çatıldı. "Sen nasıl-"

"Bak," diye tersledi Xypher. "Bunun için zamanım yok. Bileziği çıkar da yapmam gerekeni yapayım."

Simone, "Son derece kararlı biri," diye açıkladı.

"Evet, belli oluyor." Julian geri adım attı. "İçeri gel de göreyim."

Xypher kolunu Julian'ın yüzüne doğru itti. Adam gerçekten iğrençti. "İşte."

Simone Julian'a, "Maymunlar tarafından yetiştirilmiş olabileceğinden şüpheleniyorum," dedi.

Julian, Xypher'ın kolunu tutup bileziği incelemeden önce kısık bir kahkaha attı ve kapının girişinde durdu. "Bu Yunan değil."

Xypher alay etti. "Elbette öyle. Hephaistos'un eserlerini bilirim."

"Ben de öyle ve bu o değil." Julian kilidi görebilmek için Xypher'ın kolunu büktü. "Karanlıkta bir atış yapıyorum, ama bunun Atlantis kökenli olduğunu düşünüyorum."

Xypher hâlâ pek ikna olmuş görünmüyordu. "Emin misiniz?"

Julian acımasızca başını salladı. "Hephaistos benim üvey babam. Evimin her yerinde ona ait biblolar var... ve onun diğer eşyalarıyla ilgili deneyimlerim var. Kelepçeler de dahil. Bunun üzerindeki kilit kesinlikle başka bir şey."

Simone hayal kırıklığı içinde inlemek istedi. Julian onlara yardım edemezse, kim edebilirdi ki? "Ne işe yaradığını biliyor musun?"

"Pek sayılmaz ama içeri girip komşularımın görüş alanından çıkabilerseniz sorabilirim."

Xypher'ın gözleri tehlikeli bir şekilde karardı.

"Denemeye bile kalkma," dedi Julian. "Kızgın bir Skotos'tan çok daha kötülerile yüzleştim."

Xypher ona tehditkâr bir bakış attı. "Bir ara uyumalısın."

"Sen de öyle."

Simone tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Aşağı, çocuklar, aşağı. Lütfen, testosteron zehirlenmesine yakalanmadan önce özgür olmak istiyorum."

Julian başka bir şey söylemeden onları evin içine, oturma odasına doğru götürdü. Simone tertemiz tutulmuş evin zeminine saçılmış oyuncakları görünce gülümsedi. Şöminenin üzerinde Julian'ın siyah saçlı bir kadın ve iki erkek ve iki kız çocukla birlikte çekilmiş resimleri de vardı. Son derece mutlu görünüyorlardı.

"Çocuğunuz olduğunu bilmiyordum," dedi, bu manzara onu ısıtmıştı.

Gururla gülümsedi. "Anneleri ile birlikte bir arkadaşlarının evindeler. Ortalık sessizken ve bebek notlarımı karalamaya çalışmıyorken yeni bir ders için müfredat hazırlamaya çalışıyordum. Ablası ona lale çizmeyi öğretti ve laleleri her şeyin üzerine koyuyor."

Örnek olarak, arkasındaki duvarda yürümeye başlayan çocuk boyunda iki parlak pembe lale vardı.

Simone, ısrarcı bir yürümeye başlayan çocukla uğraşırken ilginç ve faydalı ders materyalleri bulmanın ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordu. Kişisel olarak, yeni ders programları hazırlamaktan nefret ederdi ve buna bir de ... sonra tekrar, Jesse'si vardı. Aslında Julian'ın durumunu anlayabilirdi. "Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz."

"Endişelenme," dedi dostça bir ses tonuyla. "Bugün yaşadığım en kötü kesinti buysa, oldukça iyi gidiyorum demektir."

Sonra Julian onlara başka bir şey söylemeden başını arkaya eğdi ve tavana baktı. "Hey, anne, bir dakikan var mı?"

Simone annesinin evde olduğunu düşünerek merdivenlere doğru baktı.

Görünüşe göre öyle değilmiş. Julian'ın önünde inanılmaz güzellikte sarışın bir kadın belirmeden önce bir ışık parlaması onu neredeyse kör ediyordu. Zayıf ve zarifti, kışlık bir elbise giymişti.

Beyaz yün takım elbiseli annesi, Simone'un varlığı karşısında en az Simone'un ki kadar şaşkın görünüyordu.

Julian'ın annesinin Julian'dan bir gün bile yaşlı görünmemesinden bahsetmiyorum bile. Vay anasını! Gerçek bir canlı vardı, önünde nefes alan tanrıça! Sırada ne vardı? Bir ejderha mı? Brad Pitt olsaydı, yine iş başında olurdu.

"Neler oluyor?" Afrodit sordu.

Julian başını onun arkasına, Xypher'ın her zamanki tehditkâr bakışlarıyla durduğu yere doğru eğdi. "Bir sorunumuz var."

Afrodit döndü, sonra dudağını büktü. "Sen mi? Burada ne işin var? Öldüğünü sanıyordum."

"Evet. Teşekkür ederim. Yaşlı bir kadına göre de iyi görünüyorsun."

Afrodit sanki sözleri ağzında kötü bir tat bırakmış gibi ona baktı.

Xypher bileziği ona doğru tutarken bunu görmezden geldi. "Buraya bunu çıkarmaya, çıkaramasam bile en azından ne olduğunu ve ne işe yaradığını öğrenmeye geldim."

Simone tanrıçanın bundan daha iğrenç görünebileceğini düşünemezdi ama yine de bunu güzelce başardı. En azından gülene kadar.

"Styx nehri üzerine yemin ederim, Xypher, hiç görmedim Tanrıları senden daha fazla kızdıran kimse yok. Bunun için kimi kızdırdın?"

Xypher'ın yanağında bir kas çalıştı. "Benimle oyun oynama Afrodit. Ne oldu?"

"Bu bir Deamarkonian. Atlantis tanrıları tarafından yenilmezleri öldürmek için yaratılmış küçük, hoş bir biblo. Hiç kaldığını bile bilmiyordum. Nereden buldun onu?"

"Bileğime takılı buldum. Şimdi tam olarak ne işe yarıyor?"

Simone'un o güne kadar gördüğü en zarif omuz silkme hareketini yaptı. "İki varlığın yaşam güçlerini birbirine bağlar. Sen ve" - Simone'a döndü- "buradaki küçük arkadaşın. Eğer biriniz ölürse, diğeriniz de ölür. Atlantisliler bunu daha güçlü bir insanı öldürmenin bir yolu olarak kullanırlardı. Onları zayıf birine bağlarsınız ve güçlüyü öldürmek için zayıfı öldürürsünüz. Bu kadar basit."

Xypher küfretti.

"Ama daha da iyisi var," dedi Afrodit ona burnunu kırıştırarak. "Birbirinizin yakınında kalmalısınız. Eğer çok uzaklara giderseniz, ikiniz de ölürsünüz."

Simone hareketsiz kaldı.

"Ne?" Başını salladı.

Xypher yine küfretti. "Ne kadar uzakta?"

"Hiçbir fikrim yok. Sanırım biriniz sınırı aştığında ve ikiniz de öldüğünüzde öğreneceğiz, ha?"

Bu kez Xypher'ın laneti o kadar iğrençti ki Simone'un kızarmasına neden oldu.

"Sana mahkûm olamam," diye hırladı ona.

Adamın öfkeli sözleri karşısında ağzı açık kaldı. "Sanki hayalimdeki adam hayata gelmiş gibi. İnan bana, karnında hissettiğin o iğrenç duyguyu ben de paylaşıyorum."

Adam gözlerini kıza dikti ama kız geri adım atmayı reddetti. "Bunu çıkarmanın bir yolunu biliyor musun?" diye sordu Afrodit'e.

"Bilmiyorum."

Simone, yüz ifadesinden Xypher'ın istediği cevabın bu olmadığını anlayabildi.

"Bilmiyorum da ne demek?" dedi.

"Nesin sen? K r müsün? Ben Atlantisli değilim - o bilezik bizi aŗađı çekmek için tasarlandı ve bu da onu yapan Atlantis tanrılarının zayıflıklarını bizimle paylaŗma konusunda pek istekli olmadıkları anlamına geliyor. Eğer  l  panteonlarına bağlı birini tanırırsanız, onu denemenizi öneririm." Julian'a doğru döndü ve yüz hatları yumuŗadı. "Sonra g r ŗ r z, tatlım." Ortadan kayboldu.

"Afrodit!" Xypher tavana doğru bağırdı. "O sıska kı ını buraya geri getir!"

Simone alay etti. "Buna neden cevap vermeyeceğini hayal bile edemiyorum." Bakıŗlarını Xypher'a dikti. "B y  okuluna nerede gittin sen? Hapishaneye mi?"

Sanki ellerinin boğazına dolandığını hayal edebiliyormuŗ gibi ona baktı. Bu onun için sorun değildi çünkü Şu anda onu boğmakla ilgili aynı fanteziye sahipti... tercihen birleŗtikleri bileziklerden biriyle.

Julian ellerini kalçalarına koyarken yorgun bir nefes verdi. "Umarım Acheron ile arkadaŗsındır. Bildiğim tek Atlantisli o."

Xypher bu ihtimal karŗısında pek de heyecanlanmış görünmüyordu. "Bana numarasını ver."

Simone kaŗlarını Xypher'a doğru kaldırdı. "Durup dururken onu çağıramaz mısın?"

Julian güldü. "İyi şanslar. Annemden ya da Xypher'dan daha huysuz olabilen tanıdığım tek kişi o. Acheron'u çağıramazsın. Nazikçe sorarsın."

"Tanrıların hayatımla oynamasından bıktım," diyor Xypher Julian ona üzerinde bir numara yazılı bir kâğıt uzatırken hırladı.

Julian'ın gözlerinde bir şey parıldadı. "O duyguyu bilirim. Ama bazen onlardan kurtuluş en beklenmedik zamanda gelebilir." Bakışları Simone'a kaydı. "Ve en beklenmedik insanlardan."

Xypher gözlerini devirdi. "Bana saçmalıklarını satma. Burada bir geri sayımdayım. Yirmi iki gün içinde cehenneme geri döneceğim. Benim Tek amacım bu sefer yalnız gitmediğimden emin olmak."

"O zaman size şans diliyorum." Julian onlara kapıyı gösterdi. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa, bana haber verin."

Simone verandaya doğru ilerlemeden önce ona teşekkür etti. Arabaya doğru yürürlerken Xypher'a cep telefonunu uzattı - aslında Xypher'ın telefonları arabaya geri koymamasına şaşırmıştı.

Sonra tekrar, dikkati dağıldı. Tek kelime etmedi. Sadece telefonu aldı ve bir şekilde davetkâr olan sinirli bir ifadeyle numarayı çevirdi.

"Tabii ki cevap vermiyorsun..." dedi gırtlaktan gelen bir ses tonuyla. Sonra daha normal bir sesle, "Acheron, ben Xypher. Mesajları kontrol ettiğinde beni bu numaradan aramanı istiyorum. Bir sorunum var ve en kısa zamanda benimle iletişime geçmeni istiyorum." Telefonu kapattı ve ona geri verdi.

Simone onu arka cebine koydu. "Sence iletişime geçecek mi?"

"Bunun için endişelenme."

Onu yürüyüş yolunda durdurdu. "Her soruda bu kadar asık suratlı olmak zorunda mısın?"

"Bu kadar neşeli olmak zorunda mısın? Depresif bir dilsiz ya da siyah giyinen ve kötü şiirler yazan şu piliçlerden birine zincirlenmemi istemek çok mu fazla?"

Hayatında hiç bu kadar kırılmamıştı. "Neyin var senin?"

Gözleri karanlıkta parladı. "Asla anlayamayacağın için minnettar ol, insan."

Neyi anladın? Pisliğin teki olduğunu mu? Bunda hiçbir mazeret yoktu.

"Biliyorsun, bu denklemde sorunları olan tek kişi sen değilsin. Benim de bir hayatım ve işim var. İhtiyacım olan son şey, omzunda o kadar büyük bir çip olan üç yüz kiloluk bir gorili çekeştirmek ve bu yüzden kamburlaşmamış olması bir mucize."

"Üç yüz kilo değilim."

Onun karşılık vermesi üzerine tek kaşını kaldırdı. "Goril kısmını inkar etmiyor musun?"

"Hayır."

Bu, içindeki cesaretin çoğunu alıp götürdü. O bir canavar olmaktan bu kadar memnun görünürken üstünlüğü ele geçirmek zordu.

"Simone?" Jesse'nin sesinde bir korku notası vardı. Ona doğru döndü. "Evet?"

"Bu da ne?"

Adamın neyi işaret ettiğini görmek için baktı. Uzun ve kıvraktı, karanlıkta kırmızı parlayan gözleri vardı.

Ve doğruca onlara doğru gidiyordu.

ÜÇ

Xypher onu Jesse'ye doğru itti. "İkiniz de geride durun."

Simone, kendilerine doğru gelen yaratığın büyüklüğü ve derisinin kaynayıp tütüyor gibi görünmesi nedeniyle tartışmaya girmeyecekti.

Siyah bir pelerin giymişti.

O ürkütücü kırmızı gözler dışında her şeyi. O kadar hızlı Xypher'a doğru gitti ki, Xypher onu zar zor görebildi.

İkisi birbirlerine girdiler.

Xypher iblisi ters çevirdi, iblis yuvarlandı ve ona doğru bir ateş patlaması fırlattı. Xypher ateşi savuşturdu, sonra da elini sanki İblis Smokey'ye geri vermek istermiş gibi uzattı.

İşe yaramadı.

İblis güldü. "Zavallı Xypher. Sorun mu yaşıyorsun?"

"Kıcını tekmelemekte mi, Kaiaphas? Asla."

Pelerin yok oldu. Karanlıkta iblisin kaynayan derisi deriye benzeyen bir şeye dönüştü. Yüzü bir gargoye'a

dönüşürken, pelerininin pamuğu

Kıyafetleri, vücudunun kaslı hatlarına sıkıca yapışan şık siyah zırhlara dönüştü. Gözleri hâlâ bir ateşin korları gibi parlıyordu.

Kaiaphas kısa bir kılıç çıkarıp vücudunun etrafında döndürdükten sonra Xypher'a doğru hamle yaptı ve Xypher kılıcı savuşturdu. Bileziği takmayan kolunda gümüş bir vambrace belirdi. Xypher bunu kullanarak bıçağı iblisin elinden çekip aldı. Ama onu yakalayamadan,

Kaiaphas onu sol eliyle yakaladı ve ona tekrar sapladı.

Etrafında dönen Xypher iblisi itti. Kaiaphas sendeledi, sonra kendini tuttu.

Kaiaphas güldü. "Kendini geliştirmişsin."

"Evet, küçük çocuklar eninde sonunda büyür." Xypher ona tekme attı, ama Kaiaphas bacağını yakaladı ve kaptı.

Xypher havada bir takla atarak ayaklarının üzerine düştü. İblise doğru koştu ve onu belinden yakaladı. Geri çekildiler, hâlâ dövüşüyorlardı.

Simone kaçmak istedi ama bileziği taktığı sürece ikisini de öldürmeden uzağa gidemeyeceğini hatırladı. "Bir silah bul," diye fısıldadı Jesse'ye yüksek sesle, etrafta bir ağaç dalı ya da başka bir şey aramaya başlarken.

Xypher'ın iblisi yenmesine yardım etmek için

kullanabilirdi. Jesse aniden lanet okudu.

Simone dönüp Jesse'nin tepkisine neyin sebep olduğunu görmek için savaşçılara baktı. Göz açıp kapayınca kadar Kaiaphas elindeki kılıcı döndürdü ve Xypher'ın karnına öyle bir sapladı ki, ucu sırtından dışarı çıktı.

Kılıcın kabzasının etrafında biriken kan Kaiaphas'ın eline doğru akarken Xypher'ın nefesi kesildi.

İblis güldü. "Görünüşe göre yeteneklerin yeterince gelişmemiş, ha?" Xypher'a kafa attı. Bu hareket Xypher'ın sendeleyerek geri çekilmesine neden oldu. Bunu yaparken, kılıç vücudundan çekilip çıkarıldı.

Kayafa darbeyi vurmak için kılıcını kaldırırken o yere diz çöktü.

Simone, annesinin ve küçük kardeşinin ölümünü zihninde yeniden canlandırırken dişlerini sıktı. Bir Asılsız öfke onu tüketti ve artık mantıklı düşünemez hale geldi.

O anda iblis, kendisini yüzüstü bırakan adalet sistemine karşı yirmi yıldır duyduğu umutsuz hayal kırıklığının ve tadını alabileceği kadar acı bir öfkenin odağı haline geldi.

Tek düşüncesi Xypher'ı kurtarmak olan Simone, ceketinin cebinden biber gazını kaptığı gibi iblisin üzerine koştu. Onu tüm gücüyle geri iterek nefesini tuttu ve spreyi üzerine sıktı.

Kaiaphas öksürdü ve tükürdü. Gözleri parlayarak ona doğru yürümeye başladı.

Simone onun saldırısına karşı kendini hazırladı ve çıplak elleriyle karşılık vermeye niyetlendi. Ama adam ona ulaşmadan bir şey onu uzaklaştırdı.

Sarı saçlarının parlaması elinde kılıç olan Julian olduğunu doğruladı. Aralarına girdi ve iblisi Jesse ile ondan uzaklaştırdı.

O iblisle uğraşırken, kadın yerde kanlar içinde yatan Xypher'ın yanına koştu. Gözle görülür bir şekilde titrerken yüzü solgundu. Kan ellerinin üzerinden yavaşlamadan akıyordu.

"Şşşt," dedi Simone, elini çekerek pürüzlü yarayı görebilmesini sağladı. "Ben yanıdayım Xypher. Endişelenme."

Omzunun üzerinden baktı. "Jesse, bagajı aç ve bana tıbbi çantamı getir."

Jesse arabaya doğru koşarken o da Xypher'ın karnındaki yarayı inceledi. Korkunç görünüyordu. Ve kız yaraya dokunduğu anda adam küfretti. Burun delikleri alevlendi ve Jesse onun kendisine vurduğundan emin oldu.

Neyse ki adam bu sözsüz tehdidini gerçekleştiremeden bayıldı.

Julian'ın etkileyici bir kılıç dövüşüne giriştiğini görmek için başını kaldırdı. O kadar hızlı hareket ediyorlardı ki tek görebildiği, kılıçları her karşılaştığında parlayan kıvılcımlardı. Metalin metal üzerindeki sesi sağır ediciydi ve homurtuları ve hakaretleri dışında her şeyi bastırıyordu.

Sonra Julian akıcı bir hareketle iblisten sıyrıldı ve onu kaburgalarından bıçaklamadan önce yana doğru itti.

Sendeleyerek geri çekilen iblis tısladı ve tam bir Karanlığın içinde eriyip gitmeden önce sivri dişleri vardı. Geride kalan tek şey sülfür kokusu ve ona pekmezi hatırlatan bir şeydi.

Julian bir şeyler sezmeye çalışır gibi başını eğdi. Jesse'nin çantayı ona getirdiği sırada ona doğru döndü. Xypher'ın kanını durdurmaya odaklandı. Bu kolay değildi, özellikle de başının dönmeye başladığından beri.

"İyi misin?" Jesse sordu.

"Pek emin değilim."

Julian onun yanında diz çöktü. "Onu halkın gözünden uzak tutmalıyız, demek istediğimi anlıyorsanız."

Kesinlikle öyle. Kavgaları sırasında yanlarından araba geçmediği için şanslıydılar... ya da daha kötüsü, bir komşunun köpeği

yürümek gerekiyordu. "Daha fazla katılamazdım."

Bir kalp atışı sonra tekrar Julian'ın evinin içinde, yeşiller ve kremlerle dekore edilmiş ve güzel Viktorya dönemi antikalarıyla döşenmiş üst kattaki bir yatak odasındaydılar.

Xypher yatağın üstüne uzanırken, o ve Julian orta boy yatağın yanında duruyordu.

Jesse bir saniye sonra içeri girdi ve burnunu kırıştırdı. "Bu iğrenç bir yara. Acımış olmalı."

Julian, Xypher'ın yanından akan kanı görünce yüzünü buruşturdu.

Tek kelime etmeden Xypher'ın gömleğini yırtıp açtı. Nefesini içine çekti ve işinin avantajlarından birini hatırladı. Ölüler muayene masasında bu şekilde kanamazdı. Üniversitedeki stajyerlik döneminden beri canlı bir hastaya bakmamıştı.

Julian omzunun üzerinden baktı. "O nasıl?"

"O... şey, her neyse, onu mahvetti. Kılıç vücudunu boydan boya delip geçti."

Julian yüzünü buruşturdu. "Evet, böyle yaralar çok can yakar. Eskiden bende de birkaç tane vardı."

Elinden geldiğince kan akışını kontrol ederken bu yorumu yorumsuz bırakmaya karar verdi. "Onu gerçekten bir hastaneye götürmem gerekiyor ama dört yıl acil serviste çalıştığım için bizim cevaplayamayacağımız soruları soracaklarını biliyorum."

"Bekle, seni bir tanesine götüreceğim."

İtiraz etmek için ağzını açtı.

Julian daha başlamadan onu susturmak için elini kaldırdı. "Burası güvenli bir yer, Sığınak deniyor. Hastane koğuşu sadece bu gibi durumlar için kuruldu. Burası bir yer. tam olarak insan olmayanların yardım için gidebileceği bir yer. İhtiyacınız olan her şey orada olacak ve ikinizin de nereden geldiğine dair hiçbir soru olmayacak."

Bu onu çok daha iyi hissettirdi. "Güzel. Çünkü kendi kendine iyileşmeye başlamazsa hemen ameliyat olması gerekecek. Yoksa ölecek."

Ölüm, kaçınmak istediği bir ihtimaldi.

Julian kana bulanmış yatağa baktı ve yüzünü buruşturdu. "Yorganı mahvetmeden önce seni oraya götürmeliydim. Her zaman insan gibi davranmaya çalıştığım için başıma bunlar geliyor. Bazen kendi güçlerimi unutuyorum."

Bildiği bir sonraki şey, bir doktor muayenehanesi gibi görünen bir yerde olduklarıydı. Beyaz fayanslı zemin ve beyaz duvarlar dışında tüm iç mekan çelikten yapılmıştı. cam kaplı ilaç raflarıyla kaplıydı. Ayrıca cerrahi ve muayene aletleriyle kaplı üç tepsinin yanında yastıklı çelik bir muayene yatağı vardı. Söz verildiği gibi, içinde Xypher'a bakmak için gereken her şey.

Julian onun yanında durmuş, Xypher'ı kollarında tutuyordu. Adam ondan birkaç santim daha uzun olduğu için bu hiç de küçük bir başarı değildi.

Simone bir baş dönmesi dalgası ona çarptığında, "Ne yapacağımı şaşırdım," diye nefes aldı. Yönünü bulmak için kolunu kendisine en yakın kasaya doğru uzattı.

Julian onu görmezden gelerek, "Carson?" diye bağırdı.

Sol tarafındaki kapı açıldığında uzun boylu, Kızılderili bir adam onlara ters ters baktı. Uzun siyah saçları sert bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı ve yüz hatları keskindi,
Ona yırtıcı bir kuşu hatırlatıyordu. "Bağırma. Kulaklarım son derece hassastır."

"Üzgünüm," dedi Julian çabucak. "Ama bir sorunumuz var. Carson, Simone'la tanış. Simone, Carson'la tanış. O bir cerrah."

"Oh, Tanrı'ya şükür," dedi, burada başka bir doktor daha olduğu için minnettar. "Ben sadece ölüleri ameliyat ederim."

Carson bu konuda yorum yapmadı. Onun yerine karanlık bakışları Xypher'a yöneldi. "Peki ya kanayan adam...?"

"Bir Rüya Avcısı."

Julian'ın cevabı karşısında Carson'ın çenesi düştü. "İnsan düzleminde kanıyorlar mı?"

"Görünüşe göre öyle ve oldukça kötü."

Carson odayı geçip arkalarındaki kapıyı açmadan önce başıyla onayladı. "Onu buraya getirin ve masanın üzerine koyun."

Julian itaat etmekte tereddüt etmedi.

Simone, Julian'ı çıplak bir ameliyathaneye kadar takip etti. Dışarıdaki oda gibi temiz ve sterildi, çelik mobilyalar ve ameliyat masasının üzerinde büyük lambalar vardı. Herhangi bir ameliyathaneye benziyordu. Gördüğü en son teknoloji ürünü aletlerin ve monitörlerin kalitesinden çok etkilenmişti. Aslında, bu kadar modern olmak için can atacak birkaç hastane tanıyordu.

Julian Xypher'ı masaya yerleştirirken, o da sağ tarafında bir hazırlık lavabosunun beklediği küçük odaya yöneldi. ovalayabilirdi.

Carson hemen arkasından içeri girdi. "Ne yaptığını biliyor gibi görünüyorsun."

"Ben bir ME'yim ve ameliyat için bir asistana ihtiyacınız olabileceğini düşünüm." Ellerini lavabonun yanındaki masanın üzerinde duran yeşil havlulardan birine kuruladı.

Ellerini de ovmaya başlamadan önce başını eğdi. "İyi kadın. Her zamanki asistanım bugün izinli."

Julian kapıya geldi. Giysileri kan içindeydi. "Eğer ikinizin de bana ihtiyacı yoksa, evime dönüp yatakta hasar kontrolü yapacağım... ve komşularımdan hiçbirinin dost canlısı mahalle iblisimizle sokakta yaptığımız büyük savaşı görmemesi için dua edeceğim."

Carson homurdandı. "Lütfen, daha fazla yakalanmak yok video kaset ve Tanrı bizi webcam'lerden korusun. Yemin ederim bu modern çağdan nefret ediyorum."

Simone, Julian'ın bakışlarıyla karşılaştığında onun iğneleyici yorumunu duymazdan geldi. "İyi şanslar ve tüm yardımlarınız için teşekkürler."

Julian ona gülümsedi, sonra Carson bir masa dolusu aleti diğer odaya götürürken gözden kayboldu.

"Maske ve önlüğe ihtiyacımız yok mu?" Simone ona sordu.

Başını iki yana salladı. "Ellerimi alışkanlıktan dolayı yıkiyorum. Temelde arkadaşınız bir insanı öldürebilecek tipik mikroplara karşı bağışıklık kazanmış olmalı. Ona bulaşacak şeyler zaten bizim koruyamayacağımız şeyler olacaktır."

"Ah." Simone masanın karşı tarafına geçti ve Xypher'ın yan tarafındaki geçici basınç bandajının çıkarılmasına yardım etti. Carson'ın, Xypher'ın yan tarafındaki Xypher'ın kotunu çıkardı, ama onu kısmen giyinik bırakmaktan memnun görünüyordu.

Daha önce kimseyi ameliyat etmediği için. Tam olarak insan olmayan biri, arka koltuktaki cerrahını gizli tuttu. Belli ki adam ne yaptığını biliyordu, yoksa Julian onları buraya getirmezd. Nasıl kullanılacağını bilmeselerdi kimsenin bu kadar ekipman için para ödemeyeceğinden bahsetmeye bile gerek yok.

Değil mi?

Öyle umuyordu. Geri adım atarak Carson'ın yarayı açmasını ve üzerinde çalışmaya başlamasını izledi. Kadın verdiği hasardan dolayı acı çekiyordu. Atardamarları ve dokuları kabus gibiydi.

Zavallı adam... ya da her neyse.

Kendisini iblisle arasına koyma şeklini düşündükçe içinden bir suçluluk duygusu geçti. O Tıpkı onun zarar görmemesi için sokakta yaptığı gibi kavganın yükünü üstlendi.

Tüm kaba saba tavırlarına rağmen, bir kalbi ve en azından temel bir ahlak anlayışı vardı. Bunun farkına varması ona karşı yumuşamasına neden oldu. Aslında o kadar da kötü biri değildi. Ve ona bakarken, bir parçası onun düşüncesiyle ısındı.

Carson paslanmaz çelik tepsinin üzerindeki kısıpaca uzandı. "Ne ile kesilmiş?"

"Kısa bir kılıç."

Başını iki yana salladı. "Görünüşe göre onu daha çok bir testere öldürmüş. Şuradaki hasara bakın." Kadının tam olarak görebilmesi için deriyi geriye doğru tuttu.

Simone, Xypher'ın kanaması çok kötü olduğu için ona vermek üzere başka bir kısıpaca uzandı. Carson haklıydı. Korkunçtu. "Bunun bir faydası olur mu bilmiyorum ama kılıcı kullanan adam bir tür iblisti."

"Hangi panteondan olduğunu biliyor musun?"

Bu şimdiye kadar yaptığı en berbat konuşma olmalıydı. Sokakta beliren ve sonra size saldıran bir iblisten bahsedebileceğiniz ve bunu bu kadar basit bir soruyla kabul edecek pek fazla insan yoktu. Kahkahalarla kesilmesi gerekirdi.

Ve bolca alkol.

"Ah, hayır. Ama Xypher ona Kaiaphas diyordu." Carson küfretti.

Simone bu ismin yarattığı beklenmedik öfke karşısında başını kaldırıp baktı. "Onu tanıyor musun?"

"Yarı Yunan, yarı Sümer, hepsi kızgın. Herhangi birinizin hayatta kalması mucize. Ama asıl soru şu: Neden size saldırdı? Bu onun normal tarzı değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kaiaphas bir doleodai. Bağlı bir iblis. Kendi başına hareket edemez, biri tarafından komuta edilmesi gerekir."

Bu ilginç bir haberdir. Simone gülmek istedi. o zamandan beri başına gelen her şeyin saçmalığını

Öğle yemeği. "Nasıl oldu da bu işe bulaştım? Tek yapmak istediğim basit bir olay yerini kontrol edip eve gitmekti. Hayır... Sözümü geri alıyorum. Tek istediğim eski bir arkadaşım la jambonlu ve peynirli sandviç yemekti. Şimdi bir Yunan tanrısı çatışmasının ortasına sürüklendim ve daha yemek vakti bile gelmedi. Bundan sonra ne olacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Carson gülümsedi. "Benim de öyle günlerim oldu." "Elbette geçirdin."

"Hayır, gerçekten. Beni takip etmeli ve içine sürüklendiğim tüm tuhaflıkları belgelemelisin."

"Ne gibi?"

Kelepçeyi onun elinden aldı. "Eski maskot maymunumuz Marvin'in sahibi Wren'den kaçtığı zaman vardı - insan şekline girebilen bir kaplan - ve ejderhayla uyumak için üst kata çıktı. Ejderhamızın maymunlara alerjisi olduğu ortaya çıktı - bunu kim bilebilir ya da hayal edebilirdi ki? Max'in hala utandığı bölgelerinde kızarıklıklar çıktı, Ve bugün bile ona 'maymun' kelimesinden bahsederseniz, size ateş eder. Bir de şu var... ah, bunu anlatmasam daha iyi. Dev'in kulağına giderse kalbimi söküp yer."

Simone ona söylediği her şey karşısında geri adım attı. Hayır... Bu olamazdı.

Olabilir mi?

"Burada likantroplar mı var?"

Duraklayarak ona baktı. "Sen bir yaver değil misin?"

"Hayır."

Nefesini sertçe içine çekti ve yüzünü bir kızgınlık maskesine dönüştürdü. Hırlayarak dikişlere uzandı. "Ağzımdan dökülene kadar söylediklerimin hiçbirinden haberin yoktu, değil mi?"

"Hayır."

Tekrar küfretti. "Bunu yaptığıma inanamıyorum. Xypher'ı, iblisi ve Julian'ı bildiğin için seni burada tezahür ettirdi, dünyamız hakkında her şeyi biliyordun."

Hayır, ama hızlı bir giriş yapıyordu. her geçen dakika daha da korkutucu hale geliyordu. Tate ile yaptığı tüm konuşmalarda, Tate bir kez bile likantroplardan bahsetmemişti.

"Görünüşe bakılırsa artık biliyorum," dedi Carson'ı yaptığı hata konusunda daha iyi hissettirmeye çalışarak. "Daily Inquisitor, işte geliyorum... daha da iyisi, yerel fındık çiftliği."

"Evet ve az önce dokuz yüz kuralı çiğnedim. Bunların aramızda kalmasına ne dersin?"

"İnan bana bebeğim, konuşmuyorum. Kalan küçük akıl sağlığıma değer veriyorum ve istediğim son şey, ortasında olduğum şeyin ortasında olmak. Bana çıkışı gösterin ve Alice tavşan deliğinden çıksın, dünyaya geri dönsün ve tüm bu olay yüzünden Alzheimer olmaktan mutlu olsun. Aslında, burada olduğumdan bile emin değilim. Bir Daimon'un kafama vurduğunu ve tüm bunların şiddetli bir halüsinasyon olduğunu düşünüyorum. kan kaybı."

"Böyle çok mu saçmalıyorsun?"

"Evet. Bunun beni

temellendirdiğini

düşünüyorum."

Xypher üzerinde çalışırken güldü.

Simone bir şey fark edince durakladı. "Onu bayıltmak için hiçbir şey vermedik. Yapmamız gerekmez mi? Bu mu?"

"Hayır. Hiçbir faydası olmaz. Rüya Avcıları bu tür ilaçlara karşı bağışıklıdır."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı ve ne yaptığını daha iyi görebilmek için daha yakına eğildi. "Onlar tanrı. Normal insan tıbbı onlarda işe yaramaz."

"O zaman neden operasyon yapıyoruz?"

"Çünkü kanaması var ve bilinci yerinde değil... Daha önce hiç kanaması olan bir Rüya Avcısı görmemiştim, özellikle de bu şekilde. Ama kanaması varsa, kan kaybından ölebilir diye düşündüm."

Bir yandan mantıklı geliyordu ama bir yandan da...
"Tanrılar ölemez, değil mi?"

"Elbette yapabilirler. Sadece çok fazla şey ve genellikle bir tür ölümsüz silah gerekir. saldırdığında Kaiaphas'ın ellerindeydi." Sivri bir bakışla ona baktı. "İblisler genellikle bir onları öldüreceklerini düşünmedikleri sürece tanrı ya da başka biri. Hedefi kızdırma eğilimindedir, o da şeytana işkence etmenin ve onu öldürmenin yollarını arar. O zaman işler karışır. birbirlerine saldırırlar. Kural olarak, iblis genellikle kaybeder, özellikle de kızdırılan bir tanrı olduğunda, bu nedenle iblisler normal yırtıcılardan biraz daha ihtiyatlı olma eğilimindedir. Saldırdıklarında genellikle hızlı ve ölümcül olurlar."

Simone bu ifadenin basit gerçekliği karşısında yorgun bir nefes verdi. Yatan Xypher'a baktı.

aldatıcı bir şekilde huzurluydu. Vücudu bilenmiş ve ölümcüldü. Erkek güzelliğinin mükemmel bir örneğiydi.

Bu şekilde uyurken bir meleğe benziyordu ama sert kişiliği göz önüne alındığında, onun ölmesini isteyebilecek insanların listesini hayal edebiliyordu.

Kendisi de dahil.

Ama onu yok etmesi için bir iblis çağırarak kadar mı? Bu çok sertti.

Zavallı Xypher.

Carson Xypher'ı temizleyip dağladıktan sonra dikişle kapatırken daha fazla konuşmadı. İşleri bittiğinde Xypher hâlâ bilinçsizdi ama bolca terliyordu. Elini adamın sert ve tam da tahmin ettiği gibi ateşli olan bıyıklı yanağına götürdü.

Onun için üzüldüğünü hissederek lavaboya gidip elini yüzünü yıkadı ve ardından bir bezi soğuk suyla ıslattı. Umarım bu yardımcı olur. Bezi ona götürüp alına koydu ve adamın yakışıklılığına bir kez daha hayran kaldı. Gerçekten de inanılmaz derecede yakışıklı bir adamdı. Ama bir tanrı olduğu için, bu muhtemelen beklenen bir şeydi.

Onun hakkında gerçekten bildiği tek şey bir pislik olduğuydu... ve iki kez hayatını kurtarmıştı.

Xypher'ın kendisini tanımlamak için kullandığı terimi hatırlayınca tuvalette olan Carson'a baktı. "Skotos tam olarak nedir?"

Carson ona doğru yürümeden önce ellerini küçük bir el havlusuyla kuruladı. "Bu terimi nereden duydun?"

Elini Xypher'a doğru uzattı. "Bana öyle olduğunu söyledi."

Carson başını salladı. "Antik Yunan'da uyku tanrıları vardı. Yüzyıllar önce, içlerinden biri şöyle bir şey yapmanın komik olacağını düşünmüş.

Zeus'un rüyalarında oynamak. Büyük adam bu konuda mizah duygusuna sahip değildi, bu yüzden kanının bir damlasına bile sahip olan herkesin ya öldürölmesini ya da her şeyinin elinden alınmasını emretti. duygular."

Julian'ın Xypher'ın hâlâ duygularına sahip olmasına şaşırdığını söylediğini hatırlıyordu. "Bu çok sertti."

"Evet, Zeus pek de merhametli biri olarak bilinmez." Sesinde, tanrı krala karşı kendi baltasını taşa vurduğunu gösteren bir not vardı.

Carson başını eğerek Xypher'ı gösterdi. "Zeus'un lanetinden sonra, Oneroi ya da rüya tanrıları İnsan uykusunun izlenmesi ve rüya halindeyken Zeus'un yasağının işe yaramadığı kısa sürede keşfedildi. Tekrar hissedebiliyorlardı. Cezalandırılmaktan korkan rüya tanrıları kendilerini denetlemeye ve kardeşlerini kontrol altında tutmaya başladılar. Öyle bile olsa, bazıları duygulara karşı iştahlarının kontrolünü kaybedecek kadar istek duymaya başladılar. Çok geçmeden kendileri ve başkaları için tehlikeli hale geldiler."

"Bir bağımlılık gibi..."

"Aynen öyle." Havluyu bir kenara bıraktı. "Kontrolünü kaybeden ve duyguları arzulamaya başlayan rüya tanrılarına tekil olarak Skoti ya da Skotos denir."

Şahsen, ayak parmağı reçeli olması fikrini daha çok sevmişti. Ama en azından şimdi onun gerçekte ne olduğunu anlamıştı. "Xypher öldüğünü de söyledi."

"Teoriye göre, eğer Skoti çok bağımlı hale gelirse, idam edilecek ve sonsuza dek Tartarus'a gönderilecek. ceza."

Bu her şeyi açıklıyor. Öldürülmüş ve sonra geri getirilmişti. Bunun nasıl mümkün olabileceğini merak etti. Bir anlaşma mı yapmıştı yoksa başka bir şey mi?

Bunu düşünmek bile korkutucuydu.

Simone yabancı bir yazıyı fark edince kaşlarını çatı Xypher'ın kolundan aşağıya doğru uzanıyordu. Merakla kolunu ellerinin arasına aldı ve akan harfleri incelerken derisinin verdiği çelik gibi his karşısında hayrete düştü. "Bunu okuyabiliyor musun?"

Carson onun yanına geldi. "Hayır, üzgünüm. Yunanca gibi görünüyor ve ben sadece Fransızca, Cajunca, İngilizce, biraz Kreolce ve anlamsızca biliyorum."

Elini koyu kırmızı yazının üzerinde gezdirdi ve kolun parmaklarının altında ne kadar güçlü hissettirdiğini düşünmemeye çalıştı. Bunu neden buraya koydurmuştu ve anlamı neydi?

Kolunu bırakarak Carson'a baktı. "Xypher'ın kendisi hakkında bir şey biliyor musun?"

"Hayır. Siz onu buraya getirene kadar onu ne gördüm ne de duydum. Binlerce Rüya Avcısı var ve çoğu insan düzleminden uzak durarak rüyalarda saklanmayı tercih ediyor." Carson durakladı. "Eve gidebilmek için onu burada mı bırakmak istiyorsun?"

Bileziğine baktı. "Keşke yapabilseydim, ama yapamam. Afrodite dedi ki, ikimiz de bunları giydiğimiz sürece "Birbirimize bağlıyız. Eğer birbirimizden çok uzaklaşırsak ölürüz."

"Bu berbat bir
şey." "Bir de bana
sor."

Arkasındaki kapıyı işaret etti. "Bende daha fazlası var
İkiniz için rahat bir oda o zaman. O uyurken oturabileceğiniz
rahat bir yer olur."

Simone tekrar parlama düşüncesiyle irkildi. "Lütfen beni
parçalara ayırmayın. Bir ileri bir geri gitmekten midem
bulanıyor ve Kirk ile Spock'a yepyeni bir saygı duymaya
başladım."

Güldü. "Anlıyorum." Çizmesinin ucuyla sedyenin frenine
bastı. "Onu ben götüreceğim."

"Sana binlerce kez şükürler olsun."

Onu antikalarla döşenmiş bitişik bir odaya götürmeden önce
Dev adında birini çağırmak için durakladı. Bunların en iyisi
parlak kırmızı kadife örtülü bir kral yataktı. Ağır perdeler
odayı çok karanlık ama garip bir şekilde ev gibi yapıyordu.

"Güzel bir yer," dedi elini güzel bir tuvalet masasının
üstünde gezdirirken.

"Sadece annem için en iyisi."

"Anne mi?"

"Nicolette Peltier. Buranın sahibi o ve buradaki herkes ona
'Anne' diyor."

Simone gülümsedi. "Bu çok tatlı. Gerçekten şefkatli biri
olmalı."

"Olabilir. Bazen bir ayı da olabiliyor."

Simone gülümsedi. "Benim annem de böyleydi."

"Evet."

Yirmili yaşlarının ortasında, uzun kıvırcık sarı saçlı yakışıklı bir adam kapıyı iterek açtı. "Neye ihtiyacınız var, Doktor?"

Carson Xypher'ı gösterdi. "Onu taşımaya yardım et. Yan tarafını itip kakmak istemiyorum."

Sedyedeki Xypher'ı gören Dev'in kaşları sert bir şekilde çatıldı. "Kim o?"

"Rüya Avcısı."

Dev afallamış görünüyordu.

"Kanıyorlar mı?" "Öyle görünüyor."

Dev, Carson'ın Xypher'ı sedyeden yatağa kaldırmasına yardım etmeden önce nefesinin altından "Lanet olsun," dedi. Xypher yatağa yerleştirildikten sonra Dev ona şöyle bir baktı ve başka bir şey söylemeden sedyeyi götürdü.

Simone onun hakkında ne düşüneceğinden emin değildi. "Çekingen biri, değil mi?"

"Çoğumuz öyleyiz. Hayatta kalmamız gizliliğe bağlı." "Ki ben bunu ihlal ettim."

Başını salladı.

Simone ona asla böyle bir şey yapmayacağını söylemek istedi. onlara zarar verecek bir şey. Ayrıca, New Orleans'ı evleri olarak gören bir linantrop ailesi olduğunu söylese ona kim inanırdı ki? "Sırrın benimle gerçekten güvende, Carson. İnanın bana, bazı şeyleri kendime saklamak tam zamanlı bir iş.

benim mesleğim. Eğer polis departmanı bana güvenebiliyorsa, siz de güvenebilirsiniz."

"Biliyorum. Aksi takdirde sizi öldürür ve vücut parçalarınızı yerdik."

Adamın şaka yapıp yapmadığından emin değildi ama adamdaki bir şey çok ciddi olduğunu gösteriyordu.

Başparmağıyla arkasındaki kapıyı işaret etti. "Eğer sen Bir şeye ihtiyacın olursa, dışarıda masamda olacağım. Kendinizi evinizde hissedin." Çenesini sallayarak sol tarafındaki kapıyı gösterdi. "Banyo orada."

"Teşekkürler."

Kapıyı kapattı.

Simone yorgunluğun etkisiyle uzun bir nefes verdi. Yabancı bir evde yalnızdı - alışık olmadığı bir şeydi bu. "Neredesin Jesse? Yalnız olmayı sevmiyorum." Yıllardır süren arkadaşlıkları yalnızlığı nadir bir şey haline getirmişti. O kadar Ona o kadar alışmıştı ki, o gittiğinde bunu fiziksel bir acı gibi hissediyordu.

Kendini biraz kaybolmuş ve bunalmış hissederek Xypher'ın üzerini örtmek için yatağa doğru ilerledi. Artık o kadar vahşi görünmüyordu ama hâlâ ölümcül olduğunu söyleyen bir aurası vardı. Bakışlarını Xypher'ın ellerine ve parmak eklemlerindeki yara izlerine çevirdi. Eskiydiler ve iyileşmişlerdi, yine de tek bir yaralanmadan kaynaklanmadığını söyleyebilirdi. Birçok kavgadan dolayı açılmış ve yara almışlardı...

Evet, işinin ona bir insan hakkında çok fazla şey söylediği zamanlar olmuştu. Göğsünde ve kollarında çok sayıda yara izi olduğundan bahsetmiyorum bile. Garip bir şekilde Yüzündeki tek yara izi sağ şakağındaki silik bir yaraydı.

"Sen kimsin, Xypher?"

"Sim?"

Jesse'nin sesini duyunca gülümsedi. Jesse hemen yanında belirdi. "Nerelelerdeydin?"

"Siz beni terk ettiniz," dedi savunmacı bir tavırla.

"Ektoplazmik düzlemde bir insanın izini sürmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musunuz? Hayır, bilmiyorsunuz. Ve inanın bana, öğrenmek de istemezsiniz. Bu sefer o tuhaf kadını değil de seni bulduğuma sevindim. schnauzer'ına jöle yediriyor."

Şimdi, bir görüntü vardı ... "Oookay. Bunun için üzgünüm."

"Öyle olmalısın!" Gözlerini Xypher'a dikti. "Pek iyi görünmüyor. Yaşayacak mı?"

"Sanırım öyle."

"Lanet olsun derdim ama seni kurtarmanın bir yolunu bulana kadar sen de öleceksin."

"Bu küçük gerçeği hatırladığına sevindim." Ona bakarken kaşlarını çattı ve az önceki tiradını hatırladı.

"Ektoplazmik düzlem mi? O da ne öyle?"

"Bu, bedensel olarak meydan okuyan bizler için bir jargon. Bu, bocalayan atomlar gibi birbirimize çarptığımız büyük öte dünya. Bu gerçekten iğrenç bir şey. seninle takılmak. Ama sadece onlardan daha az iğrenç olduğun için."

Simone ona ve eleştirilerine ağzı açık baktı. "Özür dilerim. Ben iğrenç değilim."

"Sonuna kadar iğrenç. Beni bir kaşıkla tıka. Seni sabahları gördüm. Pek de bakımlı sayılmazsın."

Seksenlerin eski ifadeleri karşısında gözlerini devirdi.
"Senden gerçekten nefret ediyorum."

"Elbette var." Cheshire kedisi gibi sırıttı. "Bu benim için neden bu kadar endişelendiğini açıklıyor."

Bazen çok zeki olabiliyordu. Simone, Xypher'a dönmeden önce ona şakacı bir şekilde ofladı.

Ne yazık ki onun hakkında bu kadar az şey biliyordu ve bu da geçmişini merak etmesine neden oluyordu. Başka türlü güzel bir vücutta böylesine korkunç yaralar bırakan tüm o savaşları yapmasına ne sebep olmuştu? "Sence bu kadar düşmanca davranmak için bir nedeni var mı?"

"Pek sayılmaz. Ben şahsen onun bir pislik olmaktan zevk aldığını düşünüyorum. Bilirsiniz, dünyada bunlardan çok var."

Bu doğrudu. O da kendi payına düşenden fazlasıyla karşılaşmıştı ama yine de... Daha fazlası var gibiydi. Bir insan aynı derecede sevme yeteneğine sahip olmadan Xypher'ın görüldüğü ölçüde nefret edemezdi.

Ve her şeyi bir kenara bırakarak öldürme ihtiyacı duyması, ihanetin en uç noktasını gösteriyordu. Gerçekten öldürmek istediği tek kişi, annesinin canını alan kişiydi...

"Sevgi olmadan nefret asla olamaz." Jesse

kaşlarını çattı. "Ne?"

"Bu annemin eskiden söylediği bir şeydi."

Yüzünü buruşturdu. "Oh, dostum, hayır... sakın buna cüret etme." "Neye cüret edeyim?"

"Ona sempati duyuyormuş gibi ağlamaklı gözlerle bak."
Boğazının arkasından rahatsız edici bir ses çıkardı.

"Sen çok kanayan bir kalpsin. Alo? Birini öldürmek için cehenneme inmeye çalışırken seni kendisine bağlayan adam bu. Senin hassasiyetlerin onun umurunda değil. Sakın onunkini umursamaya kalkma."

Simone onun tiradını elinin tersiyle itti. "Oh, sus, seni huysuz. Onu tanımıyorum bile."

"Ve bu şekilde devam etsen iyi olur."

Jesse'nin haklı olduğunu biliyordu. Yine de, sağduyusuna rağmen bir yanı Xypher'a çekiliyordu. Nedeninden bile emin değildi. Adam bir şekilde kaybolmuş gibiydi.

Oh, evet, Bay Belalı öfkelerini kaybetmişti... Doğru. Kendini kaybediyordu.

"Gloria'dan haber aldın mı?" diye sordu Jesse, dikkatini dağıtmaya çalışarak.

Başını iki yana salladı. "Bir inilti bile yok. Onu Daimonların yediğini düşünüyorum."

Simone bu düşünceden nefret ediyordu. Kimse böyle bir kaderi hak etmiyordu. "Umarım hak etmemiştir. Gerçekten iyi birine benziyordu."

"Seni duyuyorum." Jesse perdelere doğru süzüldü.

Birdenbire biri kapıyı çaldı.

"İçeri gel," diye seslendi Simone.

Carson elinde küçük bir el testeresiyle odaya girdi.

Simone onun niyetini merak ederek bir adım geri çekildi.

"Ne yapıyorsun?"

Testerenin ucuyla bileziğini gösterdi. "Bileziği çıkarmak için bunun işe yarayıp yaramayacağını merak ediyordum."

Kadın rahatlayarak gülümsedi. Bir an için, onun onu susturma tehdidini yerine getirecekti. "Şu anda gezegendeki en sevdiğim insan sensin. Evet, lütfen dene."

Carson kızın bileğini avucunun içine almak için hareket ederken güldü. Bileziği incelemek için bir dakika durakladı. "Normal altına benziyor."

"Afrodit bunun Atlantis'e ait olduğunu söyledi. Tanrılar tarafından yapılmış bir şey."

Nefesini sertçe içine çekti. "Ah..." Geri çekildi. "Bu kötü mü?"

"Belki de. Bunu kesmeye çalışmanın sana neler yapabileceğini tahmin etmek için bile onlar hakkında yeterince bilgim yok. Tek bildiğim, dünyanın sonunu getirebileceğim."

Kolunu adamın elinden çekti. "Lütfen yapma. Geçen hafta Dexter'da uçurumla biten bir bölüm vardı ve nasıl bittiğini görmem gerekiyor."

Kadının sözleri onu şaşırtmış gibiydi. "Bunu izliyor musun?"

"Dini olarak. Bir ME olarak bundan hastalık derecesinde etkileniyorum."

"İşim ve hayatım göz önüne alındığında, bu Animal Planet kanalı kadar uzak durduğum bir program." Ondan uzaklaştı. "Ben ikinizi bir daha yalnız bırakmayacağım."

Daha kapıdan içeri adımını atmamıştı ki arkasından gelen tok sesi duydu. "Neredeyim ben?"

"Vay canına," dedi Jesse yataktan. "Ölüler dirildi... yine."

Jesse'yi görmezden gelerek Xypher'ın yanına gitti. Mavi gözlerinin kenarları kırmızıydı ve kan çanağına dönmüştü. Cildinde hâlâ grimsi bir renk vardı ve nefes alış verişindeki kesiklikten çok acı çektiği anlaşıyordu. "Sığınak'tasın."

Derin bir nefes aldı, sonra yüzünü buruşturdu. "Were-Hunter kokusu alıyorum."

"Were-Hunter?"

Tekrar konuşmadan önce battaniyenin altında hafifçe kaydı. "Lycanthrope."

"Oh." Aslında bu ona mantıklı gelmişti. Karanlık-Avcılar avlanırdı Daimon vampirleri. Rüya Avcıları rüyaları avlardı ve... şey, bir Varlık Avcısı'nın ne avlayacağını merak ediyordu.

Evet. Düşüncelerini bundan uzaklaştırmaya çalıştı. "Sanırım bir Arı-Avcısı sizi buraya taşımaya yardım etmiş olabilir."

Xypher doğrulmaya çalıştı, sonra tısladı.

"Dikkat et," dedi ona doğru koşarak. Ellerini onun göğsüne koydu, sonra içinden bir elektrik şoku geçince geri çekildi. Nedenini bilmiyordu ama adamın göğsüne dokunmak son derece rahatsız ediciydi ve nefessiz kalmasına neden oluyordu. "Vücudunun tam ortasından kötü bir bıçak darbesi aldın ve Carson acı için sana hiçbir şey veremeyeceğimizi söyledi."

Yatağa uzanıp bezi alnından çekerken çenesinde bir tik oluştu. Sanki beynini emmek isteyen uzaylı bir formmuş gibi ona baktı.

"Ateşin vardı" diye açıkladı.

Kaşları daha da çatıldı. "Bunu sen mi yaptın?"

Onun öfkesini anlayamıyordu. Sanki onun iyiliği onu gerçekten kızdırdı. "Senin için iyi bir şey yaptığımı sanıyordum. Özür dilerim."

"Neden benim için iyi bir şey yaptın?"

"Çünkü yaralıydın ve kanaman vardı."

Yine de o soğuk, delici bakışta hiçbir rahatlama yoktu. "Bundan sana ne?"

"Tıp fakültesine insanlara yardım etmek için gittim. Yaptığım işi bu yüzden yapıyorum."

"Neden?"

Hayatında hiç yardım kabul etmekte bu kadar zorlanan biriyle karşılaşmamıştı. Yüce Tanrım, ne yapmışlardı Zavallı adam, ateşli alnına bir bez koymak kadar basit bir şeyin onu bu kadar kuşkulandırmasına neden olabilir miydi? "Size iyi davranmamla ilgili bir sorunuz olduğunu hissediyorum."

"Evet," dedi. "Evet. İnsanlar iyi değil. Özellikle de bana karşı."

Bu hırıltılı sözler karşısında içinde bir şeyler kıpırdandı. "Xypher-"

"Senin merhametini istemiyorum." Bezi yere fırlattı. "Ya da iyiliğinizi. Sadece yolumdan çekilin ve ben Kalosis'e girmenin bir yolunu bulana kadar öldürülmeyin."

Vay canına. Bu onun içini ısıttı ve kızarttı. Balon fabrikasındaki tedirgin bir kirpi gibiydi. "Bu kişiyi öldürmek senin için neden bu kadar önemli?"

Birdenbire zihninde bir görüntü belirdi. Bu Xypher'dı. Karanlık, kasvetli bir mağarada, kollarından acı içinde asılı duruyordu. Siyah saçları kan ve kirle ke ele mi ,  ne, yüzünün üzerine d  m   t . Tamamen çıplaktı, vücudu kanayan yaralarla kaplıydı.

Gözlerindeki acı yakıcıydı. Kaçmaya ya da d v   meye çalıştı ama yapabileceği hiçbir şey yoktu.  elik  ubuklu bir kırbacın darbeleri etinin üzerine yağıyor, yeni yaralar açıyor ve onu döndürüyordu. Onu d ven iki iskelet, ona acı çektirdikleri sürece neye vurduklarını umursamıyordu.

Kanadıkça daha çok gülüyorlardı. "Durun!"

diye bağırdı, dayanamıyordu.

Görüntüler ba ladıkları gibi hızla yok oldular.

Xypher ona öylesine soğuk bir bakış attı ki, bakışları içine kadar ulaştı ve ruhunun bir parçasının donmasına neden oldu. "Bu bir on-

Bir kişinin zalimliği yüzünden yüzyıllardır çektiğim i kencenin ikinci görüntüsü. Başka sorunuz var mı?"

 indeki acı yüzünden nefes alamıyordu. Tek yapabildiği ba ını sallamaktı. Kızgın olmasına  a mamalıydı. Boğazındaki yumrudan nefes almakta zorlanıyordu.

"Evet," dedi kısa bir duraksamadan sonra. "Sadece bir sorum var. Sana ihanet eden bu kişiye zaten bu kadar çok şey vermi ken, neden bir de hayatını veresin ki?"

Acı acı güldü. "Buraya nasıl geldiğimi açıklayayım, insan. Hades'in beni bir aylığına insan yapması için ikna ettiği bir tanrıçaya iyilik yaptım. Bir ay. Tek bir ay. Bir ay. Şimdi, sahip olmak

Bunca yüzyıl Tartarus'ta yaşadım, Hades'in kimseyi isteyerek bırakmadığını öğrendim, özellikle de

Geçmişim. Cehenneme geri dönüyorum, bebeğim. Eğer'ler, ve'ler ya da ama'lar yok bu konuda. Belirsiz olan tek şey yalnız gidip gitmeyeceğim ve bunu yapmaya hiç niyetim yok." Kendini yataktan kaldırmadan önce gözleri bir an için kıza dikildi. "Gömleğim nerede?"

Onu bu kadar dik gördüğüne inanamıyordu. O yaranın ciddiyeti. Nasıl hareket edebilirdi ki, özellikle de bir damla bile ağrı kesici almamışken?

Tartarus'ta ona yapılanları gördükten sonra, muhtemelen acıya o kadar alışmıştı ki artık onu korkutmadığını düşündü. Onu ne kadar kötü parçalamış olurlarsa olsunlar, yine de onlarla savaşmaya çalışıyordu. "Bu şekilde hareket edemezsin. Dinlenmen gerek."

"Dinlenmenin canı cehenneme," diye hırladı sıkıdığı dişlerinin arasından. "Şımarık bir prens gibi yatakta yatmak için yapacak çok işim var."

Gitmesini engellemek için kendini onun önüne koydu. "Yan tarafını yırtacaksın."

"Ne olmuş yani?"

"Ne olmuş yani? Sen deli misin?" Öyle olmalıydı. "Bunun ne kadar acıtacağı hakkında bir fikrin var mı?"

Sırtını göstermek için arkasını dönmeden önce ona kuru ve soğuk bir bakış attı. "Evet, oldukça iyi bir fikir."

Simone, adamın teninin güzelliğini gölgeleyen yara izlerinin dehşetine bakarken ağzını kapattı. Onun bir zamanlar Vahşileşmiş demek hafif kalırdı. İçgüdüsel olarak ona dokunmak için elini uzattı ama dokunmadan önce kendini tuttu. temas kurdu.

Eli orada, izlerin hemen üzerinde durdu. O kadar yakındı ki, ateş gibi yanan teninden yükselen sıcaklığı hissedebiliyordu. Onun bu şekilde dövüldüğü düşüncesi içini parçaladı. Ne tür bir canavar böyle bir şey yapabilirdi?

Ona bakacak kimse olmadan tek başına acı çektiği gerçeği onu daha da hasta etti.

Onunla yüzleşmek için geri döndü. "Şimdi gömleğim nerede?"

Ona yarı insani bir ses tonuyla cevap verebilmek için boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Onu senden kestik."

Sanki kadının cevabı içinde bir öfke dalgası yaratmış gibi başını çevirdi. "Çok teşekkürler."

Basit bir tişört için neden bu kadar üzgündü? "Senin evine gidip başka bir tane alabiliriz."

"Bir yerim yok ve başka bir gömleğim de yok." Ciddi miydi? "Ne demek istiyorsun?"

Xypher onun önünde durmak için hareket etti. Ona baktı ve sırtıttı. "Neden bunu takip edemiyorsun, insan? Bana izin verildi lunapark değil. Sizi dünyaya bir gardırop ve cüzdanla göndermiyorlar."

"Ama birkaç gündür buradasınız, değil mi? Nerede kalıyordunuz? Nasıl besleniyordunuz?"

Onu iterek geçerken cevap vermedi.

İşte o zaman adamın neyi söylemeyi reddettiğini anladı. "Sokakta uyuyordun, değil mi?"

"Uyuduğumu kim söyledi?" Kapıyı açtı.

Carson koyu kiraz rengi masasında oturduğu yerden Xypher'ın içeri girmesini bekliyormuş gibi başını kaldırdı. Masasının üzerinde katlanmış duran bir gömleğe uzandı ve onu Xypher'a fırlattı. "Yapabilirsin bunu al."

Xypher teşekkür bile etmeden gömleği aldı. Simone odada ona katıldığında gömleği kafasına geçiriyordu.

Cep telefonu çaldı.

Simone telefonu cebinden çıkardı ve kimliğine baktı. Kısıtlı bir arama olarak geliyordu. Çevirip açtı. "Alo?"

Cevap veren ses derin ve inanılmaz derecede seksiydi ve aslında omurgasından aşağıya bir ürperti gönderen hafif bir aksanla bağlanmıştı. "Ben Acheron Parthenopaeus, Xypher'ın çağrısına cevap veriyorum. Lütfen telefonu ona verir misiniz?"

Evet, ama bunu gerçekten istemiyordu. Ürkütücü derecede rahatlatıcı ve huzur verici olan bu kibar sesle konuşmayı tercih ederdi. İsteksizce ona uzattı. "Ben Acheron."

Tipik Xypher formuyla telefonu elinden çekip aldı. "Hangi cehennemdesin sen?"

Jesse öne doğru eğilerek onun kulağına fısıldadı. "Bu ona yardım etmek istememe neden olur. Peki ya sen?"

"Şşş..." dedi, onun dürüst sözleri karşısında bir gülümsemeyi bastırarak.

Xypher telefonu kapattı ve ona geri verdi. Önlerinde kocaman bir adam belirmeden önce parlak bir ışık daha parladı. Boyu iki metreye yakındı ve zayıftı. Uzun siyah saçları ve Xypher'ı bir kedi yavrusu gibi gösterecek kadar ölümcül bir aurası vardı.

Siyah Oakley güneş gözlükleri ve siyah Misfits tişörtünün üzerine korsan tarzı uzun bir palto giyiyordu. Bu söyleniyor, Konu katıksız seksapel olduğunda Johnny Depp'in bu adamdan aşağı kalır yanı yoktu. Acheron her gözeneğinden bunu sızdırıyordu.

Ağırlığını tek bacağına vererek ayakta duruyordu ve bir omzuna gelişigüzel asılmış siyah deri bir sırt çantası vardı. Simone, muhtemelen etkileyici boyuna iki santim daha ekleyen kırmızı siyah Dr. Martens savaş botlarını fark edince kaşlarını çatı.

"Zamanı gelmişti," diye homurdandı Xypher.

Acheron'un tek tepkisi, güneş gözlüğünün çerçevesi üzerinde kavis çizen mükemmel şekilli siyah bir kaş oldu. "İntihar eğilimlerine çoğu zaman saygı duysam da, kime hitap ettiğini ve daha da önemlisi sana neler yapabileceğimi hatırlasan iyi edersin. Kimse Tartarus'a tek parça halinde dönmek zorunda olduğunu söylemiyor."

Xypher kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Ruh hali hafifleyen Acheron ona doğru döndü. "Bileziğinizi görebilir miyim?"

Kibar. Ölümcül. Muhteşem. Saygılı. İnsan tahammülünün ötesinde seksi. Oh, birisi bu adama bir fiyonk taksın, o kesinlikle onu eve götürmek istiyordu. Omurgasından aşağı bir ürperti inerken yutkundu ve adamın istediğini yaptı.

Acheron onun kolunu ellerinin arasına aldı ve kilitli mandalı inceleyebilmek için yukarı kaldırdı. Bir süre sonra kolunu bıraktı ve tekrar Xypher'a baktı. "Önce iyi haberi mi istersin yoksa kötüyü mü?"

"Gerçekten önemli mi?"

Acheron'un ağzının bir köşesi alaycı bir sırıtışla yukarı kalktı. "Bana göre değil... Kötü haber, buna dokunamam. Yani dokunabilirim ama kurcalarsam ikiniz de ölürsünüz."

Xypher küfretti. "Bunu kim icat etti?"

Acheron iki elini sırt çantasının omuz askısına koyarak ceketinin üzerine sabitledi. "Archon, Atlantis tanrılarının kralı. İnan bana, tam bir hıyardı."

Simone tuttuğunu fark etmediği bir nefes verdi. Bu durum onlar için pek de iyi görünmüyordu. "Peki iyi haber ne?"

"Birinde bunun anahtarı var ve hayır, bunu taktığınız için solup ölmeyeceksiniz. Teoride sonsuza kadar yaşayabilirsiniz böyle birbirine bağlı." "Ama?"

diye sordu.

Acheron başını ona doğru eğdi. "Her zaman işin içinde bir ama vardır, değil mi?"

Ne yazık ki. "Peki bu ama ne olacak?"

"Anahtar her kimdeyse, bileziği çağıran kişinin elinde olduğu için kolay kolay vazgeçmeyecektir ve eminim bunu size şaka hediyesi olarak göndermemişlerdir. Ama durun, dahası var... Bileziklerin içinde bir yön bulma sinyali var. onları."

Bu hiç hoşuna gitmedi.

Xypher o kadar alçak ve ölümcül bir ses tonuyla, "Benimle dalga geçiyorsun," dedi ki kadının tüyleri ürperdi.

"En iyi gününüzde değil. Bileziklerin amacı bir düşmanı hedef almak ve onu alaşağı etmek olduğundan, düşmanınızın sizi öldürmek için ihtiyaç duyduğu her şeyle donatılmıştır. Anahtar ustası nereye giderseniz gidin sizi bulmakla kalmayacak, aynı zamanda ikinizden birinin zayıflığı ne olursa olsun onun önüne serilecek... ya da onun." Acheron Simone'a baktı. "Atlantisliler kazanmak için oynadılar."

"Bu yüzden hepsi öldü, değil mi?" Xypher sordu.

Acheron omuz silkti. "Bu senin için besin zinciri. En tepedekiler bile bir başkası için yemektir. Er ya da geç hepimiz bir şey tarafından yeneceğiz."

Xypher dikkatini ona çevirdi. "Bak, insan bu karmaşanın içinde olmak için hiçbir şey yapmadı. Onu bu durumdan kurtarmak için yapabileceğin bir şey var mı?"

Simone onun bunu sormasına bile şaşırmıştı.

Acheron ona hüzünle başını salladı. "Keşke. İnanın bana, hiçbir şey beni bir masumun acı çektiğini görmek kadar kızdıramaz. Onu özgürlüğüne kavuşturmanın tek yolu anahtarı ele geçirmek ve bilezik."

Xypher tekrar küfretti. "Muhtemelen Kalosis'te olduğunu biliyorsun, değil mi? Onu getirme şansın var mı?"

Acheron güldü. "Sizi temin ederim ki, bunu yapmak için oraya gitseydim, elinizde çok daha kötü sorunlar olurdu. Satara'yı öldürmek."

"En azından onu benim için dışarı çıkarabilir misin?"

Acheron alay etti. "Sanki bunun olacağını göremedi mi? Senden korkuyor. Benden ise nefret ediyor."

Xypher Simone'un bakışlarıyla karşılaştı ve onu tuttu. İlk kez onun içinde insana benzeyen bir şey gördü. Etrafını bir pelerin gibi sarmış gibi görünen o iğrençlikte küçük bir çip.

"Ama senin için yapabileceğim bir şey var." Acheron uzandı ve Xypher'in omzuna dokundu.

Xypher vücudu aydınlandığında bir nefes verdi. Başını geriye attı ve sanki içinden şimşek geçiyormuş gibi haykırdı.

Simone onun titrediğini görünce irkildi.

Bir dakika sonra, yarasının geçtiğini göstermek için gömleğini kaldırdı. Kusursuz sekiz paketini bozacak bir yara izi bile kalmamıştı. "Teşekkür ederim."

Acheron başını eğdi, sonra onun yanından geçip Jesse'ye baktı. "Sen onun en iyi savunması. Ne zaman bir iblis onlara yaklaşırsa, ölümlü düzlemde küçük bir yarı oluşur. Omurganızda bir karıncalanma gibi hissedersiniz. Saldırıya uğramadan önce onlara birkaç saniyelik bir uyarı verebilirsin."

Jesse de en az onun kadar şaşkın görünüyordu. "Burada olduğumu nereden biliyorsun?"

Acheron gülümsedi. "Pek çok şey biliyorum."

Jesse genişçe sıırttı. "Dostum, bu insanlarla takılmayı seviyorum. Beni görüyor ve duyuyorlar. Bunun ne kadar ferahlatıcı olduğunu tahmin bile edemezsin."

Simone'a yaklaşan Acheron bileğinden deri bir bilezik çıkardı ve Simone'un sol koluna taktı. "Bu sana bir iblis saldırdığında onun gücünü verecek. Yapmayacağı şey ise seni daha iyi bir dövüşçü yapmak ve seni

ölmekten kurtarır. Ancak, bir iblisin kafasına bir şeyle vurursanız, sizi temin ederim ki girişimlerinize gülmeyeceklerdir."

Kulağına fısıldamak için eğildi. "İçinde seni korkutan bir şey var Simone. Onu sakladın
Tüm hayatınız boyunca, ama orada olduğunu biliyorsunuz.
Pusuda bekliyor ve özgür olmak için can atıyor. Ondan kaçtığını biliyorum. Kaçma. Hayatınızı kurtaracak tek şey bu.
İçine ulaş ve gerçekte olduğun şeyi kucakla. Hazır olduğunda, sana yardım etmek için benim bileziğime ihtiyacın olmayacak."

Ve böylece ortadan kayboldu.

Kolunun dokunduğu yer hâlâ karıncalanıyordu. Jesse'ye baktı. "O da neydi öyle?"

Jesse ellerini dışa doğru çevirdi ve omuz silkti.

Bakışları onun yanından Xypher'a kaydı ve orada bir an için onun kırılganlığını fark etti. Gözlerinde pişmanlık, üzüntü ve nefesini kesecek kadar derin bir acı vardı. Ona uzanmak istedi ama böyle bir harekete ne kadar şiddetli tepki verebileceğinden korktu.

Carson boğazını temizledi. "Kaba olmak istemem çocuklar ama bence gitseniz iyi olur. Sığınak'ın arkasındaki fikir bir sığınak olmaktır. İhtiyacımız olan son şey bir iblisin
"Yasalarımıza bağlı olmayan biri buraya giriyor."

Bu, Xypher'ın gözlerindeki acımasız bir kararlılık dışındaki tüm duyguları buharlaştırdı. "Merak etme, varlığımla senin tertemiz sarayını kirletmeyeceğim."

Bildiği bir sonraki şey, dışarıda, Ursulines Caddesi'nde durduklarıydı. Neyse ki kimse onları birdenbire görmüş gibi görünmüyordu.

Jesse de ona katıldı. "Keşke şunu yapmayı bıraksan."

"İster miydin?" diye sordu. "Benim yerimde olmayı dene. Bu beni hasta ediyor."

Xypher ona tehditkâr bir bakış fırlattı. "Hayat beni hasta ediyor ama dikkat edin, işte buradayım. Beni bu işin içine sokmadan önce kimse bu konuda ne düşündüğümü umursamıyordu."

Simone onları bu halde görmekten nefret ediyordu. "Xypher, ateşkes lütfen. Anlıyorum. Acı çekiyorsun. Biliyorsun, hayatın sopasıyla vurulduğunu hissedenden tek kişi sen değilsin. İnan bana. On bir yaşında yetim kaldım ve sonunda evlat edinilmeden önce üç yılını bir çocuk evinde geçirdim. Hepimiz duygusuz bir evrenin hayatta kalanlarıyız. Sahip olduğumuz tek tampon diğer insanlar."

Adam acı acı alay etti. "Tanrılar, çok safsın. Sahip olduğumuz tek tampon kendimiziz ve sonunda bizi kırmadan önce ne kadar acıya tahammül edebileceğimiz."

Simone, yapabileceğinin en iyisi buysa onun için üzüldü. Ama sonra tam olarak onun gibi hissettiği bir zamanı hatırladı. Jesse kendini bir arada tutmasının tek sebebiydi. Ailesinin ölümünden sonra içinde yaşadığı o karanlık delikten onsuz çıkabileceğinden emin değildi.

Xypher'ın güvenebileceği başka biri olmadığı çok açıktı. Bir hayalet bile.

Acıdan boğazı düğümlenerek Chartres Caddesi'nden aşağı doğru yürümeye başladı. Dairesi Orleans'ın üzerindeydi. çok yakın, ama o kadar da kötü bir yürüyüş değil. Yürümek taksiye binmekten daha hızlı olacaktır.

Ve bu noktada, arabasını nerede bıraktığını bile hatırlayamıyordu. Tamam, doğru değil, Julian'da bırakmıştı. Ama her şeyin tanıdık olduğu evinde birkaç dakikaya ihtiyacı vardı. Julian'a gitmeden önce onu sakinleştirecek bir şeye ihtiyacı vardı.
bir sonraki çılgınlık turu ona saldırdı.

Hotel Provincial'a yaklaştıklarında, Xypher'ın güzel bir şeyin kokusunu alınca nasıl yavaşladığını gördü. Onun Bakışları özlemle Restoran Stella'ya yöneldi. Tek kelime etmedi ama söylemesine de gerek yoktu. Yüz ifadesi her şeyi anlatıyordu.

"En son ne zaman yemek yedin?"

Cevap vermedi.

Simone onu durdurdu. "Xypher? Yemek. En son ne zaman yemek yedin?"

"Sana ne ki?"

İşte o zaman bu dört kelimenin ne anlama geldiğini anladı. Daha önce hayatında hiç kimse onu umursamamıştı. O neden umursasın ki, bir yabancı?

"Bir şeyler yemeye gidiyorum." Bileziği ona doğru tuttu. "Beni takip etmenizi öneririm." Caddenin karşısındaki küçük Akdeniz kafesine doğru yöneldi, bu lüks bir restorandan çok daha hızlı olurdu.

Xypher onu takip ederken küfretmek istedi. Ama gerçek şu ki, açlıktan ölmek üzereydi. Hades'in sadist zevklerinden biri de Xypher'ın sadece bir düşünceyle silahları ortaya çıkarabilmesiydi - ama giysi, yiyecek ya da para değil. Ne de kendini iyileştirebiliyordu.

Hades onu buraya bırakmadan önce bile midesi açlıktan kasılıyordu. Geçen hafta boyunca En azından midesinin çok kötü yanmasını durdurmak için düşünmek bile istemediği şeyler yiyordu.

Yine de, sadaka alacak türden bir yaratık değildi. Hiç kimse ona bir şey vermemişti. Buna alışkındı.

Yalvaracaksa lanet olsun.

Simone, beyaz gömlekli ve siyah pantolonlu bir kadın öne çıkana kadar girişte durakladı.

"Kaç kişi?"

"İki."

Xypher ona sırttan Jesse'ye baktı. "Ben asla sayılmam. Ama her zaman buradayım."

Kadın iki menü aldı ve onları köşedeki küçük bir masaya götürdü. Xypher, Simone'un masaya oturuş şeklini Jesse için gizlice bir sandalye çekti ve onu ceketini için kullanıyormuş gibi gösterdi.

Jesse'yi görmezden gelen Xypher, Simone'u omzuna alıp buradan taşımayı düşündü. Dürüst olmak gerekirse, tüm bu yiyecekleri koklama düşüncesine dayanamadı ve Herhangi bir şey.

Ama sonra işkenceye alıştı.

Öfkesini zorlukla dizginleyerek oturdu. Kadın ona bir menü uzattı ve gitti. Xypher menüyü bir kenara koydu ve pencereden dışarı baktı.

Bunca zaman sonra dünyaya geri dönmek çok garipti. Pek çok şey değişmişti. Buraya son geldiğinde en iyi ulaşım aracı atlardı. Elektrik yoktu. İnsanoğlu karanlıktan korkuyordu. Xypher ve kardeşlerinin onlara verdiği rüyalardan korkuyorlardı.

Şimdi çoğunlukla kendilerinden korkuyorlar ve korkmalılar da.

Xypher menüye bakmadan arkasına yaslanınca Simone kaşlarını çattı. "Aç değil misin?"

Adamın ona attığı bakış iliklerine kadar dondurdu. "Hiç param yok."

"Yemek yiyip seni aç bırakacağımı düşünmüyorsun, değil mi?" Üzücü olan, büyük ihtimalle öyle düşünmesiydi.

Menüyü aldı ve ona doğru tuttu. "Bir şeyler sipariş et ya da ben senin yerine sipariş vereyim."

"Benimle bu tonda konuşan son kişiye ne olduğunu biliyor musun?"

"Dur tahmin edeyim... Karın deşme. Muhtemelen acı verici. Kesinlikle yavaş." Kaşlarını ona doğru salladı. "Şanslıyım ki bilezik takılı olduğu sürece beni öldüremezsin." Ona kendini beğenmiş bir gülümseme verdi. "Ben karides kokteyli ve karartılmış tavuk Alfredo alacağım. Peki ya sen?"

Menüyü asık suratlı bir çocuk gibi kendine doğru çekerken ilk kez mütevazı bir ifade gördü.

"Nezaket seni rahatsız ediyor, değil mi?" Bakışları

menüyü gözden geçirirken cevap vermedi.

Jesse'yle sinirli bir bakış alışverişinde bulunmadan önce yorgun bir nefes verdi. Hayaletlerle konuşmanın, karşısında oturan kanlı canlı bir şeyle konuşmaktan daha kolay olduğuna inanamıyordu.

Ona ne yapmışlardı da herkesten bu kadar uzaklaşmıştı?

Xypher ne sipariş edeceğinden emin değildi. Her şey güzel görünüyordu ve midesi yanıyordu. Burada otururken kendini son derece garip hissettiğinden bahsetmiyorum bile... medeni bir insan gibi.

Kimse ona böyle davranmamıştı. Hiç kimse.

O bir Phobatory Skotos'tu. Hayatını, etrafındaki herkese kâbuslar yaşatarak korkudan titretmekle geçirmişti. Tanrıları bile. Kötülüğün vücut bulmuş haliydi. Diğer Phobatory Skoti'ler bile ondan korkardı.

Ve bu kadın ona emir vermeye cüret etmişti... Aslında oldukça güzeldi ve bu kadar önemli bir hedefi varken herhangi bir kadının olması gerekenden daha cazipti. Şimdiye kadar, o ne kadar uzun zamandır kadınsız olduğunu düşünmemişti. Ama onun nazik ela gözleri onu ateşledi.

"Karar vermekte zorlanıyor musun?"

Onun sorusu karşısında gözlerini kırptırdı. "Bunu nasıl yapıyorsun?" "Neyi?"

"Benimle normal biriymişim gibi konuş."

Kadın kaşlarını çatı. "Bunu pek de kolaylaştırmıyorsun. Ama ben de dünyaya kızgın olduğum bir zamanı hatırlıyorum. Tek istediğim saldırmak ve etrafımdaki herkesi benim kadar mutsuz ve öfkeli yapmaktı. Bu... ihtiyaç bir ateş gibi yanıyordu

İçimdeki ateş diğer her şeyi yok etti. Sonra bir gün gerçekten zarar verdiğim tek kişinin kendim olduğunu fark ettim. Diğer insanları kızdırabilirdim ama birkaç saat içinde beni unutulardı. Sürekli cehennemde yaşayan tek kişi bendim. Bu yüzden öfkemi bir kenara bırakıp yoluma devam etme kararı aldım."

Kulağa ne kadar kolay geliyordu. Ama öylece bırakmak o kadar kolay değildi. "Evet, ama dört gözle beklediğin bir geleceğin vardı."

Başını iki yana salladı. "O zaman öyle hissetmemiştim. Kardeşimin daha yedi yaşındayken öldürüldüğünü gördüğümü unutmamalısın." Tanıdık acı içini parçaladığında dişlerini sıktı. "O da bir geleceği olduğunu düşünüyordu ve göz açıp kapayıncaya kadar yok oldu. Annem ve babam da öyle..."

Acısı ona ulaştı; bu onun yapabileceği bir şeydi. ilişki kurabilirdi. Ama onu şaşırtan şey, içindeki küçük bir sızı, bir parçanın aslında ... hayır, umursamamasıydı. Umursamıyordu. Bunu yapabilirdi. Bir türlü

çıkaramıyordu.

"Ne oldu?" diye sordu ona.

Elini yukarı kaldırdı. "Konuyu açtığımı biliyorum ama şu anda bu konuda gerçekten konuşamam, tamam mı? Uzun zaman önce olması hala acımadığı anlamına gelmiyor. Zamanın uyuşturamadığı bazı acılar vardır."

"O zaman beni anlıyorsun."

Simone onun bu basit ifadesi karşısında donakaldı. Gerçekten de öyle olduğunu fark etti. Aradan kaç yıl geçmiş olursa olsun, ölümlerinin acısı hâlâ taze ve tazeydi. "Evet. Sanırım öyle. Ve eğer seninki benimkinin bir parçası bile olsa, o zaman gerçekten üzgünüm."

Bu sözler yüzyıllardır dokunulmamış bir parçasına dokunduğunda Xypher gözlerini kaçırdı. Nedenini bile bilmiyordu. Sanki acıları aracılığıyla bir bağ kurmuşlardı.

"Deniz ürünlerini sever misin?"

Bunu nasıl yaptı? Çok basit bir soru ama yine de ona dokundu. Bu onu hissettirmişti... tarif edemiyordu. "Hatırlamıyorum. Yüzyıllardır yemeklerin tadına bakamadım."

Elindeki menüyü masanın üzerine bıraktı. "Buradayken ne yiyordun?"

"Ne bulabilirsem."

Simone'un kalbi onun sözleri karşısında sıkıştı. "Size gyro tabağı ve ıstırıdye tabağı getireceğiz. İkisinin arasında lezzetli bir şeyler bulabilirsin."

Xypher ne diyeceğini bilemedi. Genelde şiddet yanlısıydı, Etrafındakilere saldırmak ve onları incitmek istiyordu ama burada böyle oturuyordu...

Sakindi ve sakinlik o kadar uzun zamandır tatmadığı bir şeydi ki nasıl bir his olduğunu unutmuştu.

Bakışlarını başka yöne çevirdiğinde, eski anılar ona eziyet ediyordu. Duyguları yok edilmeden önce bile öfkeli ve acılıydı. Etrafındaki herkese saldırıyordu. O Sümer iblisleri arasında büyüdü, insanlar ya da Olimpos'taki tanrılar arasında değil.

Annesinin halkı sert ve acımasızdı. Ve başlangıçta, Zeus'un hiçbir şey hissetmeme lanetini memnuniyetle karşılamıştı.

Satara'ya kadar. Ona başka şeyler göstermişti. Kahkahalar. Tutku.

Bir süre için, onu sevdiğine dair kendini kandırmıştı bile.

Geriye dönüp baktığında, bu onu güldürmeye yetmişti. Bir iblisin oğlu ve kâbuslar tanrısı ne biliyordu ki?

Sevgi mi? Kendi ebeveynleri bunu yapamamıştı. Aşk onun genetik yapısında yoktu.

Ama intikam...

Bu pençelerini batırabileceği bir şeydi.

Bir garson kız geldi ve sanki onun kötü niyetli düşüncelerini sezmiş gibi ona baktı. Hemen dikkatini onun için sipariş veren Simone'a çevirdi.

Xypher Simone'un melodik aksanını dinledi
Sesi daha önce hiç duymadığı kadar yumuşak ve nazikti.
Koyu kahverengi saçları yüzünün etrafında halka halka sallanırken, ela gözleri zekâ, merak ve doğuştan gelen bir yaşam sevincini yansıtıyordu.

Onları bırakan garson kız kadar sıska değildi. Aksine sağlamdı. Sağlıklıydı. Ve yüzyıllar sonra ilk kez vücudunun şehvetle kıpırdadığını hissetti.

Sudan bir yudum almadan önce muzip bir pırıltı parladı ve sonra onunla konuştu. "Çok sessizsin, bu da beni sinirlendiriyor."

"Nasıl yani?"

Cevap vermeden önce Jesse'ye baktı. "Kaplanın korkudan değil, daha iyi nişan almak için alçakta yattığına dair eski bir deyiş vardır. Bu bana seni hatırlatıyor."

"Öyle olmalı."

Bardağını avuçlarının arasına alırken iç çekti. "İnsanları korkutmayı gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Ben bunun için yetiştirildim."

Jesse güldü. "Derslere yazılabilir miyim? Kendimi gerçekten "Bir öcü olarak geri dönemediğim için çok üzgünüm." Ellerini Simone'a doğru kaldırdı. "Ooo, senin için geliyorum."

Simone güldü.

Jesse tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Bak. Kahkaha. Sadece bir kez olsun gerçek bir korku yaratmak istiyorum."

Xypher hayalete bir bakış atarak ona uzanıp canını yakabileceğini hatırlattı. Jesse hemen geri çekildi.

Simone onu izlerken başını eline yasladı. "Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun değil mi?"

"Ne yapmak?"

"Etrafınızdaki herkese yüzünüzü buruşturun ve hırlayın. Nefes al ve rahatla."

"Rahatlamak mı?" Xypher onun sözlerine inanamadı. "Bizim için geleceklerini biliyorsun, değil mi? Gardını indirirsen - gevşersen - ölürsün. Güven bana. İlk elden biliyorum deneyimim var."

"Evet, öldüğünü söylemiştin. Ne oldu?"

Xypher, masum sorusu onu bir zamanlar olduğu aptallığa geri sürüklediğinde sessizliğe gömüldü. "Güvenme hatasını yaptığım tek kişi tarafından ihanete uğradım."

"Özür dilerim."

"Olma. Bir yalanla sonsuza kadar yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim."

* * *

"Eee?" Kaiaphas onun önünde cisimleşirken Satara sordu.

"Yakında ölecek."

Stryker'ın ofisini oluşturan küçük alanda volta atmaya başlamadan önce çığlık attı. "Bu yeterince iyi değil."

"O zaman onu öldürmenizi öneririm."

"Sakin benimle bu tonda konuşayım deme." O kaptı Stryker'ın masasının üzerinde duran ve içinde Kaiaphas'ın ruhu olan şişeyi. Şişenin kenarını masaya hafifçe vurdu, kıracak kadar sert değildi ama kırılacakmış gibi ses çıkaracak kadar sertti. "Bileğimin bir hareketiyle varlığına son verebilirim."

Adamın gözlerindeki korku pırıltısını gördü ama hakkını yemeyelim, tehdit karşısında başka bir endişe belirtisi göstermedi. "Xypher, Cronus'un kılıcını kullanan Afrodit'in bir oğlu tarafından korunuyordu. Onu yenmenin ve Xypher'ın işini bitirmenin hiçbir yolu yoktu."

Satara tiksintili bir nefes verdi. Başkasına güvenmek onu bu karmaşaya sürüklemişti. Tek kurtarıcısı Stryker'ın ona verdiği Deamarkonian zarafetiydi. Bununla Xypher çok az bir çabayla bulunabilirdi.

Tabii karşısındaki değersiz iblis bunu yapabilecek durumdaysa. "Kellesinin bana teslim edilmesini istiyorum, Kaiaphas. Onunkini değilse bile seninkini alacağım..."

Onun önünde eğildi. "Emriniz yerine getirilecek, hanımım.
Kardeşimin kellesi senin olacak."

DÖRT

Xypher yemek getiren garsonun üzerine atılmamak ve elinden kapmamak için kendini zor tuttu. Kokusu derinlere kadar ulaşıyor ve kelimenin tam anlamıyla tadına bakmak için can atmasına neden oluyordu. Tek istediği kuduz bir hayvan gibi onu parçalamaktı ve bunu yapmamak için kendini tutması gerekiyordu. Ama ne Kendisini durdurabilmesinden daha çok hayrete düşüren şey, davranmanın onun için neden bu kadar önemli olduğuydu.

Kimsenin onu tekrar aşağılamasına izin vermeyecekti.

"Sen bir melezden başka bir şey değilsin. Görgüsüz. Medeniyetsiz. İğrençsin. Bir canavarı kim sevebilir ki?" Satara'nın sözleri kafasının içinde yüksek sesle ve net bir şekilde çınladı.

Simone onun karşısına oturmuş, zarifçe ve özenle yemek yiyordu. Belli ki görgü kuralları onun içine işlemiştir ve anlayamadığı bir nedenden ötürü Simone'un kendisini dünyanın geri kalanı gibi yargılamasını ve bir hayvan olarak görmesini istemiyordu, O da. Bir zamanlar başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü hiç umursamamıştı.

Şimdiye kadar.

Sanki bu düşünceleri duyabiliyormuş gibi masanın öbür ucuna uzandı ve nazik bir elini onun koluna, oraya damgaladığı kelimelerin üzerine koydu. "Açlıktan öldüğünü biliyorum Xypher. Benimleyken tavırların hakkında endişelenmene gerek yok. Yumulun."

Daha önce hiçbir şey onu bu kadar derinden etkilememişti. Tıpkı hiç kimsenin ona bu kadar güzel görünmediği gibi. Saçlarındaki ışık, ela gözlerindeki ışıltı, elle tutulamayan ve

heyecan verici bir içsel ruhla parılıyordu. Bu onu şaşırtıyordu.

Ona saldırdı ve o da tıpkı Tartarus'ta yaptığı gibi karşılık verdi. Ne yaparlarsa yapsınlar, onu kırmak için ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar, en iyi saldırılarına karşı güçlü durdu. Tıpkı onun gibi. Sadece onun gücü doğuştan iyiydi. Asla kimseyi incitmek istemedi.

Onu bile.

Kibarlığın vücut bulmuş haliydi.

Ve bu yüzden, içindeki o kuduz tarafa teslim olmamak konusunda her zamankinden daha kararlıydı.

"Ben iyiyim," diye mırıldanarak çatal bıçak takımını aldı.

Simone sessizce oturup Xypher'ın elini izledi. Kuzusunu yerken gözle görülür şekilde titriyordu. Açlığını ya da açlığını doyurma ihtiyacını yanlış anlayamazdı. Yemeğini parçalamak istediği bu kadar açıkken neden bununla mücadele ettiğinden emin değildi. Onun yerinde olsaydı, o da yemeğin içine dalar ve avuçlarını yüzüne doğru iterdi.

O değil. Sanki bir şey kanıtlamak ister gibiydi. Sanki tahmin bile edemediği bir nedenden ötürü görgülü bir şekilde yemek yemesi gerekiyormuş gibi.

Başını sallayarak kendi yemeğine odaklanmaya çalıştı. Onun tasmalı gücü düşünüldüğünde bu hiç de kolay değildi. Zorlayıcıydı. Güç, kudret. Tek yapmak istediği uzanıp o mükemmel dudaklara dokunmaktı.

Avını takip eden güzel bir hayvanı izliyor gibiydi.

Ama en güzel kısmı istiridye kabuğundan bir ısırık almaya çalışmasıydı. Yüzündeki çocuksu şaşkınlık son derece büyüleyiciydi.

Bir kahkahayı bastırarak ayağa kalktı ve masanın onun tarafına doğru yürüdü. "İstiridye kabuğunu ısırmayacaksın."

Adam ona kaşlarını çatı. "Nasıl yiyorsun o zaman?"

"Dur sana göstereyim." İstiridyeyi adamın elinden aldı ve tabağının yanındaki küçük çatalı aldı. "Önce eti ayırıyorsun, sonra kabuğu dudaklarına götürüyorsun ve aşağıya, ağzına doğru kaymasına izin veriyorsun. Sonra yutuyorsun ama çiğnemiyorsun."

"Neden olmasın?"

Yeterince zararsız görünen istiridye etine baktı, ancak bir keresinde tattığına yemin etti yanlışlıkla bir tanesini ısırmıştı. İğrenç, o tadı tarif etmeye yaklaşamıyordu bile. "Şey, pütürlü ve biraz iğrenç. Ama gerçekten istiyorsan yapabilirsin."

Xypher onun etin üzerine bir tutam Tabasco sosu sürmesini izlerken donup kaldı. Kadının kokusu kafasını doldurdu ve ona en son bir ete dokunmasının üzerinden yüzyıllar geçtiğini hatırlattı.
kadın ...

Öfkesi ve intikam arayışı içinde bunu düşünmemiş olması ne garipti. Kendisini Kalosis'e götürecek Daimon'ları ararken sokaklarda rastladığı kadınların hiçbirini fark etmemişti.

Şimdi uzun zamandır unuttuğu o acı içini yakıyordu. O Elini avucunun içine almak istiyordu, böylece parmak uçlarını yalayarak teninin tuzunu tadabilecekti. Yüzünü boynunun kıvrımlarına gömmek, böylece tenine yapışana kadar kokusunu içine çekebilmek istiyordu.

Nedenini bilmiyordu ama onun kendisine en dikkatsiz şekilde bile dokunduğunu düşünmek bile onu daha da sertleştiriyordu.

daha önce hiç olmadığı kadar. Ve elini uzatıp, onun ehlileştirme çabalarına meydan okuyan o karmakarışık buklelerin arasından geçirmek için can atıyordu. Onunla sevişirken göğsüne sürtündüklerinde nasıl hissedeceklerini merak ediyordu.

Göründükleri kadar yumuşak mıydılar?

Dudakları?

Onu vücuduna kabul edecek miydi?

Xypher gözlerini ondan kaçırmak ve bu düşünceleri bastırmak için kendini zorladı. Onun gibi bir kadının kendisine bu şekilde dokunması onun kaderi değildi. O bir hayvandı ve bunu biliyordu.

Çok uzun süre yalnız bırakılmış, kendi yolunu bulması için dışarı atılmıştı. Şefkat insanlar içindi. Bir hayvan için değildi. Birkaç hafta içinde cehenneme geri götürülecek olan hain Skotos.

Sakin yumuşama. Gardını düşürme.

Er ya da geç Tartarus'a, Hades'in merhametine geri dönecekti. Kendisini sertleştirmek yüzyıllar almıştı, böylece onu dövdüklerinde çelik dikenli kırbaçları o kadar derinden hissetmeyecekti. Hades'in oynadığı acımasız akıl oyunlarına kanmamayı öğrenmesi yüzyıllar almıştı.

Bu uçaktaki rahatlık, geri döndüğünde onu sadece zayıflatacaktı.

Bu cehennemi daha da ısırgan hale getirecekti. Buna izin veremezdi. Bu yeterince kötüydü. Buradaki varlığını yumuşatmak için...

Hades'in onu bir aylığına serbest bırakmayı kabul etmesine şaşmamalı. Yeraltı dünyasının tanrısı, özgürlüğü tattıktan sonra Xypher'in cezasının ne kadar kötü olacağını çok iyi biliyordu.

Piç kurusu.

Dudağını kıvrarak istiridyeyi elinden kaptı. "Ben bebek değilim. Kendimi besleyebilirim."

Simone onun bu hızlı geri dönüşüne sinirlenerek başını eğdi. Bir an için neredeyse onun iyi biri olmayı öğrendiğini düşünecekti.

Halüsinasyon görüyor olmalı.

"Peki," dedi ellerini açarak. "Her neyse."

Onun huysuzluğuna sinirlenerek koltuğuna geri döndü ve sessizce yemeğini bitirdi.

Onun derdi neydi? Daha önce en ufak bir nezaketi bile kabul edemeyecek kadar asık suratlı biriyle hiç karşılaşmamıştı. Ona o korkunç Scott Murphy'yi hatırlatıyordu.

On bir yaşındayken onunla birlikte çocuk evinde kalan çocuğu hatırlayınca kalbi küt küt atmaya başladı. Düşmanca ve vahşiydi, insan bile sayılmazdı.

Dokuz yaşındayken ailesinden alınmış ve daha sonra koruyucu ailelerin döner kapısına yerleştirilmişti. Çünkü kimse onunla bir şey yapamıyordu. Sonunda, çocuk hizmetleri onu çeşitli tesislere göndermeye başladı ve bu tesisler de aynı hızla onu kapı dışarı etti.

Çalışanlar da dahil olmak üzere kaldığı evdeki hiç kimse ona katlanamıyordu. Sürekli kavga çıkarıyor ve herkesle, hatta onunla arkadaş olmaya çalışan Simone'la bile alay ediyordu. O da ona güldü, sonra onu öyle sert ısırды ki dikiş atılması gerekti. -Sol ön kolunda hala yara izi vardı. Bu ve bunun gibi öfke nöbetleri ve saldırılar yüzünden, tüm zamanını

gecenin bir yarısı gizemli bir şekilde ortadan kaybolana kadar cezalandırıldı.

Cesedi birkaç gün sonra spor salonunun bodrumunda, üzerinde hâlâ pijamalarıyla bulunmuştu. Görünüşe göre oraya tek başına gitti ve kendi bileklerini

kesti. Sadece on bir yaşındaydı.

Simone bu korkunç olaydan dolayı yeterince üzgündü ama o günün ilerleyen saatlerinde iki öğretmenin konuşmalarına kulak misafiri olduğunda, bu üzüntüsü Kendi hayatına son vermemesi gereken bir çocuk.

"O çocuğun sonunun böyle olması utanç verici ama sanırım çocukluğunda yaşadığı travma nedeniyle hiç umudu yoktu."

"Travma mı?"

"Bilmiyor muydun? Ailesinin elinden alındı.

Çünkü annesi kokain bağımlısı, babası da uyuşturucu satıcısıydı. Scott bir öğleden sonra babasının bir anlaşma yapmasını engellediğinde kafatası paramparça oldu çünkü zavallı çocuk açlıktan ölüyordu ve bir sandviç istemeye cesaret etti. İşte o zaman

Devlet onu aldı. Babası o zamandan beri velayetini geri almaya çalışıyor. Kaybolduğu gün Scott'a babasının ertesi sabah onu eve götürmeye geleceğini söylemiştik.

Sanırım zavallı çocuk kendisini bekleyen cehenneme geri dönmektense ölmeyi tercih etti..."

O anda Simone çok değerli bir hayat dersi almıştı.

Koşullarını bilmeden kimseyi yargılamayın. Ne kadar

korkunç görünürlerse görünsünler, bazen

davranışları için geçerli bir neden. Kabul etmek gerekir ki,

bazı insanlar sadece kötü ve yozlaşmışlardı, ama her zaman değil.

Birçok insan sadece acı çekiyordu ve bu şekilde davranarak sadece kendilerini daha fazla incinmekten korumaya çalışıyorlardı.

Öğrencilerine de bunu öğretmeye çalışırdı. Bir olay yerine girdiğinizde, ölen kişi için yapabileceğiniz en kötü şey onu yargılamaktı. Bu, profesyonelliğinizi gölgeleyip işinize gölge düşürürdü. Adli tabibin işi önyargısız rapor vermektir.

Kişisel görüşlerin morgda yeri yoktur.

Birine hayatını nasıl yaşayacağını ve hangi kararları alması gerektiğini söylemek başka bir şeydi. Bunu yapmak ve sonuçlarına katlanmak zorunda olan kişi olmak başka bir şeydi. Sadece

Çünkü siz bir şeyi farklı yapardınız, bu onların yapacağı anlamına gelmezdi. İnsanlar kendi hayat seçimleriyle yükselir ve düşerler.

ve deneyimler. Hatalar onlarındı.

Bunu düşündükçe Xypher ve geçmişi hakkında meraklanmaya başladı. Neden bu kadar savunmacıydı?

Ona kim zarar verdi?

"Tanrıların çocuklukları nasıldır?"

Xypher tabbouleh'inden başını kaldırıp şimdiye kadar gördüğü en berrak, en masum gözlerle karşılaştı.

"Affedersiniz?"

Adamın ses tonundaki yakıcılıktan ürkmeydi. "Sadece merak ediyordum. Yani, ailem ölene kadar benimki çok tipikti.

Mahallede bisiklet sürdüm, çamurdan turtalar yaptım, arkadaşlarımla ve bebeklerimle çay partileri verdim ve kardeşimle televizyon programları yüzünden kavga ettim.

Sen ne yapardın?"

Sanki bunu ona söyleyecekmiş gibi? Bu onu hiç ilgilendirmezdi. "Sana ne?"

Yüzündeki samimiyet acı dolu bir ifadeyle silinip gitti. "Bu soruyu sormanızdan gerçekten nefret ediyorum... Önemsiyorum çünkü bilezikleri çıkarana kadar birlikte olduğum bir insansınız ve hakkınızda bir şeyler bilmek istiyorum. Kim bilir? Tüm bu düşmanlığın altında gerçekten sevebileceğim biri bile olabilir."

Onun gerçekten ne istediğini düşündükçe kanı kaynıyordu. "Zayıflıklarımı o kadar kolay elde edemezsin bebeğim. Benim hiç."

Kadın adama ters ters baktı. "Çocukluk anılarını zayıflıkla bir mi tutuyorsun? Yüce Tanrım, sana ne yaptılar?"

Geçmişle ilgili anılarına acı acı güldü. Düşünmemek için çok uğraştığı anılar. Ama içlerinden biri diğerlerinden daha netti. Hayatında zayıf olmasına izin verdiği tek zamandı ve bir daha asla tekrarlamayacağı bir deneyimdi.

"Beni dövdükleri bir çite zincirlediler ve sonra onlarla savaşırken kalbimi söktüler. Tek elimle bile beni öldürenler üzerinde etki bıraktım. Bir daha asla o kadar çaresiz olmayacağımı söylemem yeterli."

Simone onun anlattığı dehşet karşısında ağlamak istedi. O berrak, parlak gözlerde gördüğü acıya. "Bunu hak etmedin."

"Şaka yapmıyorum," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Ama Hak etmenin hiçbir şeyle ilgisi yok. Yaşam ve ölüm neyse odur. Kimseye merhamet etmezler."

Simone, yüzünde aynı acılı ifadeyi taşıdığından emin olduğu Jesse'ye baktı. Annesini ve erkek kardeşini hatırladığında Xypher'ın sözleri onu çok etkiledi. Onlar da başlarına gelenleri hak etmemişlerdi.

Bunu düşünmek istemediğinden, yemeğini bitirdiğinde onunla konuşmaya çalışmadı. Kendisine ulaşılmasını istemediği belli olan birine ulaşmaya çalışmak çok zordu.

İşi bittiğinde garsona bahşış verdi ve dairesine doğru yola koyuldu.

Tate aradığında restorandan daha yeni çıkmışlardı.

"Julian'la nasıl gitti?" diye sordu.

Kolundaki bileziğe baktı. "Pek istediğim gibi olmadı. Hâlâ birleşmiş durumdayız."

"Dostum, özür dilerim."

"Daha kötüsü de olabilirdi sanırım. Seri katiliniz olabilirdi."

Xypher'ın ona attığı bakış, konuşmasını duyabildiğini gösteriyordu.

"Kahretsin, bu telefona cevap vermem gerekiyor, boo. Siz dikkatli olun, ben daha sonra tekrar kontrol ederim." Tate, kız ona hoşça kal diyemeden telefonu kapattı.

Telefonu kapatırken göz ucuyla Xypher'ın kolunu ovuşturduğunu gördü. Bir şey söylemese de her iki kolu da tüylerle kaplıydı. "Sen Soğuk mu?"

Cevap vermedi.

"O soğuk," dedi Jesse. "Aurasının her yerinde var, sen göremesen de ben görebiliyorum."

Xypher ona öyle bir bakış fırlattı ki, bu bakış onu yakmalıydı.

Simone durakladı ve Mahalle'de onun için nereden kıyafet bulabileceklerini düşündü. Çoğu yer kadınlara hitap ediyordu...

Ya da gotiklere.

Yavaş bir gülümseme dudaklarını büktü. Evet, onun yakıcı kişiliği ve boyu, goth ona gerçekten yakışırdı.

Tek kelime etmeden Dumaine'i kesip Decatur Caddesi'ne yöneldi.

"Ne yapıyorsun?" Xypher savunmaya geçercesine

sordu. "Sana kıyafet alıyorum."

Onu kaldırımında durması için çekti. "Hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"Evet biliyorsun."

Yakışıklı yüzü taşa döndü. "Senin sadakanı kabul etmiyorum. Kimseden bir şey istemiyorum."

Ona soğuk bir bakış fırlattı. "Ve tüm zaman boyunca seni koklamak zorunda kalacakken, sadece bir gömleği ve bir pantolonu olan bir adamla bir ay boyunca sıkışıp kalmayacağım."

Bu, gözlerindeki ateşin bir kısmını aldı.

Jesse kaşlarını çattı. "Hey, o bir tanrı. Kendisi için kıyafet yapamaz mı?"

Xypher Jesse'ye sakinleştirici bir bakış attı. "Daha önce de söylediğim gibi Hades piçin teki. Güçlerim sağlam değil. Onları savunma için kullanabilirim. Ama yiyecek ya da giyecek... ya da barınak için değil." Son kısmı o kadar alçak sesle söylemişti ki duyduğundan bile emin değildi.

Yüzündeki mahcup ifade ona yanılmadığını gösteriyordu.

Hades bunu ona neden yapsın ki?

"Hadi," dedi elini nazikçe çekerek. "Giysiye ihtiyacın var, özellikle de bir palto ya da cekete."

Xypher, onun tüm varlığını ateşe veren kısacık dokunuşunun yumuşaklığı karşısında nefes alamadı. Acıtmak ya da kontrol etmek için tasarlanmamıştı. Herhangi bir insanın diğerine yapabileceği dostça bir dokunuştan başka bir şey değildi.

Ona hiç böyle dokunulmamıştı.

Kadının nezaketinden etkilenen adam onu bir mağazaya kadar takip etti. Aslında takip ettiğinden değil. O asla kimseyi takip etmezdi. Sadece nereye gittiklerini bilmediği için önden gidiyordu.

Mağazaya girdiklerinde korseli, kısa etekli ve çizgili taytlı bir mankeni görünce durakladı.

"Bir sorun mu var?" Simone sordu.

"Böyle giyinen bir iblis tanıyorum."

Yüzünün rengi soldu. "Bir iblis mi?" diye fısıldadı.

Xypher başını salladı. "Acheron'un yoldaşı olarak onunla birlikte seyahat ediyor. Simi."

"Simi Parthenopaeus?"

Xypher tezgâhtarın sesindeki coşku karşısında şok oldu. Kısa boylu, simsiyah saçlı kadın, mücevherler ve kadehlerle dolu cam tezgâhın karşı tarafında duruyordu.

Simone kaşlarını çatarak kadına baktı. "Simi'yi tanıyor musun?"

Siyah saçlı kadının gülümsemesi genişledi. "Evet, hepimiz Simi ve kız kardeşini tanıyoruz. Şehre her geldiklerinde bizi temizlerler. Onları severiz. Siz onların arkadaşı mısınız?"

Xypher bir homurtuyu bastırdı. Arkadaş... daha önce kimsenin ona yakıştırmadığı bir kelimeydi bu. Ama kadına, bir zamanlar Acheron, Simi ve kız kardeşinin bir iblis ordusunu durdurmasına yardım eden bir müttefik olduğunu tam olarak söyleyemezdi ve dünyayı kurtarmak.

"Evet, biz arkadaşız."

"Oh, tatlım, o zaman Roadkill'e hoş geldin. Parthenopaeus'ların her dostu bizim dostumuzdur. Senin için ne yapabilirim?"

Simone, "Ona kıyafet almamız gerekiyor," dedi. Kadın duvarın üstündeki deri ceketini işaret etti. "Şuna bakabilir miyiz?"

Kadın onu indirmek için tezgâhın arkasından çıktı.

Xypher'a uzattı, o da omuz silkti. Hepsi bu kadardı. Bunca gün üşüdükten sonra sıcak derinin teninde yarattığı his karşısında inlememek için kendini zor tuttu. Ceket ağırdı ama o ağırlığını memnuniyetle karşıladı.

Gerçekten çok iyi hissettirdi.

Simone ona yaklaşıp düzelttiğinde gülümsedi. Elleri adamın boynuna değdi ve anında sertleşmesine neden oldu. "Çok güzel. Sana çok yakıştı. Beğendin mi?"

Nasıl cevap vereceğini bile bilmiyordu. "Sorun yok," dedi, bunun yanlış olduğunu biliyordu. Sorun değilken çok daha fazlasıydı. Hediye için ona sarılmak istedi.

Simone, içinden nedenini bilmediği garip bir arzu dalgası geçerken geri adım attı. Tamam, belki de biliyordu. Xypher siyah motosiklet ceketi içinde çok seksi görünüyordu. Sol omzunda bir anarşı sembolü ve arkasında Misfits'in yüzü vardı. Deriyi okşamak istedi ve altındaki sert vücudu hissetti. Çok tehlikeli ve vahşı görünüyordu.

Ki gerçekten yleydi.

Mırlamamak için elinden gelen tek şey buydu.

"Kaç tane gömlek istiyorsun?" Jesse sordu.

Simone geri adım atmadan önce gözlerini kırpıştırdı ve Jesse'nin müdahalesine minnettar oldu. "En az bir düzine."

"Bir düzine ne?" Satış görevlisi ona baktı.

Simone, kadının Jesse'nin yanında durduğunu bilmediğini fark edince kızardı. "zr dilerim, sesli düşünüyordum."

"Ah. şifreli konuştuğunuzu sanmıştım." Kadının Bakışları Xypher'ın karnından aşağı kaydı. "nk eminim ki gizlediği bir düzine ölümcül silahı vardır."

Simone nedenini bilmiyordu ama içinden bir kıskançlık geçti. Bu ne kadar saçmaydı? Yine de o kadın dzelitti, sesi o aptalca, beklenmedik duyguyla kırılmıştı. "Sekiz, aslında."

Tezgâhtar etkilendi. "Gerçekten

mi?" Başını salladı.

"Kahretsin, çok şanslı bir kadınsın. Benimkinin sadece tek bir tane var ama yine de onu seviyorum."

Simone güldü.

Xypher yapmadı. "Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?"

Simone Xypher'ın kolunu okşadı. "Bir şey yok, tatlım. Sana birkaç kazak, gömlek ve pantolon alalım."

Jesse gözlerini devirdi. "Seni süzüyorlar, dostum. Mal varlığından ve mide bulandırıcı bir şekilde yırtık pırtık olmandan bahsediyorlar, ki ben de On yedi." Göğsünü şişirerek kendini daha kaslı göstermeye çalıştı. "Sonsuza dek uzun boylu, çetrefilli evremde hapsolmuş durumdayım."

Xypher onun görünüşü hakkında yorum yapmadı, o daha çok kadınlardan rahatsız olmuştu. "Bunu yapmaları mı gerekiyor?" diye fısıldadı Jesse'ye.

"Sadece şanslıysan... ya da olacaksan." Jesse ona garip tıklama sesleri çıkardı.

Katip yüzünü buruşturdu. "Ne yapmaları gerekiyor?"

Simone boğazını temizledi. "Kıyafetlerini getir. Evet, tatlım, onlar." Ona doğru eğildi. "Bizi süngerli odaya atmadan önce Jesse'yi görmezden gel." Sonra Jesse'ye sert bir bakış attı.

"Sadece soyunma odalarına girebildiğim ve görünmediğim için beni kıskanıyor."

Simone "Sen tam bir sapıksın!" diye mırıldandı.

"Hayır, değilim. Sapıklık, banyo yaparken ya da kıyafet değiştirirken seni gözetlemek olur." Ürperdi. "Bu sanki Kız kardeşini gözetliyorsun. Ağzımı tıka ve beni

ölüme terk et." "Keşke," diye mırıldandı Simone nefesinin altında.

Xypher aslında aralarındaki konuşmadan dolayı eğleniyordu. Hissettiği duygunun ne olduğunu anlaması bile birkaç saniye sürdü.

Eğlendi. Bunu daha önce hiç yaşamamıştı ama güzeldi. Göğsü hafifledi ve midesi gıdıklandı. Ses tonlarında öfke ya da zarar verme niyeti yoktu. Onlar sadece şakalaşıyor ve birbirlerinin tadını

çıkarıyorlardı. Onları izlemek hoşuna gidiyordu.

Simone, Jesse'ye bir uyarı bakışı daha attı. başını ciddi şekilde belaya soktu. Onu sevmesine rağmen, bunu yapmasından nefret ediyordu. Onu görmezden gelmeyi sevmiyordu ama kimsenin onun deli olduğunu düşünmesini de istemiyordu.

Onu cesaretlendirmemek için Jesse'ye sırtını döndü, Simone kadını arkaya doğru takip etti, sonra mağazanın ortasında, duvarlara tutturulmuş raflardaki ayakkabıları görüncce durakladı. Dokuz inç topuklu bir çift şeffaf stiletto da dahil olmak üzere çoğu oldukça korkaktı. Ancak bir çift siyah motorcu botu, kurukafa ve çapraz kemik tokalarıyla gözüne çarptı.

Onların hakkını verebilecek tek kişiyi tanıdığı için dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. "Xypher?"

"Evet?"

Çizmeleri işaret etti. "Bunları giyer miydin?"

Bu sorunun neden olduğu sırtıma kesinlikle kötüydü. Ve ilk kez alaycı değildi. Saf bir zevk bakışıydı. ve bu onu baştan aşağı ısıttı. Kahretsin, bu adam muhteşemdi.

Boğazını temizleyerek tezgâhtar durdukları yere geri çağırıldı. "Bunlardan bir çift alacağız."

Tezgâhtar güldü. "Simi'nin arkadaşlarının gelmesine bayılıyorum. Şeytanlar gibi alışveriş yapıyorsunuz."

Simone, kendisine suçlu bir bakış atan Xypher'a yan gözle baktı. Kadın yarı yarıya haklıydı.

Çok geçmeden Bay İyi Ama İğrenç için kıyafetler, iç çamaşırları ve aksesuarlar seçmişlerdi.

Simone kredi kartını uzattığında bir iniltiyi bastırmak zorunda kaldı. Çok parası olmasına rağmen, bunu alışveriş için harcamak ona göre değildi, özellikle de bir geçici misafir. Ama onun üç hafta boyunca çıplak dolaşmasına da izin veremezdi. Yine de seksi olurdu ama ikisi de tutuklanırdı.

En azından Xypher'ın yeni ceketinin kolunu okşarken yüzünde saklamadığı bir sevinç ifadesi yakalayana kadar böyle düşünüyordu. Belli ki ona daha önce hiç Daha önce böyle bir şey

görmemiştim. Evet, buna

değdi.

Gülümseyerek tezgâhtarın başının arkasındaki duvara doğru baktı. Orada bir eşarp rafı asılıydı. Gülümsemesi genişledi

Özellikle bir tane. "Affedersiniz," dedi tezgâhtara, "tezgâhın arkasındaki eşarbbı da alayım."

Tezgâhtar üzerinde beyaz kurukafa ve çapraz kemikler olan siyah olanı aldı. "Bu mu?"

"Evet, lütfen."

Sıra gelir gelmez Simone onu tezgâhtan aldı, etiketini çıkardı ve Xypher'ın boynuna doladı.

"Ne yapıyorsun?" Adamın gözlerindeki şüphe onu gerçekten yakmıştı.

"Dışarıda boynunu sıcak tutar."

Xypher atkının uçlarını ceketinin içine sokup fermuarını kapatırken konuşmadı. Bu öylesine şefkatli bir jestti ki göğsüne yabancı bir sızı getirdi. Bu his hiç hoşuna gitmemişti. "Ben çocuk değilim."

Güldü. "İnan bana bebeğim, bu dikkatimden kaçmadı."

Onun şakacı sözleri karşısında kaşlarını çattı. "Benimle dalga mı geçiyorsun?" "Evet."

Alay etmek... Bunu daha önce kimse yapmamıştı. En azından şakacı bir şekilde. Jesse'ye baktı.

Jesse kelimeyi uzatarak, "Teee-zeeeen," dedi. "Bu anlamına gelir..." Kaşlarını çatarak durakladı. "Şey, ne anlama geldiğini bilmiyorum. Birisi, bilirsiniz, sizinle alay ettiğinde."

Dişlerini gıcırdatan Xypher, onu kafasının arkasından vurdu.

"Ah! Lanet olsun, bunu yapabildiğini unutmuşum." Jesse Simone'a bir adım daha yaklaştı.

Xypher onu takip etmeye başladığında Simone aralarına girdi ve giysi torbalarını ona uzattı. "Şimdi gidiyoruz," dedi abartılı bir ses tonuyla. "Yardımları için kibar bayana teşekkür edin."

Tezgâhtar güldü. "Kesinlikle rica ederim. İkinize de iyi geceler."

Xypher cevap veremedi Simone onu hafifçe kapıya doğru itti. Xypher isteksizce onun peşinden gitti.

Aralarına girdiği için deli miydi? Kimsenin bir hayalet için hayatını tehlikeye atabileceğini düşünemiyordu. Özellikle de Jesse gibi aptal biri için.

Simone dışarıda duraklayarak ikisine de azarlayıcı bir bakış attı. "Siz ikiniz bir gün başımı çok büyük belaya sokacaksınız. Uslu duramaz mısınız?"

Jesse ofladı. "O başlattı."

Simone hayal kırıklığı içinde elini kaldırdı. "Tek kelime daha etme!"

Xypher döndü ve Jesse'ye öyle sert vurdu ki saçları duman çıkarmaya başladı.

Simone, şimdi inleyen Jesse'yi korumak için onun kolunu tuttu.

Xypher'ın gözleri sanki onu da kızartacakmış gibi parladı.

"Diplomatik dokunulmazlık," dedi ve bileziği havaya kaldırarak onu taktığı sürece öldüremeyeceğini hatırlattı.

"Bunun sonsuza dek sürmeyeceğini hatırlasan iyi edersin."

"Ama Jesse'yi rahat bırakmanı sağlayacak kadar uzun sürecek."

Tehditkâr bir şekilde hırladı. Neyse ki Jesse'ye sırtını döndü ve kaldırımdan aşağı inmeye başladı.

İkisini de sakinleştirdiği için rahatlayan Simone, telefonu tekrar çaldığında henüz bir adım bile atmamıştı. "Alo?"

Tate'ti.

"Bir cinayet vakamız daha var... tıpkı Gloria gibi. Polisler hala olay yerini incelerken kışını kaldırıp buraya gelip bir bakabilir misin?"

"Tabii ki. Neredesin?"

İki polis arabası giderken onun cevabını duymadı. Fransız Pazarı'nın diğer tarafına doğru çığlık atarak ilerliyorlardı. Onlarda altıncı hissini harekete geçiren bir aciliyet vardı.

"Dur tahmin edeyim," dedi onlar geçtikten sonra. "North Peters'tasınız."

"Bunu duydun mu, ha?"

"Artık sağır olan ruhumun derinliklerine." Arabaların dönüşünü izledi. "Sanırım senden sadece dört blok ötedeyim. Hemen geliyorum."

Caddenin karşısına geçip polisi bulmaları uzun sürmedi... ve izlemek, yorum yapmak ya da spekülasyonda bulunmak için toplanmış küçük bir kalabalığı. Simone arka cebinden cüzdanını çıkararak ilk ulaştığı polis memuruna gösterdi. Çanta taşısa da, cüzdanını her zaman arka cebine koyardı - birkaç yıl önce cüzdanını çaldırdıktan sonra alışkanlık haline gelmişti.

Kimliğini görünce burnunu kırıştırdı. "Et Bölümü. Sizi kıskanmıyorum çocuklar."

Ona gülümsedi. "Sorun değil, ben de seni kıskanmıyorum. En azından gözaltına aldığım insanlar beni öldürmeye çalışmıyor."

"İyi noktaya değindin." Kızın eğilip altından geçebilmesi için bandı kaldırdı.

"O benimle birlikte," dedi Xypher'ı durduramadan önce.

Tate onlara doğru yönelirken, "Sorun yok Ryan," diye bağırdı. "Bu sefer onlara ihtiyacımız var."

"Sen nasıl istersen, Doktor."

Simone onları birbirleriyle tanıştırmak için geri çekildi. "Tate, bu Xypher, benim şu anki paranormal ikilemim."

Tate gülerek elini Xypher'a uzattı. "Daha önce hiç bir Rüya Avcısı ile tanışmamıştım."

Xypher elini salladı. "Elbette hatırlıyorsun. Sadece hatırlamıyorsun," dedi gözlerinde şeytani bir parıltıyla.

Tate başını salladı. "Bu hiç rahatlatıcı değil."

"Benim türüm nadiren öyle olur." Bu sözlerdeki uğursuz tonu kaçırmak yok.

Simone, "Xypher tüyler ürpertici korkutma ekibinde yer alıyor," diye açıkladı.

Tate onları siyah bir muşambanın altında bekleyen kurbanaya doğru götürdü. "Bunu görebiliyorum. Ve onun üzerinde kalmak için bir not alacağım iyi tarafı. İhtiyacım olan son şey uykumda daha fazla kabus görmek."

Simone da aynı fikirdeydi. "Bence Xypher kabuslar için yaşıyor."

Tate homurdandı. "Bu durumda, kendini evinde gibi hissedecek."

"Neden?"

Tate ayaklarının dibinde yerde yatan cesedi gösterdi. "Tıpkı Gloria gibi. Aynı yaralar. Aynı yöntem. Kan yok. Süzülmüş ve düşmüş. Tek fark bu seferki karşı koymuş gibi görünüyor."

"O-"

"O," diye düzeltti Tate.

Simone kaşlarını çattı. Bu seri katil fikrini çürütürdü. "O mu?"

Tate muşambayı kaldırarak yirmili yaşlarının ortalarında, yüzüstü yatan ve hiçbir şeye boş boş bakmayan beyaz bir erkeği gösterdi. Yüzü buruşmuş, canını alan dehşetin etkisiyle donup kalmıştı.

İçinden sempatik bir acı dalgası geçerken Simone yüzünü buruşturdu. İşinin en çok bu kısmından nefret ediyordu. Bu duygu

Birini katil olarak görmek onları terk etmişti. Midesini sıkıca kenetleyen hastalıklı bir korku. Ama en kötüsü Ailenin bu trajediye nasıl tepki vereceğini ilk elden biliyordu.

"Bu pisliği bulmalı ve onu durdurmalıyız," dedi sıkılmış dişlerinin arasından.

"Evet," diye kabul etti Tate.

Xypher incelemek için cesede yaklaşmadan önce çantalarını yere bıraktı.

"Dikkatli ol," diye uyardı Tate. "Cesede dokunmayın. Herhangi bir kanıtı yok etmek istemeyiz. Suluyu bulmalı ve derhal adalete teslim etmeliyiz."

Xypher boynundaki yarayı dikkatle incelemek için eğildi. "Bu zor olacak."

"Nasıl yani?"

"Bu bir iblis öldürme."

"Ne?" dedi o ve Tate aynı anda.

Xypher kalçalarının üzerine oturarak onlara baktı. "Bunu bir insan yapmadı."

Bu ona hiç mantıklı gelmedi. "Daimon'lar-"

"Daimon değil. İblis." Xypher boyundaki Gloria'nın saldırısıyla aynı olan izleri gösterdi. "Bu bir Sümer Dimme saldırısı."

"Dimme?" Tate tekrarladı. "Dimme de ne?"

Xypher ayağa kalktı. "Buraya böyle geldim. I Las Vegas'ta onlarla savaşmaya yardım ettim. Savaş sırasında Dimme'lerden biri kaçtı ve bildiğim kadarıyla kimse onu bulamadı. Sanırım sen buldun."

Tate de Simone'un hissettiğı kadar hasta görünüyordu. "Bu buraya nasıl geldi?"

Xypher omuz silkti. "Onu buraya çağırın bir şey olmalı. Bir obje, bir insan. Bir şey olmalı. Aksi takdirde

kız kardeşlerinin hâlâ hapsediğü kozaya yakın kalmıştır."

"Bundan emin misin?" Tate sordu.

"Hayır, insan. Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Sadece kafanı karıştırmak için rastgele konuşuyorum."

Simone içini çekti. "Seni onun alaycılığı konusunda uyarmalıydım. Onunla birlikte olmak tam bir keyif."

Tate karanlık sokakta etrafına bakınırken onun sözlerini duymazdan geldi. "Onun hayaletini bulabilir misin, Sim?"

"Henüz gelmedi."

Xypher kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hayaleti olmayacak."

Simone onun soğukkanlı sözleri karşısında başını eğdi. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu bir Dimme cinayeti. Genellikle bir insanın her şeyini emerler. Kilit, stok ve varil. Ve bilginiz olsun, öldürdükleri kişi öldükten birkaç saat sonra yeniden canlandığı için cesedi yok etmeniz gerekecek."

Simone, Tate ile hasta bir bakış alışverişinde bulundu.

"Gloria," diye fısıldadı Tate. "Bu yüzden bedeni ayağa kalktı."

Simone bunu düşünürken kaşlarını çatı. "O zaman neden Gloria'nın hayaletini gördük?"

Xypher omuz silkti. "Dimme ruhu yemeyi bitirmemiş olmalı. Bu bazen olur. Ruh sıkışıp kalır ve sonunda kuruyup ölür."

Tate küfretti. "Peki o zaman bu şeyi nasıl takip edip öldüreceğiz?"

Xypher'ın yüz ifadesi saf kötülükten ibaretti. "Yapamazsın.
Seni izler ve öldürür."

BEŞ

Tate onları cesetten ve iki dedektifin konuşmakta olduğu yerden birkaç adım öteye götürmeden önce titredi. İhtiyaçları olan son şey onlardan birinin bu özel tartışmaya kulak misafiri olmasıydı.

Xypher'a yüzünü buruşturarak baktı. "Bu şeytani şeylerin beni öldürme ihtimaline karşı içim ısınıyor ve tüylerim diken diken oluyor. sokaklarda dolaşıp bizi avlıyorlar. Kaç tanesinden bahsediyoruz ki?"

Xypher karşı karşıya oldukları dehşet konusunda tamamen soğukkanlıydı. "Onlardan yedi tane var. Sadece bir tanesi insan diyarına kaçtı."

Tate, Simone ile bakışlarını kilitledi. "'İnsan alemi' deyişine bayılıyorum."

Evet, o da öyle. "Bilmiyorum. Hâlâ 'bizi avlayıp öldürüyorlar' kısmına takıldım. Ve 'yürüyen ölümler'. Bundan hoşlandığımı sanmıyorum."

Tate homurdandı. "Sen ve Nialls. Eminim hala bunun için çok iyi vakit geçiriyordur. Zavallı adam. Kimse onun deli olmadığına inanmayacak..." Yüzündeki ifadeye bakılırsa, Tanrı'nın izniyle gitmem gereken bir an yaşadığı belliydi.

Kafasını temizlemek istercesine sallayan Tate dikkatini tekrar Xypher'a çevirdi. "Dimme ne istiyor? Neden insanları öldürmek mi?"

Xypher omuz silkti. "Temel iblisler ilginçtir, çünkü genellikle hiçbir şey istemezler. Sadece öyledirler. İblisin yoluna çıkarsan ölürsün. Eğer beslenmesi gerekiyorsa ve

Menü, seni yer. Gerçekten çok basit. Oyun oynamayı ya da art niyetli olmayı pek sevmezler."

Bir fotoğrafçı fotoğraf çekmek için öne çıkarken Tate küfrederek onları cesetten daha da uzaklaştırdı. "Şeyler sadece öldürmek için öldürmez. Bu hiç mantıklı değil."

"Elbette öyle," dedi Xypher kuru bir sesle. "İblisler çeşitli varlıkların silahları ya da araçları olmak üzere yaratıldılar. Atlantislilere hizmet eden Charonte'ler var... Aslında onlar her zaman itaatkâr olmayan birkaç iblis ırkından biriydi. Yenilip köleleştirilene kadar yeryüzünün efendileriydi. Bir de Charonte ile savaşmak için yaratılan gallu'lar ve Sümer panteonu yok edilirse gallu'larıyla birlikte dünyayı yiyip bitirsinler diye yaratılan Dimme'ler vardır. ve ölü efendilerinin intikamını almak. Yalnız Dimme'yi bu kadar tehlikeli yapan da bu. Tek bildiği nasıl öldürüleceği." Xypher yerdeki ölü adama anlamlı bir bakış attı.

Tate bu haberi iyi sindirmiş gibi görünmüyordu. "Dünyada başka iblisler de var mı?"

Xypher başını salladı. "Her kültürün kendine has iblisleri vardır. Ama bahsettiğim iblisler, bu mesele yüzünden uğraştıklarınız." Xypher başını cesede doğru eğdi. "Ona bir gallu saldırmış olabilir. Ama genellikle gallular biraz daha ihtiyatlıdır. Cesetlerden kurtulmayı bilirler. Öldürdükten sonra cesedi saklıyorlar ya da zombi gibi bir amaç için kullanıyorlar. Örneğin bir düşmanın dikkatini çekmek ya da daha fazla kurban bulmak için. Uzun zaman önce bir zombinin genellikle ailesine geri döndüğünü öğrendiler. Eğer zombiyi takip ederlerse, daha fazla yiyecekleri olur."

Tate sanki bu bilgi ona acı veriyormuş gibi inledi. "Emin misin?"

"Dönek olmadıkları sürece. Ya da acemi. Dimme de öyle olurdu. Modern dünyada kaybolurdu ve kendi türünü bulmaya çalışıyor olabilir. Dimme ve Gallu'nun kovan zihniyeti vardır. Kovan mantığıyla çalışmayı sevmezler. bağımsız olarak. Yani ister gallu ister Dimme olsun, sokaklarda dolaşıp kendi türünden başkalarını ve yiyecek arıyor... ki bu da insan doğasına uygun."

Tate yine küfretti. "Ne zamandır dışarıda?" "Birkaç haftadır."

"Ve şimdi mi besleniyor?"

Xypher acı acı güldü. "Vegas'tan buraya gelmek zorunda kaldı. Yol boyunca başka kurbanlar da olduğunu tahmin ediyorum."

Tate, Simone'la tiksintili bir bakış alışverişinde bulundu. "Peki sen iblisler hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" diye sordu.

Xypher'ın gözleri parlak, titrek bir kırmızıya dönüştü. "Ben tekim." Simone gibi Tate de bir adım geri çekildi.

Jesse bile.

"Sim," dedi Jesse, onun arkasına geçerek. "Tanrı olduğu için o garip göz şeyini yapabiliyor, değil mi? O sadece iblis olduğu konusunda bizimle dalga geçiyor...

değil mi?" Buna inanmak istedi. Mantıklı geliyordu...

Ama vücudundaki her içgüdü ona Xypher'ın böyle bir espri anlayışına sahip olmadığını söylüyordu.

Xypher'ın gözleri tekrar o ürkütücü maviye döndü. "Annem,

babamın baştan çıkardığı bir Sümer iblisiydi ve ben

Onun halkıyla birlikte büyüdüm, bu yüzden Gallu hakkında çoğu kişiden biraz daha fazla bilgiye sahibim."

Simone istavroz çıkardı. Adam ciddi miydi? Yine de gerçeği biliyordu. Sadece onun bunu açıkça söylemesini duymak istiyordu. "Sen bir gallu musun?"

"Genetik olarak evet. Ama kan için can atmıyorum ya da kanla yaşamıyorum. Düşmanlarıma rağmen."

O bir iblis.

Simone bunu kabullenmenin neden onun bir Yunan tanrısı olmasından daha zor olduğunu bilmiyordu ama öyleydi. Muhtemelen iblislerin sahip olduğu itibar yüzünden. Ona bağlı olma düşüncesi ona pek iyi gelmedi.

Yerdeki cesede baktı ve ürperdi. Xypher bunu hiç masum birine yapmış mıydı?

Onu bu yüzden mi öldürüp Tartarus'a mahkum etmişlerdi?

İşte o zaman, şu anda bağlı olduğu yaratık hakkında tam olarak ne kadar az şey bildiği kafasına dank etti. Onun neler yapabileceğini.

Hayatı nasıl bu kadar duygusuzca onun ellerine teslim edilmişti?

Tate cesedi işaret etti. "Bunu her ne yaptıysa öldürebilir misin?"

Xypher hafifçe başını salladı. "Ama neden yapayım ki?"

Tate dehşete düşmüştü. "Masum insanların ölmesini engellemek için."

Xypher alay etti. "Masum mu? Yerdeki adam bir tecavüzcü ve katildi. Onun kimliğini öğrendiğinizde

hafif kurtulduğunu göreceksiniz. Sizi temin ederim, ben ona çok daha kötüsünü yapardım."

"Bunu nereden biliyorsun?" Simone fısıldadı.

Ona ruhuna kadar ürperten soğuk bir bakış attı. "Kötülük kötülüğü bilir. Birbirimizi böyle buluruz ya da Dimme söz konusu olduğunda, daha acımasız bir rakip tarafından alt edilmekten böyle kurtulursunuz."

Jesse'nin gözleri saygıyla açıldı. "Vay canına. Yani sen Şeytan'ın köpeği gibisin?"

Xypher ona alaycı bir bakış attı. "Lucifer'in emrettiği kendi iblisleri var. Ben onlardan biri değilim."

"İblisler ve beslenme alışkanlıkları üzerine harika bir tarih dersi." Tate ellerini birbirine vurdu. "Merakımdan soruyorum, raporumu nasıl yazacağım? Rastgele iblis öldürme mi? Evet.

Bu gerçekten iyi okunacak." Simone'a döndü. "Sence tıp diplomamla kapıcı olarak iş bulabilir miyim?"

Onun kolunu şefkatle okşadı. "Ben olsam diplomamdan bahsetmezdim. Bu seni fazla kalifiye yapar. Ama eğer seni daha iyi hissettirecekse, bir işe ihtiyacın olacağını sanmıyorum.

seni Mandeville'e göndereceğim."

"Teşekkürler, Simone." Sesi çöl kadar kuruydu. "Bir dahaki sefere benden bir mektup istediğinde bunu hatırlayacağım. tavsiyesi."

"Tulane'de hademe olmak için başvurduğunda bunu hatırlayacağım. Bakalım iş bulmana yardım edecek miyim?"

"Ow!" Tate homurdandı. "Çok kötüsün."

"Hey, Doktor?" Yaşlı bir polis memuru onlara yaklaştı.
"Cinayet masası cesedi paketleyip taşımaya hazır olup olmadığınızı öğrenmek istiyor."

"Evet, işimiz bitti." Sesini alçalttı, böylece sadece Simone ve Xypher duyabiliyordu. "Rastgele iblis öldürme. Belki de bunu yanlış giden bir soygun olarak yazmalıyım." Durdu ve Xypher'a baktı. "Ölüm nedeninden emin misin?"

"Ceset birkaç dakika içinde kalkıp sizi öldürmeye çalıştığında, cevabınızı alacaksınız."

Tate derin bir iç çekti.

"Ne yapacaksın?" Simone o geri çekilmeden önce sordu.

Tate omuz silkti. "Bilmiyorum. Cesedi yok edemem. Bu gerçekleşmeyi bekleyen bir dava, ardından büyük bir kovulma ve halkın önünde aşağılanma."

Xypher konuşmadan önce yanağını kaşıdı. "En azından kafasını kopar. Bunun için bana daha sonra teşekkür edeceksin."

Tate homurdandı. "Sence 'oops' bunu örter mi?" diye sordu Simone'a.

"Tate!" diye tersledi, bunu düşününce dehşete kapılmıştı. "Mesleğimizin yeterince kötü bir ünü var. Bunu yapamazsın böyle bir şey yoksa asla unutamayız."

"Burada makul olmaya çalışıyorum. ME testinin bunu tam olarak kapsamadığını biliyorsunuz. Öğrencilerinize işimizin tuhaf yönleri hakkında ne anlatıyorsunuz?"

"Açıklamıyorum. Onlara sadece açıklanamayan bazı şeyler olduğunu söylüyorum."

"Evet," dedi Tate gergin bir kahkahayla, "bu kesinlikle açıklanamaz olarak nitelendirilebilir." Tekrar Xypher'a baktı. "Kafa kesme ya da mutlak imha dışında cesedi aşağıda tutacak bir şey var mı?"

"Quartering."

Tate gözlerini devirdi. "Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Onu ısırmadım ve bu durumu ben yaratmadım. Sen bir soru sordun ve ben de cevapladım. Eğer başka bir cevap istiyorsan, o zaman başka bir soru sor."

Tate orta parmağıyla alnını kaşdı. "Hayallerimde Shaun of the Dead'in laboratuvarımda belirlediğini görüyorum."

Simone güldü. "Tate of the Dead'i kastediyorsun."

"Aynen öyle. Ve unutmayalım ki, Yaşayan Ölülerin Gecesi'nin sonunda, ölümden kurtulan siyah adamı vurmuşlardı. zombi saldırıları. İyi bir emsal değil ve burada kötü bir flashback yaşıyorum, Sim."

Tate başını sallayarak ellerini birbirine vurdu ve sanki sonunu getirecekmiş gibi onlardan uzaklaşmaya başladı. "Tamam, bana şans dileyin... ve çok ateş gücü-şerifin şafakta beni vurmasına izin vermemeyi unutmayın." Tekrar kurbanı baktı. "En azından bu sefer cesedi bir başkasına vermeyeceğimi biliyorum. başka biri."

"Bonne chance, mon ami."

"Evet, teşekkürler Simone. Ben şahsen bunun için sana bir şans vermek isterim."

Adam yanlarından ayrılırken geri çekildi ve cesedin taşınmasını denetleyebilmek için cesede yaklaştı.

Simone, Gloria'yı düşünürken ve ona ne olduğunu merak ederken gözlerini kaçırdı. Kollarını ovuşturarak zavallı kadın için sessiz bir dua fısıldadı.

Jesse onu incelerken başını eğdi. "Sorun ne Sim?"

"Sadece Gloria'yı düşünüyorum. Keşke ona ne olduğunu bilseydim. Onu kaybettiğimiz için nefret ediyorum."

Xypher kaşlarını çatı. "Gloria kimdi?"

Simone ona sinirli bir bakış attı çünkü bilmiyordu. "Sen benim dünyama daldığında Daimonlarla birlikte orada olan diğer hayalet oydu."

"Ah, sarışın."

"Evet, sarışın."

Tate gruplarına dönüp konuşmalarının bir kısmını yakaladığında inledi. "Evet... Lafı açılmışken, ailesi cesedini almak için her an gelebilir. Cesedi teslim edemediğimizde onlara ne söylemem gerekiyor? Yine, 'tüh' demenin bunu tam olarak karşılayacağını sanmıyorum."

"Hey!" diye bağırdı polis. "Doktor, bu adamın öldüğünü sanmıyorum. Az önce hareket ettiğini gördüm."

Simone bu sözler karşısında soluk soluğa kaldı. Daha da kötüsü, merhumun ayağının kendi kendine hareket ettiğini gördü. "Xypher, başlıyor."

Kız gözünü kırpamadan, adam elini uzattı. Bir an sonra, tüm vücut alevler içinde kaldı.

Polis memuru bağıarak yardım isterken, diğer polisler yangın söndürücülere koşuşturdu.

Xypher'a ters ters baktı. "Bunu sen mi yaptın?"

Umursamazca omuz silkti. "Bazen güçlerim işe yarıyor. Bazen de çalışmazlar. Bu sefer işe yaramış gibi görünüyor. Evet, biz."

Tate etrafta koşuşturan polisleri izlerken burnunu kırıştırdı. "Bunun için sana teşekkür edip etmemem gerektiğinden emin değilim... Sence cesedin içinde onu hareket ettiren ve sonra kendiliğinden yanmasını sağlayan bir tür gaz olduğuna inanırlar mı?"

Simone ona bu konuda sessizce şans dilerken uzun bir nefes verdi. "Bu işi başarabilecek biri varsa o da sensin Tate."

"Evet, yakında işsizlik bürosunda görüşmek üzere." Alevleri söndürmek için memurlara yardım etmek üzere yanlarından ayrıldı.

Simone her şeyin gerçek dehşetini kavrarken onların çalışmasını izledi. "Yani o adam gerçekten bir iblis tarafından yenmiş."

"Bunu benim uydurduğumu düşünmedin, değil mi?"

"Hayır." Kelimeyi uzatarak söyledi. "En azından tam olarak değil." Bakışlarını o bedenin üzerinde gezdirirken kaşlarını çattı.

o berrak, nefes kesici gözlere bakarak günah işlemek için yaratılmıştı. Kimse Xypher'ın insandan başka bir şey olduğunu tahmin edemezdi ama o daha iyi biliyordu.

"Gerçekten yarı iblis misin?"

"Neden yalan söyleyeyim ki?"

"Bilmiyorum. Bazen insanlar görünürde hiçbir sebep yokken bunu yaparlar."

"Ama ben insan değilim."

İblis yumurtası olması en azından bazı özelliklerini açıklıyordu. acerbic personality. Bu da onu mazur gösteriyordu... neredeyse. Yine de onun bir iblis olduğunu düşünürsek, ev terbiyesi aldığı ve sokakta karşılaştıkları herkesi korkutmaya çalışmadığı için şanslıydı.

Bir iblise bağlıyım... Kulağa kötü bir bilimkurgu filmi gibi geliyor.

Şaşkın, afallamış ve düpedüz kafası karışmış bir halde çantalarını yere bıraktıkları yerden almaya gitti. Şu anda sadece eve gitmek ve yönünü bulmak istiyordu.

Onları olay yerinden uzaklaştırıp kendi dairesine doğru götürdü.

"Neşelen Sim," dedi Jesse neşeyle. "En azından iblis seni yemedi."

"Henüz, demek istiyorsun."

Xypher paketleri onun elinden aldı. "Merak etme. Sana zarar gelmesine izin vermeyeceğim."

"Düşmanına ateş edebileceğın anlamına gelmiyorsa, değil mi? O zaman ölüm için adil bir oyun olurum."

Yorum yapmadı.

"Pekâlâ o zaman," diyerek ortamı yumuşatmaya ve adamın amacına ulaşmak için büyük olasılıkla onu feda edeceği gerçeğini düşünmemeye çalıştı. "Hadi güvenli bir şekilde geri dönelim, olur mu?"

Xypher başını salladı ve o anda bile onu korumayacağından emin olmadığı gerçeğini düşünmemeye çalıştı. intikamının bedelini ödüyordu. İçinde iblis kanı olsa da, tamamen kalpsiz değildi. En kötü zamanlarında bile

etik kuralları vardı ve bu etik kurallar Simone'un çapraz ateşte zarar görmesine izin vermezdi.

Lanet olsun bana.

Duraklayan Jesse ona hayaletin kendisini pek düşünmediğini söyleyen bir bakış attı. O buna alışkındı. Yunan tanrıları Sümerli bir iblisin genetik olarak kendi panteonlarına bağı olduğunu fark ettiklerinde ona aynı bakışı atmışlardı.

Xypher rüyalara sızmayı öğrendiğı ve tanrı güçlerini gösterdiği anda, Zeus onu zincire vurarak Olimpos'a götürmeleri için kölelerini göndermişti.

Xypher daha çocuk denecek yaşta olmasına rağmen Zeus onu öldürmeye çalışmıştı. Ama Poseidon kardeşinin bu hatayı yapmasını engellemişti. "Sümerler Khthonyalıları üzerimize salmak için bir neden arıyorlar. O çocuğı öldürürsen hepimiz bunun hesabını vermek zorunda kalırız."

Chthonianlar esasen evrenin kapı bekçileriydi. Panteonların birbirleriyle savaşmamalarını sağlardı çünkü böyle şeyler Dünyanın ve onu evi olarak gören herkesin nihai yıkımı.

Zeus kardeşine karşı dudağını bükmişti. "O zaman onunla ne yapmamı istersin?"

"Duygularını soyun ve onu Phobeter'un diğer veletleri gibi eğitin. Artık bir Oneroi'den korkacak bir şey yok. Ve eğitildikten sonra onu Sümerlileri bizim için gözetlemesi için kullanabileceğiz."

Ve böylece Xypher'ın acımasız eğitimi başlamış oldu.

Genç ve aptal olan Xypher aslında babasının onu kurtarmaya geleceğini düşünmüştü.

O yapmamıştı. Aslında, Zeus'a olan sadakatini kanıtlamak için onu dövmeye ve duygularını soymaya yardım eden babasıydı. Eğer Xypher tam bir iblis olsaydı, ona boyun eğdirebilirdi. Ne yazık ki, içinde babasının kanından çok fazla şey vardı.

Sıcak bir yaz gününde onu kırmışlardı. Daha fazla istismara maruz kalmaktansa eğitime boyun eğmenin daha kolay olacağına karar verdi. Her şeye karşı hissizleşene kadar tüm duyguları kan kaybından ölmüştü. Ne tat, ne koku. Duyguları harekete geçirecek bir şey yok.

Dürüst olmak gerekirse, bunu memnuniyetle karşılamıştı. Yıllarca çektiği acılar sona ermişti. Ve en azından Yunanlılar iblisler kadar kana susamış değillerdi. Onu her lokma için savaşmak zorunda bırakmamışlardı. Her rahatlık için kan akıtın.

İblis olmak, almak ve yok etmek demekti. Yiyecek sadece onun için öldürebilenlere verilirdi.

Bir Oneroi olarak kalmalıydım.

O zamanlar her şey çok daha basitti. Tek yapması gereken insanların uykusunu izlemektir. Diğer Skoti'lerin Belirli bir insana çok uzun süre takılıp kalmak. Tanrılar, Oneroi ve Skoti'nin rahatsız edilmedikleri sürece var olmalarına izin verdiler. evrenin dengesini bozabilir ya da insan ev sahibini rüyalarından delirtebilir.

Ne zaman Skoti bu iki yasayı çiğnemeye çok yaklaşırsa, Oneroi onları ya uzaklaştırmak ya da öldürmek için gönderilirdi.

Rahat bir hayattı.

Ta ki Satara ona gelene kadar. Tanrıça Artemis'in hizmetçisi olan Satara, herhangi bir ölümsüz kadar güzel ve çekiciydi. Onu rüyalarına çağırılmış ve orada ona nezaketini ve daha önce hiç deneyimlemediği yumuşak duyguları göstermişti. Sanki yanıyorlarmış gibi sevişmişlerdi. Her nefesi, her dokunuşu ona zevk vermişti.

O yanındayken, yaşadığını hissediyordu...

Xypher o kaltağı hatırlayınca lanet okudu. Şehvetli ve baştan çıkarıcıydı, olduğundan daha fazlası olmak istemesinin bedelini ona pahalıya ödetmişti.

Bu bir daha asla yapmayacağı bir hataydı.

"İyi misin?"

Simone'un düşüncelerini bölen yumuşak sesi karşısında gözlerini kırıştırdı. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Jesse, Simone'a doğru eğilerek, "Vay canına," dedi. "Eğer onun 'asla daha iyi' hali buysa, 'asla daha kötü' halinin neye benzediğini merak ediyor insan, ha?"

Omzunun üzerinden geriye baktı. Xypher nedenini bilmiyordu ama ifadesinde ve hareketlerinde son derece çekici bir şeyler vardı.

"Şşş, Jesse, uslu dur. Unutma, sana zarar verebilir."

"Evet ve bu konuda kime şikâyetle bulunabileceğimi hemen şimdi bilmek istiyorum. Bu doğru görünmüyor."

Xypher gözlerini ona dikti. "Sen nasıl hayalet oldun ki? Bir kişiyi çok fazla kızdırdın diye boğazını mı kestiler?"

"Ha, ha," dedi alaycı bir tavırla. "Hayır, gerçekten yağmurlu bir gecede kız arkadaşımı işten eve götürürken bir araba kazası oldu. Son duyduğum şey, bana ışıklardan sola dönmemi söylediği idi. Büyük parlak ışık geldiğinde sola döndüm ve bir de baktım ki dünyada kapana kısılmışım."

Xypher gözlerini devirdi. "Bu şimdiye kadar duyduğum en acınası şey."

Jesse homurdandı. "Gerçekten mi? Hayatımda duyduğum en acınası şey şu yarı iblis, yarı tanrı olan-"

"Jesse!" Simone tersledi. "Sana vurabileceğini ve canını acıtabileceğini bir kez daha hatırlatmak zorundayım. Hem de çok kötü."

Bu hayaleti biraz bastırdı.

Xypher ikisini izlerken kaşlarını çattı. Birlikte son derece rahattılar... aile gibiydiler. Hiç kimseye ya da hiçbir şeye bu kadar yakın olmamıştı ve aralarındaki bu bağa neden olan şeyin ne olduğunu merak ediyordu. "Simone'la nasıl birlikte oldunuz?"

Jesse güldü. "Gördün mü, işte tam bu noktada 'seni ilgilendirmez' gibi bir şey söyledin. Ama senin aksine, ben bundan daha kibarım."

Xypher gözlerini kıstı.

Bir an sonra Jesse, sanki biri onu arkasından itmiş gibi sendeledi.

Kendini tuttu ve Xypher'a ters ters baktı. "Hey, Vader, Jedi zihin numaralarını kendine sakla. Bu acıttı!"

"Evet, bir dahaki sefere çok daha kötü acıyacak. Şimdi, nasıl oldu da Simone'un kişisel baş belası oldun?"

"Annemin ve kardeşimin öldürüldüğü geceydi."
Simone, sesinde belli belirsiz bir hüzün olduğunu söyledi.
"Hastanede babamın gelmesini beklerken Jesse yanıma geldi ve bana ağlamamamı söyledi."

Xypher bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama Jesse'nin bunu yapması hoş bir şeydi. "Nasıl öldüler? Araba kazası mı?"

Başını iki yana salladıktan sonra, kollarını sanki rahatlatmak ya da kötü anısından korumak istercesine kendine doladı.

"Kötü giden bir soygundu. Bir okul oyunundan dönüyorduk ve Tony şu aptallardan birini istedi.

şeker halka pops bir tedavi için. Annem bir arabayı Ona şaka yapmak için markete gittim. Uykum olduğu ve kendimi iyi hissetmediğim için onlar içeri girerken ben arabada kaldım.

Hemen geri gelmeyince, neden bu kadar uzun sürdüğünü görmek için arka koltuktan kalktım. Bunu yapar yapmaz, iki adamın onları tezgâhın yanında vurduğunu gördüm. Çok korkmuştum, tek yapabildiğim kulaklarımı kapatıp sürünerek aşağı inmekti.

ön koltuğun arkasına saklandım. Polis birkaç dakika sonra geldiğinde beni orada buldu. Bana ulaşmak için koltukları sökmek zorunda kaldılar."

Xypher kendini bok gibi hissediyordu. Başka bir tarifi yoktu. Kadının gözlerindeki yaşları gördü ve birinin ona bunu yapmış olması onu öfkелendirdi.

Bakışları onunkilerle buluştuğunda, ela gözlerindeki ıstırap bir hançer gibi içini parçaladı. "Tony sadece yedi yaşındaydı. Biri annesiyle birlikte bir bebeğe nasıl ateş açabilir?"

Xypher gözlerinde gördüğü acıya ve incelemeye dayanamayarak başka tarafa baktı. "Bilmiyorum."

"Sen yarı iblissin. Böyle bir kötülük hakkında bana biraz fikir veremez misin?"

"Hayır. Ne kadar yozlaşmış olursam olayım, hiçbir çocuğa zarar vermedim ve asla da vermem."

Çantaları bir eline alan Xypher onu durdurmak için çekti. Onu teselli etmek istiyordu ama nasıl yapacağından emin değildi. İnsanlar rahatlamak için ne yapardı?

Dokunmak mı?

Elini onun soğuk, yumuşak yanağına koymak için uzandı. "Kaybın için üzgünüm Simone." Onu en çok şaşırtan şey, bunu gerçekten kastetmiş olmasıydı. Gerçekten önemsiyordu.

Simone, Xypher'ın gözlerindeki tereddüdü gördü. Belirsizliği. Eğer daha iyi bilmeseydi, adamdan korktuğunu düşünürdü. ona dokunmak. Elini onun elinin üzerine koydu ve hafifçe sıktı. "Teşekkür ederim."

Elini bırakmadan önce başını eğdi. "Sana dokunarak seni kırmadım, değil mi?"

"Hayır."

Jesse garip bir boğulma sesi çıkardı. "Evet, ama ikiniz de Bu aşk-meşk saçmalıklarıyla beni rencide ediyorsun. Kendine bir oda bul. Hayır bekle, yapma. Ayrı odalar. İkiniz de!"

Simone başını salladı. "Jesse, dur."

Jesse önden koşarken onu görmezden geldi. "Oh, bak, eve geldik. Ne güzel!"

Simone pantolonunun cebinden bir dizi anahtar çıkarırken Xypher bir adım geri çekildi. Geniş bir avluya açılmadan önce kısa, dar bir sokağa açılan yeşil çelik bir kapının önünde durdu.

Kapıyı açtı ve geri çekildi. "Jesse, ben kapıyı kilitlerken sen önden git."

Xypher hayaletin peşinden birkaç paslanmaz çelik barbekü ızgarası ve siyah bir fıskiye'nin bulunduğu tertemiz avluya girdi.

"Benim dairem hemen arkada." Onların yanından geçti ve üzerinde 23 numara yazan kahverengi bir kapıya yöneldi.

Xypher onu küçük bir oturma odasına kadar takip etti. Bina eskiydi ama mobilyalar yeniydi. Tans ve kahverengi renklerle dekore edilmiş dairede hiçbir şey yerli yerinde değildi.

Evin arka tarafını gösterdi. "İki yatak odası var. Jesse? Kanepede mi uyuyacaksın?"

Bu öneri karşısında dehşete düşmüş görünüyordu. "Asla olmaz! Ona benim odamı vermeyeceksin, değil mi?"

"Gerçekten uyumuyorsun..."

"Evet, ama ya gecenin bir yarısı sıkılırsam?"

"Mutfak ve oturma odasının etrafında dolaşabilirsiniz."

Sinirli bir gıcırtı çıkardı. "Bana bunu yaptırırsan mobilyaları üst üste yığar ve çalar saatini sıfırlarım."

"Ve ben de bir şeytan çıkarıcı bulacağım."

Jesse bakışlarını ona dikti. "Bu sadece bir iblis üzerinde işe yarar." Xypher'a sivri bir bakış gönderdi.

"O zaman bir medyum. Madam Selene'nin Meydan'daki dükkanına gidip sana bir kovma büyü'sü yaptıracağım."

Jesse, "Oh, sen yapardın," diye suçladı. "Peki. Huysuz benim odamda uyuyabilir ama yastıklarına salyalarını akıtmasa iyi olur. Ya da çıplak uyumasın. İhtiyacım olan son şey bu yüzden kör olmak."

"Salyalarım akıyor."

Jesse bundan memnun olmuş görünüyordu. "Güzel. Peki ya çıplak kısmı?"

"Benim tipim değilsin Jesse."

Jesse evin arkasına doğru koşmaya başlamadan önce çığlık attı.

Simone Jesse'nin maskaralıkları karşısında gözlerini devirdi. Sinir bozucu olabilirdi ama dürüst olmak gerekirse, onsuz bir hayat düşünemiyordu.

Paltosunu çıkarıp astı ve Xypher'ın da aynısını yapmasını bekledi.

Gömlek ve kot pantolonlarına kadar indiklerinde, başını eğerek dairesinin arka tarafını işaret etti. "Beni takip edin, size yolu göstereyim." Onu arka tarafa ve mutfaktan geçerek iki yatak odasının olduğu yere götürdü. "Ben sağ taraftayım. Senin geçici odan soldaki."

Aralarında bir banyo vardı.

Xypher ev dediği küçük yeri incelerken durakladı. Güzel ve rahattı. Aşırı lüks değildi ama yalnız yaşayan bir kadın için mükemmel boyuttaydı... bir hayaletle.

Onu Jesse'nin maviye boyanmış odasına götürdü. Xypher'ın bununla bir sorunu yoktu ama duvarların her yerinde 1980'lerden kalma grupların ve filmlerin posterleri vardı. Lost Boys. Joan Jett. Ferris Bueller's Day Off. The Damned. Flash

Dans et. Wendy O. Williams. Terminatör. The Clash. Go-Go's. Bananarama. Garip bir zaman kapsülü gibiydi.

Vinil albümler için tasarlanmış üç ahşap kasa uzak duvara yığılmış ve LP'lerle doldurulmuştu. En üstte pikaplı eski bir Pioneer müzik seti vardı. Şifonyer, aralarında bir Rubik Küpü'nün de bulunduğu ıvır zıvırla doluydu, çok yüzlü zarlar ve Atari kartuşları. 1987'den kalma bir genç odası gibi görünüyordu.

Xypher bunun bilincine işlemesi için bir dakika bekledi. Hayatına zorla bir hayalet giren çoğu insan onu evinde hissettirmek için bu kadar çaba harcamazdı. Kasaların yanındaki masanın üzerinde eski bir Apple bilgisayar ve televizyona bağlı bir Atari bile vardı.

"Jesse'yi seviyorsun." İçinde bulundukları oda düşünüldüğünde bu çok açık bir ifadeydi.

"Seviyorum." Gözleri samimiyet ve doğrulukla parlıyordu. "O kaldı ve ailem gittikten sonra bana göz kulak oldu. Bir ağabey gibiydi..." Başını eğdi ve devam etmeden önce gülümsedi. "Şimdi daha genç biri gibi. Ama orada Onun için yapamayacağım şey yoktur."

Birinden böyle bir sadakat görmeyi ne kadar isterdi. Onun sorunu, kimsenin onun için yapabileceği bir şey olmamasıydı.

"Kıyafetlerini buraya koyabilirsin." Bürodaki boş bir çekmeceyi açtı.

Xypher çantaları yere bıraktı. "Biliyor musun, bu işe yaramayabilir."

"Nasıl yani?"

"Yatak odanız buradan çok uzakta olabilir. Ayrılmamız mümkün olmayabilir."

Nefesini sertçe içine çekti. "O şartı çoktan unutmuştum. Nereden bileceğiz?"

Xypher geri çekildi. "Yürümeye başlayın. Nefes nefese kaldığınız bir noktaya geldiğinizde, bu bize sınırlarımızı gösterecektir."

"Oh, neşe. Lepistes olmak için sabırsızlanıyorum." "Glub, glub, küçük balık. Yürümeye başla."

Simone yavaşça kapıya yönelirken bundan emin değildi. Kapı aralığından geçip koridora doğru yürüdü. Birkaç adım sonra daha az korkmaya başladı.

Şimdiye kadar çok iyi.

"Bu pek..." Boğulurken sesi kesildi. Birdenbire konuşamaz ya da hareket edemez hale geldi. Etrafındaki her şey kararmaya başlamıştı. Korkutucu.

Birdenbire, Xypher oradaydı. Onu kollarına aldı ve yatak odasına götürüp yatağına yatırdı. O da nefes almakta zorlanırken yüzü kıpkırmızıydı.

Tekrar normal nefes alabilmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti. Xypher onun yanında kaldı ve onu izledi. Eğer onun kendisi için endişelenmesi fikri gülünç olmasaydı, yüzünde endişeli diyebileceği bir ifade vardı.

"Korkunçtu," dedi tekrar konuşabildiğinde sessizce. "Sen de nefes alamazken bana nasıl ulaştın?"

"Ham kararlılık."

Elini onun bıyıklarının avucuna değdiği yanağına koydu. Bir iblisin nasıl nezaket dolu anları olabilirdi ki? ve merhamet? "Teşekkür ederim."

Başını ona doğru eğdi. "Artık ne kadar az yerimiz olduğunu biliyoruz."

Bu doğruydı. Onları öldürmeden önce belki on beş yirmi adımları vardı. "Ne yapacağız?"

Xypher seçeneklerini düşündü... hiçbirisi pek iyi değildi. Cevap vermeden önce boğazını temizledi. "Biz seni bu durumdan kurtarmanın bir yolunu

bulacağız." "Ya yapamazsak?"

O zaman Satara'yı öldürdüğünde onunla birlikte ölecekti. Ve bundan kaçınmanın hiçbir yolu olmayacaktı.

ALTI

Simone cebindeki telefonun çalmasıyla sıçradı ve aralarındaki garip sessizliği bozdu. Telefonu cebinden çıkarıp açtı ve diğer ucunda Julian'ı buldu.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm, Simone. Ama eşim döndüğüne göre, arabanızı size geri vermemizi ister misiniz diye merak ediyorduk?"

"Bu harika olur. Çok fazla sorun olmayacağından emin misin?"

"Hiç de değil. Bana adresi verin, biz de oraya gidelim."

"Oh, bekle, arabamın anahtarları sende değil."

Kısık bir kahkaha attı. "Güven bana, sorun olmayacak."

Bir yarı-tanrı ile konuştuğunu nasıl unutabilirdi ki? "Bu durumda, çok teşekkür ederim."

Eşyalarını geri alacağı için rahatlayan Simone ona adresini verdi ve telefonu kapattı. Sonunda bir şeyler doğru gidiyordu. On saat kadar gecikmişti ama geç olması hiç olmamasından daha iyiydi.

Kendini yataktan yukarı itti. "Sanırım Jesse'nin yatağındaki şilteyi getirip senin için yere sermemiz gerekiyor."

Xypher geri adım atarak ona etrafında hareket edebileceği bir alan açtı. "Bunu neden yaptın?"

"Böylece bu gece uyuyacak rahat bir yerin olacak."

Kaşları çatıldı. "Yatağa ihtiyacım yok."

Ciddi miydi? Birinin onu öldürmesine izin vermesine imkan yoktu. Yabancı bir adam onun yatağında uyuyamazdı, özellikle de onun kadar iyi görünen biri. İkisinin de ellerini kendilerine saklayacaklarına güvenmiyordu. "Yerde uyuyamazsın. Soğuk olur."

Kızın öfkeli ses tonu karşısında kaşlarını kaldırdı. "Yedi yüz yıldır buz gibi toprak üzerinde uyuyorum. En azından sizin yerleriniz temiz ve üzerlerinde uyurken beni ısırarak bir şey yok."

Anlattıkları karşısında kalbi sızladı. Yüz ifadesiyle, onun şaka yapmadığını ya da abartmadığını anlayabiliyordu. "Seni kınamalarına neden olacak ne yaptın?"

Başka tarafa baktı.

Simone ona yavaşça yaklaştı, böylece ona bakabilecek ve koluna dokunabilecekti. Adamın küfretmesini ve onu itip kakmasını bekliyordu.

O yapmadı.

Xypher, ruhunu dağılayan o meraklı ela gözlere bakarken nefes alamıyordu. Bu dokunuş, bu gözlerle birleşince onu zayıflattı.

Tek yapmak istediği onu kollarının arasına almak ve yumuşak rahatlığını hissetmekti.

Keşke bu kadar basit olsaydı. Ama değildi. Ağrıları o kadar kolay dindirilemezdi. Yüzyıllar boyunca maruz kaldığı kötü muamele onu boşluğa düşürmüştü.

Sorusunu yanıtlamadan önce derin bir nefes aldı. "Birinin beni kullanmasına izin verdim."

"Seni nasıl kullanacağım?"

Bu kadar sinsi ve soğuk bir yaratık hakkında hiçbir fikri olmayan birine Satara'yı nasıl açıklayabilirdi? Kendisinin bile onların doğasını anlayamadığı zamanlar olmuştu. karmaşık bir ilişki. "Beni duygularına bağımlı hale getirdi ve bu bağımlılığı beni kontrol etmek için kullandı. Onu sevdiğimi sanıyordum ve onu mutlu etmek için her şeyi yapardım."

Simone başını eğdi. "Herhangi bir şey, ha? Peki senden ne yapmanı istedi?"

Ona her şeyi anlatmakta tereddüt etti. Nasıl bir canavar olduğunu bilmesine hiç gerek yoktu. "Onun için düşmanlarını çılgına çevirdim. Birbirlerine ve kendi ailelerine düşman olmalarını sağladım. Diğer insanları vahşice öldürdüler ve sonra da kendilerini öldürdüler."

Hâlâ peşini bırakmayan anılar yüzünden yüzünü buruşturdu. Satara'yı mutlu etmekten başka hiçbir sebep olmadan kavgaya kışkırttığı adamlar. "İnanın bana, lanetlenmeyi hak ettim. Bundan asla kaçmadım. Bu yüzden bu iş bittiğinde Hades'in beni serbest bırakmasının hiçbir yolu olmadığını biliyorum. Kader buna izin vermez. Ama Tartarus'ta tek başıma acı çekmemeliyim. Eylemleri ben yapmış olabilirim ama onları Satara yaptırdı."

Simone onu ve yaptıklarını anlamaya çalıştı. Neden mahkûm edildiğini. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın, onu bu kadar ağır bir şekilde cezalandırılmaya layık biriyle bağdaştıramıyordu. "İblislerin başkaları için araç olduğunu söylemiştin. Doğana sadık kaldığın için neden sorumlu tutuldun?"

"Ben sadece bir iblis değilim, Simone. Ben bir tanrıyım. Yaptığım şey affedilemezdi. Herhangi bir kurtuluş ya da anlayış."

Hayır, sadece intikam istedi. "Seni bu kadar affetmez yapan ne?"

Bu bakışın yoğunluğu onu yaktı. Boş ve soğuktu ama aynı zamanda içinde bir şeylere dokunuyordu. "Bana bu soruyu sorma lüksüne sahip olduğun için minnettar ol. Her zaman cahil kalman için taptığın tanrıya dua et."

Ondan uzaklaştı ve penceresine doğru yürüdü.

Jesse'nin odaya geri dönmesi, kadının Jesse'nin son birkaç dakikadır nerede olduğunu merak etmesine neden oldu. Yine de Jesse eve ziyaretçi gelmesinden pek hoşlanmazdı, belki de dışarıda yürüyüşe çıkmıştı.

"Hiç tuzunuz var mı?" Xypher aniden sordu.

"Tuz mu?" Bir önceki konudan sıra dışı bir konuya ne kadar garip bir geçiş. Tuzun ne alakası vardı? Bir şey var mı?

Cevap vermeden önce penceresindeki kilidi test etti. "Pencerelerin ve kapıların etrafına yaymamız gerekiyor, yoksa dışarıya açılan herhangi bir şey."

"Neden?"

"Tuz saf bir maddedir. Bozulamaz. Tam kanlı hiçbir iblis onu geçemez."

Bu Simone'un hoşuna gitmişti ama bir sorusu vardı. "Yapabilirsin, değil mi?"

Pencereden uzaklaşırken başını salladı. "Ama Kaiaphas yapamaz."

"Tuz geliyor!" Jesse mutfağa doğru koştı.

Simone da çok gerisinde değildi.

Xypher tuz küvetini çıkarırken arkadan çekildi. "Yüksek konsantrasyonda olması gerekiyor."

"Elbette, ne gerekiyorsa kullanın." Tuzu ona uzattı.

Kısa sürede dairesini hazırladılar.

"Tanrı Morten'i korusun," dedi ve üstteki musluğu kapatıp yuvarlak kabı dolabına geri koydu. "Bunun yemek pişirmekten başka bir şey için işe yarayacağını kim bilebilirdi?"

Kapısı çalındı.

Simone'un gözleri büyüdü ve içine bir korku saplandı. "Bunun Kaiaphas olma ihtimali nedir?"

"Çok zayıf. Kapıyı çalmıyor."

"Ah." Sorduğu soru yüzünden kendini biraz gülünç hissederek kapıya yöneldi, ancak Xypher bir elini kapıya koyarak onu durdurdu, böylece kapıyı açamadı.

"Kapıyı açarken tuza dikkat et. Eğer onu silersen, bize bir faydası olmaz."

İyi uyarı. "Teşekkürler." Kapıyı dikkatle açtı ve Julian'ı orada buldu.

"Merhaba," dedi gülümseyerek. "Arabayı ön tarafta bıraktım. Sadece bilmeni istedim."

Gülümsemesine karşılık verdi. "Bunun için çok teşekkür ederim... ve diğer her şey için. Gerçekten minnettarım."

"Sorun değil." Onun yanından geçip Xypher'ın durduğu yere baktı. "Seni ayakta ve etrafta gördüğüme sevindim. Sen yere düştüğünde bir anlık korku yaşadık. İnsanın kendini canlı hissetmesi için gün batımından hemen sonra bir iblis savaşı gibisi yok, değil mi?"

"Sen öyle diyorsan." Xypher elini Julian'a uzattı. "Yardımanın için minnettarım."

Julian onun elini sıktı. "Her zaman... özellikle de çocuklar etrafta yokken. İyi geceler."

"İyi geceler." Simone kapıyı kapattı, sonra Xypher'a döndü. Yaptığı şey karşısında hayrete düşmüştü. Bu onun iblis kişiliğine o kadar aykırıydı ki, bedenini kaptırmadığından emin olmak için onu çimdiklemek istedi. Ancak, intihara meyilli hissetmiyordu. "Az önce ona gerçekten teşekkür ettin mi?"

"Evet. İnanmakta güçlük çektiğinizi biliyorum ama ben bunu yapabilirim."

"Gerçekten mi?"

Onun yorumu karşısında şaşırılmış görünüyordu. "Neden benimle alay ediyorsun?" Kadın omuz silkti. "Oldukça dalga geçilebilir birisin."

Jesse görünmez bir yılanı severmiş gibi yaparken "Kobra gibi," dedi alaycı bir tavırla. "İşte, reppie, reppie. İşte, reppie, reppie. Ow!" Elini vücuduna doğru çekti ve salladı. "Beni ısırıldı!" Sonra ağzı köpürmeye ve yere düşmeden önce seğirmeye başladı. "Beni öldürdü."

Simone onun kasılmış halinin üzerinden geçti. "Çok tuhafsin, Jesse."

Başını kaldırıp onun ardından baktı. "Kobrayla dalga geçen ben değilim dostum. O sensin. Bay Spicoli, Bay Hand'in sınıfında pizza sipariş ediyor. Çılgınlığı bırak, kardeşim. Dur!"

Xypher ona doğru bir adım attı ve Jesse kendini hızla ayağa kaldırdı.

"Duran Duran albümlerini dinleyeceğim. Sonra görüşürüz." Jesse ortadan kayboldu.

Simone kaşlarını yavaş bir daire çizerek ovuşturduktan sonra masajını şakaklarına uyguladı ve kafasında başlayan ağrıyı biraz olsun dindirmeye çalıştı. Çantasını ve anahtarlarını şifonyerinin üzerine bırakmak için yatak odasına geri döndü. "Ne gündü ama. Bir iblis tarafından kovalanmak, likantroplar tarafından tehdit edilmek, bolca ölüme yakın deneyim, parçalanmış cesetler... Yarının neler getirebileceğini düşünmek bile başımı döndürüyor."

Xypher Jesse'nin odasına doğru asık suratlı bir bakış fırlattı. "Eğer şanslıysak, Jesse'nin o ışığı bulmasına ve içine girmesine yardım edecek bir medyum."

Simone onun kuru yorumu karşısında ağzı açık kaldı. "Aman Tanrım, bu bir şaka mıydı?" Gülerek ona yaklaştı. "Gerçekten dürüst bir şaka mı yaptın?"

Xypher onun sesiyle tamamen büyülenmişti. melodik bir kahkaha attı. Gözleri sıcaklık ve mizahla parlıyordu. O kadar canlı ve hayat doluydu ki, adam uzanıp ona dokunmak istedi.

Hayır. Onu öpmek istedi.

Bu bilgi onun içini parçaladı. O bir Phobotory Skotos'tu. Başkalarında korku yaratarak gelişirlerdi. Ama şu anda burada durmuş ona bakarken, onu soymak istiyordu.

giysilerini çıkardı ve kollarında boşalana, adını haykırana kadar vücudunun her santimini tattı.

O kadar sıkı ve şiddetli bir ihtiyaçla yanıp tutuşuyordu ki bu onu gerçekten korkutuyordu. Vücudu çelik gibi sertleşmiş, onu çekmesi için yalvarıyordu. yaklaştı ve onunla alay eden ama asla dalga geçmeyen o baştan çıkarıcı dudakların tadına baktı.

Simone, Xypher'ın bakışlarının sıcaklığıyla yanıyordu. Elektrik çarpıyordu. Deliciydi. O kadar vahşi ve karmaşıktı ki. Çok korkutucuydu ve aynı zamanda ona dokunmak istiyordu. Bu, pençeleriyle sizi parçalayabileceğini bildiğiniz kafesteki vahşi bir hayvanı izlemek gibi bir dürtüydü. Yine de o kadar güzeldi ki, tek hayaliniz elinizi yumuşak kürküne daldırmak ve size karşı mırıldandığını hissetmekti.

Ama karşısındaki adam bu değildi. Herhangi bir kadının onu o güzel vücudu okşayacak kadar evcilleştirebileceğinden emin değildi. Bir kadının onunla yakınlaşmasına izin verecek kadar uzun süre savunmasını indirecek gibi görünmüyordu.

Simone birlikte olduğu erkeklerin sayısını bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirdi... ve hepsiyle çıkmadan önce uzun zamandır tanışıyordu. Hatta onları yatağına kabul etmeden önce bile.

Daha önce onu bu kadar baştan çıkaran bir erkekle hiç karşılaşmamıştı. Aslında onu kendine çekmek ve her bir santimini tatmadan önce cırılçıplak soymak istiyordu.

Onun nesi vardı?

İğrenç ve kabaydı. Korkutucu ve tehditkardı. Ve iki ayak üzerindeki en seksi şeydi.

Başını onunkine doğru eğerken gözleri karardı. Koş, Simone, koş...

Yapamadı. Bunun yerine, o güne kadar tattığı en ateşli öpücüklerden birini almak için ağzını açtı. İlk başta ona dokunmadı. Sadece dudakları onunkilere doğru kayıyor, tadına bakıyor ve alay ediyordu.

Yüzünü ellerinin arasına almadan ve öpücüğünü kendinden geçecek kadar derinleştirmeden önce vahşi bir hırıltı yükseldi.

Xypher onun kokusunu içine çekerek üzerinde dolaşmasına izin verdi. Dilleri döndükçe onun insanlığını, ruhunu tattı. En çok da onun tutkusunu tattı. Bir erkeğin ağrıyabileceğini bile bilmediği yerlerinin ağrmasına neden olarak kendi ateşini yaktı. Ama onu en çok şaşırtan, mahkûm edilmiş ruhundaki muhtaç acı oldu.

Yüzyıllardır ilk kez kendini bir iblis gibi hissetmiyordu. Bir insan gibi hissetti.

Satara sana böyle ulaştı...

Bu düşünce onu bir buz banyosu gibi yıkadı. Gerçek karşısında nefesi kesildi ve geri çekildi. Tekrar bu kadar aptal olabileceği için öfke içinde kıvrandı. Ve ne için? Nazik bir dokunuş için mi? Kısacık bir zevk anı için mi?

Salak!

Bir anlık mutluluk cehennemde sonsuzluğa değmezdi. Simone da öyle.

O bir insandı. Onunla birlikte olmanın hiçbir yararı olamazdı. O ölümsüzler dünyasına aitti ve o da kuralları ve nezaketiyle bu dünyada yaşıyordu.

Onun kim ve ne olduğunu anlamasının hiçbir yolu yoktu.

Simone, Xypher'ın yüzünü kaplayan çok sayıda duyguyu izlerken nefes alamıyordu. Kafa karışıklığı, pişmanlık, azap, ama onu en çok yaralayan acı bir öfkeydi.

"Sorun nedir?"

"Benden uzak dur." Sesi odanın içinde yankılanan vahşi bir hırıltıydı.

"Sen beni öptün, tam tersi değil."

Alaycı bir şekilde güldü. "Aptal olmadığımı hiç söylemedim. Besbelli. Eğer bir beynim olsaydı, beni lanetleyen yalanlara kanmazdım." Arkasını döndü ve gitmeye başladı.

Kapıya ulaştığında küfretti. "Senden kaçamıyorum bile." Başını arkaya yaslayarak kapıya baktı. Tavan. "Senden nefret ediyorum, Hades, seni piç kurusu." Ona doğru dönerken çenesindeki bir kas öfkeyle çalıştı. "Burada böyle sıkışıp kalmaktansa beni dövmelelerini tercih ederim."

Eğer bu onu iliklerine kadar acıtmadıysa. Bu ne cüret!
"Sana bu kadar sıkıntı verdiğimi fark etmemiştim."

"Yoluma çıkıyorsun, değil mi?"

Ellerini yumruk haline getirdikten sonra ona doğru kaldırdı ve sanki onu büyüleyecekmiş gibi parmaklarını savurdu. "Keşke dilsiz olan sen olsaydın. Hayır, sözümü geri alıyorum. Dilsiz olmadığına memnunum. Çünkü ne zaman senin iyi biri olduğunu düşünmeye başlasam ya da senden hoşlandığımı, o ağzını açıp bana olmadığını hatırlatıyorsun. O yüzden teşekkür ederim. Şimdi çık dışarı!" Onu kapıya doğru itti.

Xypher konuşmak için ağzını açtı ama o daha konuşmadan kadın kapıyı yüzüne kapatıp kilitledi. Sonra da Kapıyı açamayacağından emin olmak için şifonyerini açıklığın üzerine itti.

Memnun bir şekilde şifonyere yaslandı ve kollarını kavuşturdu.

Kapı hafifçe vuruldu. "Simone?"

"Git. Uzaklaş." Bu cümlelerin sonuna sessiz bir "pislik" ekledi.

"Yapamam. Yaparsam ölürüz."

"O zaman ben sakinleşene kadar koridorda durabilirsin. aşağı." Çocukçaydı ama yine de kendini daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Bunu hak etmişti.

Çok çocuksun.

Belki, ama bazen olgunlaşmamak gerekiyordu. Bu da o zamanlardan biriydi.

* * *

Xypher kapıyı parçalamak için güçlerini kullanma dürtüsüyle savaşırken bir elini saçlarında gezdirdi. Kadının tatmin duygusunu hissedebiliyordu ve bu onun öfkesini daha da alevlendirdi.

Son sözü onun söylemesine izin vermeyerek, tam önünde tezahür etti.

Öfkeyle baktı. "Hayır, yapmadın!"

"Beni dışarıda tutamazsın."

"Sen tam bir sik kafalısın." Onu geri itmek için ellerini kaldırdı ama ona dokunduğu anda içinde bir şeyler paramparça oldu.

Onu kendine doğru çekti ve her şeyiyle öptü. İçinde savaştığını hissettiği karışık duygular. Sersemlemiş bir halde, onu dışarıda tutmak için kullandığı masaya sıkıştırdı.

Gözlerini kapatarak, vücudunun her santimetresinin kendisine doğru bastırıldığını hissetti. Göğüsleri göğsüne karşı çok yumuşaktı. Kalça kemiği adamın şişmiş ve vücudunun en yumuşak kısmı için yalvaran kısmına sürtünürken nefesi tatlı ve davetkârdı.

Simone, o kendisini böyle öperken doğru düzgün düşünemiyordu. Dilleri dans ederken elleri vücudunda dolaşmak çok iyi hissettiriyordu. Uzun zamandır bu kadar uzun süre sarılmamıştı... Etrafındaki güçlü kolların verdiği hissi neredeyse unutmuştu. Adamın bıyıkları tenini okşarken burnuna gelen erkek kokusunu.

Cennet gibiydi.

Ve tek yapmak istediği onun üzerine tırmanmak ve ikisi de merhamet için yalvarana kadar ona binmekti.

"İt beni Simone," dedi kulağına, sesi düzensizdi.

"İstedğin bu mu?"

"Hayır," diye hırladı. "Umutsuzca senin içinde olmak istiyorum. Sarhoş olana kadar vücudunun her parçasını tadarken kokunu tenimde hissetmek istiyorum."

Titredi. Şu anda onun da tek istediği buydu. Ama onlar yabancıydı ve o da mahkûm bir iblis.

İblis, Simone... İblis.

Ellerini adamın omuzlarına koyarak geri çekildi. "Seni anlamıyorum."

Xypher iğneleyici bir karşılık verdi. Gerçekte, o yapmadı kendini de anlamıyordu. Onunla neden bu kadar çok birlikte olmak istediğini de anlamıyordu.

"Benim için ölür müsün?" Satara'nın sesi onunla geçmişten alay ediyordu.

Ve öyle de oldu. Onun için canını vermişti ve o ölürken gülmüştü.

O günden beri hiçbir kadından etkilenmemişti. Şu ana kadar.

Simone'un yüzünü avucunun içine aldı ve gözleri buluşana kadar çenesini eğdi. "Eğer birini sevseydin, senin için ölmesine izin verir miydin?"

Şaşkınlık bakışlarını kararttı. "Ne?"

"Soruya cevap verin. Evet ya da hayır. Sevdiğin birinin senin için ölmesini ister miydin?"

"Tüm ailem gitti - hem içinde doğduğum hem de beni evlat edinen aile. Yakın olduğum herkesi kaybetme korkusuyla yaşıyorum. Hayatta olmaz, Xypher. Ben asla yakınımıdaki birinden benim için ölmeyi sevdi."

Bu sözlerin ona verdiği keyif inanılmazdı. "Sevdiğin biri için ölür müsün?"

"Tabii ki. Sen yapmaz mıydın?"

Xypher onu sürükleyip öldürdükleri günü hatırlayınca geri adım attı. Bunu tekrar yapar mıydı?

Bu fikirle alay etti. "İnsanlar senin hayatına değmez. Bu değerli bir armağan ve ona değer vermek yerine, fedakârlılığınla alay ediyorlar. Saf olmayı bırak."

Simone onun ne söylediğini anlayınca irkildi. Sevdığı biri ona ihanet etmişti. Hiç şüphe yok ki intikam istiyordu. "Herkes sevgiyi çarçur etmez, Xypher. Babam annem öldüğünde onunla alay etmedi. Gördüğüm herkesten daha fazla yas tuttu. O kadar ki beş ay sonra kendini öldürdü."

Masasının üzerinde annesi, babası ve erkek kardeşiyle birlikte çekilmiş fotoğrafına baktı. Ölümlerinden bir ay önce çekilmişti. Yüzlerindeki mutluluk bazen onu rahatsız ediyor, bazen de rahatlatıyordu.

Bu gece onu rahatlattı.

"Babam derdi ki, hayat onu ne yaparsan odur. Bugün hayatınızın geri kalanının ilk günü. Geçmiş değiştiremezsiniz ama gelecek de sabit değildir. Bir şeyi etkileyebilirsiniz Orada değişin. Nefretle ya da sevgiyle ilerlemeyin. Bir amaç doğrultusunda ilerleyin."

Ona o kadar hızlı döndü ki nefesi kesildi. "Ne dedin sen?"

Hatırlamaya çalıştı. "Bugün-" "O değil. Son kısım."

Hatırlaması bir saniyesini aldı. "İlerlemek mi?"

"Evet. Bunu nereden duydun?"

"Bu babamın her zaman söylediği bir şeydi. Senin için bir anlamı var mı?"

Kolundaki yazıya baktı. "Sümer iblisleri arasında eski bir deyiştir. Neredeyse bizim kullandığımız bir savaş çığlığı gibi. Daha önce bunu kullanan bir insan görmemiştim."

Okuyamadığı karmaşık parşömene dokundu. "Burada yazan şey bu mu?"

"Kısmen."

"Peki ya diğerleri?"

Kolunu ondan çekti. "Bu bana neler yaşadığımı hatırlatıyor. Başarılı olana kadar başarısız olmamam için bir hatırlatma. kanın tadına

baktı." "Xypher-"

"Simone!" Jesse'nin sesi duvarın içinden koşarak gelmeden önce odada yankılandı. "Bunu görmelisin!" O panjurları kaldırmak için ipi kaptı.

Simone, tüyler ürpertici kırmızı gözler kendisine bakarken Xypher'a doğru tökezledi.

YEDİ

Xypher içgüdüsel olarak Simone ile Kaiaphas'ın süzüldüğü pencerenin arasına girdi ve nefretini onlara yöneltti. Uzun siyah saçları, kaynayan deriyle kaplı iğrenç bir yüzün etrafında dönüyordu.

Kaiaphas çığlık atarak pencereyi patlatmaya çalıştı, ancak tuz patlamayı kendisine doğru geri çevirdi. Atlattı, sonra da küfretti.

Xypher'a bakarken dudağını büktü. "Bu kadar basit bir şeyin seni benden kurtaracağını gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?"

Xypher alçak sesle, şeytani bir kahkaha attı. "Kör müyüm yoksa az önce kışını mı tekmeledi? Tuz gibi bir şeyin sana saldırması berbat bir şey olmalı. Sanırım yarı sümüklüböcek olunca böyle oluyor."

Kaiaphas pencereyi tekrar patlatacakmış gibi ellerini kaldırdı ama kendini tuttu. "Sonsuza kadar içeride kalamazsın."

"Doğru, ama burada en iyi gününüzü mahvedecek kadar uzun kalabilirim."

Kaiaphas ona tısladı. Bakışları Xypher'ın yanından Simone'a, Xypher'ın elini koruyucu bir şekilde beline koyduğu yere kaydı. "Büyüleyici... şimdi de Simone'un insanları korumak için korkutucu. Eğer onu gerçekten güvende tutmak istiyorsan, dışarı gel ve senin canını alayım. yaşa."

"Satara'nın gönderdiği bilezikleri takmıyor olsaydık işe yarardı. Ben ölürsem, o da ölür. Bizi ayırırsanız teklifinizi düşünebilirim."

Kaiaphas kıkırdadı. "Bana güvenmiyor musun?" Güvenmek...

Bu tek kelime onu çocukluğuna geri götürdü. Daha yeni yürümeye başlayan bir çocukken, Xypher o kadar acıkmıştı ki yemek için her şeyi yapardı. Kış çok sert geçmiş, tüm ekinler yok olmuştu. Xypher bir parça ekmek bulmuştu Bir binanın çıkıntısında serinliyordu ama boyu ona yetişecek kadar uzun değildi. Bir saat boyunca ya üzerinde durabileceği ya da somunu devirebileceği bir şey bulmaya çalıştı. Ama somun ulaşamayacağı bir yerde durmaya devam etti.

Hayal kırıklığına uğramış, ağlamış ve açlıktan ölmek üzere eve dönmüştü. Kaiaphas ona geldi.

"Neyin var, velet?" Ona aptalca ekmekten bahsetmişti.

"Bana nerede olduğunu söyle, seninle paylaşayım." "O benim ekmeğim!"

Kayafa ona ters ters baktı. "Ekmeğin bir insan tarafından yenecek. Yarım somun yemek hiç yememekten daha iyi değil mi? Güven bana, velet. Paylaşacağım."

Xypher kabul etmişti. Yeri açıkladıktan sonra Kaiaphas'ın taze ekmeği alıp ağlayarak yemesini izledi. İşin kötüsü, onun aksine, piç kurusu yemekle beslenmiyordu. Kaiaphas'ın kana ihtiyacı vardı. Onu sadece kötülük olsun diye yemişti, başka bir şey için değil. Xypher şikâyet etmek için annesine gittiğinde, annesi ona dudağını patlatacak kadar sert bir tokat atmıştı.

"Eğer kendi başına elde edecek kadar şeytan değilsen, bunu hak etmiyorsun demektir." Annesi hep böyle derdi. Annesi

onu zehir ve nefretle besledi.

Güven bir aptal içindi.

Ve Kaiaphas'a bir daha asla güvenmeyecekti. "Zerre kadar değil. Anahtarı bana ver, özgür kaldığında dövüşürüz."

"Bende değil."

Xypher bu konuda yalan söylemediği için ona hak verdi. "Düşündüğüm gibi. Anlaşmamızı yerine getirmeye niyetim yok. Hiç değişmiyorsun kardeşim."

Kaiaphas pencereye hücum etti. Yüzü tüm camı aydınlattı. "Seni öldürmekten zevk alacağım."

Xypher yavaşça pencereye doğru yürüdü ve kordonu yakaladı. "Anneme en kötüsünü ver." Perdeleri indirdi.

Simone onu en çok neyin şaşırttığını bilmiyordu. Penceresinin dışında ciddi anlamda çirkin bir iblisin yüzüyor olması mı, yoksa söz konusu çirkin iblisin ateşli kızın kardeşi olması mı? peynir parçasını önüne koydu. "O gerçekten senin kardeşin değil, değil mi?"

"Benzerliği göremiyor musun?"

"Deriniz kaynamadığına ve gözleriniz normalde kanlı olmadığına göre, hayır."

"Onunki de değil. Hepsi insanları korkutmak için tasarlanmış gösterişler. O lanet olası bir çaylak."

"Daha iyisini yapabilir miydin?"

Kadın gözünü kırpamadan, adam tavana doğru döndü ve bir adamdan, odanın yarısını dolduran siyah, sızan bir gölgeye dönüştü. Dişleri ağzından fırlarken gözleri

hastalıklı bir floresan sarısına döndü. Ateş her santimetrekaresinde dalgalanıyordu.

Simone tökezleyerek geri çekildi.

"Evet," dedi, sesi şeytani ve ürkütücüydü. "Çok daha iyisini yapabilirim."

Bir anda yeniden insan oldu. "Benim babam Phobetor. Yunan kabus tanrısı. Kaiaphas'ın babası Ares'in kıkırdamak için düşmanlarının üzerine saldığı et yiyen bir iblismiş. Kardeşimin hiç yeteneğı yok. Gösterişi yok. Derin bir iblis sesi ve korkutucu kırmızı gözlerle herkesin korkudan altına işeyeceğini düşünen tam bir çaylak."

Söyledikleri garip bir şekilde eğlenceliydi. "Evet, tamam... İkinizin arasında bir kardeş rekabeti var."

Xypher alay etti. "O bana rakip olamaz. Asla." Çenesinde bir kas çalıştı. Sanki bir şey düşünüyormuş da bir şey bulamıyormuş gibi başparmağını kalçasına vurdu. tatmin edici bir cevap. "Satara onun beni öldürecek kadar güçlü olmadığını biliyor. O zaman neden onu benim peşimden çağırsın?"

Bu ona çok açık görünüyordu. "İkimizden zayıfı ben olduğum için beni öldürmek için."

"Hayır, bundan daha fazlası olmalı ve neden sadece bir iblis göndersin ki? Daha fazlasını çağırabilirdi. Neden çağırmadı? Doğru olmayan bir şeyler var." Pencereye döndü ve perdeyi açtı.

Kaiaphas gitmişti.

"Tüm güçlerime ihtiyacım var," diye hırladı Xypher. Perdeyi tekrar indirdi.

"Eğer bir kahine ihtiyacınız varsa-"

"Hayır. Julian'dan çok daha güçlü bir şeye ihtiyacım var."

Bu onun için son derece korkutucu bir düşünceydi. "Bugün gördüklerime bakılırsa, bu şekilde davranmaktan hoşlanacağımı sanmıyorum. sesler."

"Yarın geldiğinde daha da az seveceksin."

"Neden?"

"Çünkü yarın öyle kötü bir şey çağıracağız ki, dünyanın kendisi bile ağlayacak."

* * *

Kaiaphas sokağın karşısında durmuş, kardeşinin olduğunu bildiği pencereyi izliyordu.

Bekliyorum.

Bir gallu tuz kısıtlamasını ihlal edemezdi ve bir Daimon da davetiye olmadan daireye giremezdi. Lanet olsun Tanrıları aptal kuralları için. Ama bunun için çoktan içeri girmiş, onları parçalara ayırmış ve Satara'yı yatıştırmış olurdu.

O kaltakla başarısızlıkla yüzleşmek zorunda kalacağı düşüncesiyle lanet okudu. Tüm efendileri arasında en iğrenç olan oydu ve hayatı boyunca hizmet ettiği serseriler düşünüldüğünde bu gerçekten bir şey ifade ediyordu.

Bir kez olsun, iblis çağırın kişi nazik olamaz mıydı? Bunu istemek gerçekten çok mu fazla?

Düşünceleri tekrar kardeşine döndü. "Ne planlıyorsun, Xypher?"

O piç kurusu sandığından daha akıllıydı. Yeteneklerinin geliştiğinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Ama Hades Xypher'ı zayıflatmış olsaydı, onu daha önce yaralayabileceğinden emin değildi...

Kaiaphas, üst kolundaki köle bandı acı verici bir seviyeye kadar ısınırken lanet okudu. Onu çağıran Satara'ydı.

Eğer onun miyavlamalarını, zavallılığını dinlemek zorunda kalırsa...

Caddedeki bir arabaya ateş etti ve arabanın camını kırdı. Bir alarm ötmeye başladı, o da tekrar ateş etti. Bozuk bir gürültüye dönüştü.

Keşke Satara'nın kafası olsaydı.

Ama ruhu onda olduğu sürece bu böyle olmayacaktı. Karşılığında takas ettiği bir ruh.

Bunu düşünmek istemiyordu. Bir anlaşma yapmıştı ve sonsuza dek buna bağlı kalacaktı.

Yoksa yapar mıydı?

Bir alternatif düşünürken dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. Sinsiydi ama işe yarayabilirdi ve her iki sorununu da çözebilirdi.

Bant derisini kabartırken lanet okudu. Korkak sürtük onunla yüzleşmeye hazır olana kadar bekleyebilirdi. Silkelenerek kendini bir insana dönüştürdü ve bir kurban aramak için caddeye doğru ilerledi.

Bir köşeyi döndüğünde köpeğini gezdiren bir kadın gördü.

Mükemmel. Tam da ihtiyacı olan şey.

Küçük kahverengi köpek, onun insanlık dışı özünün kokusunu alır almaz havlamaya başladı.

Kaiaphas kaldırımında diz çöktü. "İşte, kuçu kuçu, kuçu kuçu."

Köpek hırlamaya ve havlamaya devam etti.

Hayvanı bir alev topuna dönüştürmeden önce güldü. Kadın çılgılık attı ve koşmaya başladı.

Fazla uzağa gidemedi.

Kaiaphas ona doğru koştu ve onu havaya kaldırdı. Büyük, siyah kanatları evlerin üzerinde süzülürken kanatlarını açtı. İnsan savaştı ve ağladı, onun merhameti için

yalvardı. Sanki hiç merhameti varmış gibi.

Onu sıkıca tutarak, ihtiyacı olan şeyi bulana kadar aşağıdaki manzarayı gözden geçirdi. Büyük, yaşlı bir meşe ağacı. Tamamen izole edilmiş, gecenin içinde siyah görünüyordu, sisle örtülmüş ve gökyüzüne doğru uzanıyordu. Geçmiş yüzyıllarda insanoğlu ağaçlarına iyi bakmayı ve onları onun gibi yaratıklardan korumayı biliyordu.

Şimdiki neslin cehaletini nasıl da seviyordu.

Meşe, en karanlık ruhları çağırmak için kullanılabilecek bir geçitti. Kaiaphas, Alton Kuleleri'nde bir zamanlar ağacının dallarını, çağırabileceği kötülükleri engellemek için zincirleyen İngiliz'i hatırlayarak gülümsedi.

Ama kötölük asla inkâr edilemezdi.

"Yardım edin!" diye bağırdı insan kadın.

"Ah, kapa çeneni," diye tersledi mızızlanan insanı. Sırf bu korkaklığı yüzünden bile ölmeyi hak etmişti.

"Lütfen, bırak gideyim."

"Oh, yapacağım, tatlım. Bir dakika içinde gitmene izin vereceğim." Ağaca doğru atladı.

Çullanırken bir an için etrafı inceledi. Etrafında hiçbir şey yoktu. Tanık yoktu.

Güzel.

Birkaç metre öteye indi. Kurbanını bir kolunun altında tutarak ağaca doğru yürüdü. Dolunayın ışığı çıplak dalların arasından fısıldıyordu. Etrafındaki havada nefesini görebileceği kadar soğuktu. O keskin ağırlığını içine çekti.

Adam ağaçtan tek bir dal koparmak için bir kolunu kaldırırken kadın ona karşı mücadele etti. O ağacı keserken meşenin çığlıklarını duyabiliyordu. Gürültülü. Güçlü.

Tanrılara şükür sağlıklıydı.

Uzuv ayaklarının dibine düştü.

"Lütfen."

"Kapa çeneni." Kadını ağaca öyle bir savurdu ki, kadın çarpmanın etkisiyle öldü.

İstediği şey için insan kurbanı gerekli değildi ama insan kanı gerekliydi ve kadından şüphe ettiği için

daha fazla sızlanma ve yalvarma olmadan onu kesmesine izin verirdi, bu yeterliydi. Sağ elindeki pençeyi kullanarak insanın boğazını açtı ve kanının ağaca akıp kökleri ıslatmasına izin verdi.

Sonra Primus Potis'i -ilk gücü- uyandıracak kadim şeytani kelimeleri söylerken kendi bileğini açtı.

Dünyada ışık olmadan önce karanlık vardı. Kaos vardı.

Ve bu güç uyuyordu. Şimdi yeniden uyanma ve ona yardım etme zamanıydı.

"Seni sesle ve kanla çağırıyorum. Ayın ağırlığı ve kutsal ağacın gücüyle. Karanlık, bana gel. Karanlığa söyle, oh olsun..."

O zikrederken, rüzgâr hızlandı. Kadim güçler çağırdığı kişiyi uyandırmak için toplanırken etrafında fısıldadı.

Al-Baraka ...

Topraktan yükselen siyah bir sis ağacı çevrelerken ağaç sallanmaya başladı. Kaiaphas yukarı baktığında bir çift parlayan gözleri - biri canlı toprak yeşili, diğeri koyu toprak Sis in ortasında kahverengi bir cisim belirdi. Hava daha hızlı dönerek bir gayzer gibi yükseldi ve büyük bir dalın üzerinde duran uzun boylu, zayıf bir adamın şeklini almaya başladı.

Siyah saçlar, geniş omuzların üzerine yerleşmeden önce rüzgârda karışarak yükseldi. Ardından dalgalanan beyaz bir gömlek, ardından siyah bir pantolon ve kahverengi, dikişli bir deri ceket geldi. En son şekillenen yüz ise acımasız olduğu kadar yakışıklıydı.

İnce altın bir bant adamın boğazını çevreliyordu ve boynunun dibinde, insanlık dışı sağ gözü kadar yeşil bir taş duruyordu.

Geldiği gibi hızla rüzgar durdu. Sis buharlaştı. Şimdi adam ve ağaç gecenin fonunda net ve berrak bir şekilde duruyordu.

O vahşi çift renkli gözler Kaiaphas'ın içine işliyor gibiydi. Aniden, sert bir şey boynuna dolandı ve onu sıkarak kapattı.

Boğulmakta olan Kaiaphas dizlerinin üzerine çöktü.

"İşte şimdi." Jaden yere atlarken sesi derin ve şeytaniydi. Kaiaphas'ın önünde ayaklarının üzerine çöktü ve onu sırtına tekmeledi.

Boğazını saran baskı yüzünden konuşamayan Kaiaphas, şeytanın yüzüne baktı. İnsan değil, iblis değil, tanrı değil, Jaden ilk güçten doğmuştu.

Al-Baraka. Yüce güçler ve iblisler arasında arabuluculuk yapıyordu.

Jaden önünde yatan iblisi incelerken başını eğdi. "Kaiaphas..." İsmin dilinden dökülmesine izin verdi. Bir kalp atışı içinde iblis hakkında her şeyi öğrendi. Onun geçmişini ve şüpheli geleceği. "Beni neden uyandırdın?" "Yardıma ihtiyacım var."

Jaden çaresiz yalvarışa güldü. "Evet, öyle. Hizmetlerim için ne vereceğini söyle."

"Vaftiz edilmemiş üç bakire."

İblis'e kaşlarını çattı. Bu da neydi böyle? Orta Çağ mı? "Üç mü?"

"Bu yeterli değil mi?"

Bakirelere bağlıydı...

Ve yetenekleri. Bu çağda bakireler geçmişteki sürtüklerden daha yetenekli olabilir.

"Belki de." Jaden tepki olarak kolunun yandığını hissedince tısladı Kaiaphas'ın grubunu daraltan çağrıya. "Hanımın seni çağırırken beni çağırmaya nasıl cüret edersin?"

"BEN-BEN-"

Jaden onu patlattı. "Git, seni kurtçuk. Bir ay sonra cevabımı alacaksın."

İblis anında ortadan kayboldu.

Jaden meşe ağacının gölgesinde, soğuk bir sessizlikte durmuş, bu zaman ve mekâna alışmaya çalışıyordu. O Etrafındaki havayı kirleten kanın kokusunu almak için başını kaldırdı.

Döndüğünde, yirmili yaşlarının sonlarında bir kadının cesedini gördü. Kadının cansız gözleri dehşet içinde bakıyordu.

Ona gitti ve önünde diz çöktü. "Huzur içinde uyu küçüğüm," diye fısıldadı, gözlerini kapatarak.

Çok gereksiz bir ölümdü. İblis'e karşı bir vuruş.

Jaden rüzgârda başka bir şey yakalayınca durakladı. Ağaç ona fısıldıyor, bilmesi gerekenleri söylüyordu. Onu düşünen tek kişi Kaiaphas değildi.

Bir tane daha vardı.

* * *

Xypher soğuk çam zemine uzanmış Simone'un nefes alışını dinliyordu. Yaklaşık bir saat önce, Jesse odasında yüksek sesle plak çalarken uyuyakalmıştı. Simone'un aynı Altered Images şarkısı tekrar tekrar çalarken nasıl uyuyabildiğini bilmiyordu ama onun aksine, başışıklığı varmış gibi görünüyordu.

Elbette, uyumamaya alışmıştı. Tartarus'ta cezasının bir parçası da dinlenmek için gözlerini her kapattığında birinin onu dövmesiydi.

"Xypher..."

Fısıltıyla gelen sesle gerildi. Ses, bir iblisin keskin aksanıyla bağlanmış derin bir baritondur.

Yüzyıllardır duymadığı bir sestir bu. "Jaden?"

İblis Lordu çömelmiş bir vaziyette kapalı kapının önünde belirdi.

"Tuz mu?" Jaden güldü. Ayağa kalktı, pencereye doğru yürüdü. ve parmağını yaladı. Parmağını ağzına götürüp oraya koydukları tuzu tadarken gülümsemesi soğuktu. "Bununla beni dışarıda tutmaya çalışmadığını biliyorum."

"Ben daha iyi biliyorum. Nasıl oldu da buradasın?"

Jaden, Simone'un uyumaya devam ettiği yatağa doğru yürürken cevap vermedi.

Var olan güçlü varlıklar ona dokunacak kadar yakındı.
"Yeterince güzel. Senin teklifin mi?"

Öfkesini bastırmak zorundaydı. Jaden'ı terslemek anında
ölüme davetiye çıkarmaktı. "Hayır."

"Bu hızlı bir inkârdı. Neden beni arıyorsun, iblis dölü?"

Sanki zaten bilmiyormuş gibi. Ama Jaden'ın bir özelliği de
buydu, her zaman ihtiyaçlarınızı dile getirmenizi isterdi.
"Seni yarın çağıracaktım."

"Gün ışığında, zayıf olduğumda." Kıkırdadı. "Bu sefer ne
pazarlığı istiyorsun?"

"Güçlerimin geri verilmesini ve insanın korunmasını
istiyorum."

Jaden kaşlarını kaldırdı. Tekrar Simone'a döndü ve eliyle
onun yüzünü okşadı. "İnsan..."

Xypher'ın içindeki kıskançlık öyle bir alevlendi ki Jaden'ı
ondan uzaklaştırmamak için elinden geleni yaptı. Ama bu
ölümcül bir hata olurdu, özellikle de Jaden'ın işbirliğine
ihtiyacı olduğu için.

"Bir Daimon bizi birbirimize bağladı ve bir arada olduğumuz
sürece yapmam gereken şeyi yapamam. Yardımına
ihtiyacım var. Özgürlüğümü ve güçlerimi kısıtlamamalıyım."

Jaden ona doğru döndü. "Yardımanın bir bedeli var. Bunu
biliyorsun. Bana zaten bir kez ödeme yaptın."

Xypher bu hatırlatma karşısında küfretmek

istedi. "Buna değdi mi?" Jaden sordu.

"Eminim cevabı biliyorsunuzdur."

"Seni uyarmıştım."

Gerçekten de öyleydi. Xypher'ın canını en çok sıkan da buydu. Jaden o zamanlar ona bu tür pazarlıkların nadiren işe yaradığını söylemişti.

Keşke dinleseydi.

Jaden ona yaklaştı. "Kanunları biliyorsun Xypher. Hizmetlerim karşılığında bir şeyler takas etmelisin."

"Takas edecek bir şeyim yok."

"O zaman vaktimi boşa harcıyorsun." Jaden soldu.

"Bekle!" Xypher tersledi. "Bana neyi kabul edeceğini söyle."

Jaden bir kez daha katılaştı. Bakışları Simone'un bulunduğu yatağa gitti.

Xypher'ın kanı dondu. "O değil."

"İntikamını ne kadar çok istiyorsun?"

"Her şeyden çok."

Jaden'in bakışları sert ve acımasızdı. "Bu şehirde yaşlı bir kadın var. Adı Liza. Kraliyet Caddesi'nde bir bebek dükkânı var. Boynunda yeşil bir tılsım taşır. Onu bana getir ve seni o bileziklerden kurtarayım."

"Güçlerim ne olacak?"

"Tılsımı alır almaz tamamen eski haline dönecekler."

Xypher hizmetinin karşılığında bu kadar az para aldığına inanamıyordu. "Hepsi bu mu?"

"Güven bana, bu kadar yeter."

İçinden bir rahatlama geçti. Ta ki Xypher başka bir şey hatırlayana kadar. "Bir şey daha var."

Jaden'in dişleri karanlıkta parlarken gözleri ışıldadı. "Çok şey istiyorsun, iblis dölü." Ama ne kadar çabuk geldiyse, öfkesi de o kadar çabuk geçti. "Ama kendimi cömert hissediyorum..."

"Bulmam gereken bir ruh var. Hayatı bir gallu tarafından sona erdirildi ve ruhu kısmen alındı. Onun ruhunu ve bedenini nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

"Tabii ki."

"Nerede olduğunu

söyleyecek misin?" "Fiyatı

mı?"

Xypher, Simone'un kalaylı ortaçağ tarzı bir kadeh koyduğu şifonyere doğru ilerledi. Kolunu kesmeden önce eline bir bıçak aldı ve kanının kadehe akmasına izin verdi.

"Sen beslenmeye ihtiyacım var. Sana kanımı vereceğim." Bir iblis ve yarı-tanrı olduğu için Xypher'ın kanı çok daha güçlüydü. Jaden'in sokakta bulabildiği her şey.

Jaden gözleri kararırken dudaklarını yaladı. Xypher haklıydı, yaratık açlıktan ölüyordu.

"Anlaştık." Jaden'in sesi ihtiyaçtan boğuk

çıkıyordu. Xypher bardağı ona uzattı.

Jaden onu aldı ve içindekileri bir dikişte yuttu. Ağzının kenarından küçük bir parça kan aktı. Yalayarak temizlemeden önce bir parmağının ucuyla sildi. "Bu lanetlilerin kanı. Bundan daha tatlı bir şey olamaz."

"Gloria'dan ne haber?"

Parmaklarını şıklattı ve kadının hayaleti anında yanında belirdi.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Neredeyim ben?"

Jaden onun yanağını okşadı. "Güvendeyim, tatlım. Çok güvende."

"Peki ya vücudu?" Xypher sordu. "Gallu kontrolünden kurtulması gerekiyor."

"Onunla ilgileneceğim ve senin için bahçeye bırakacağım. Tabii evin içinde kokmasını istemiyorsan..."

"Hayır ve masum komşuları korkutmak için onu bahçede bırakmayın. Onu öldüğü sokağa geri koyabilir misin?"

Jaden fincanı ona uzattı. "Bu sana biraz daha pahalıya patlar." Xypher itaat etmeden önce dişlerini sıktı.

Jaden gülümseyerek, tekrar içmeden önce kanının kokusunu içine çekti.

"Ew!" Gloria yüzünü buruşturarak, "İğrenç," dedi. "Bu iğrenç."

Jaden ona soğuk bir gülümseme verdi. "Sosis ve salyangoz da öyle, ama sen kendi payına düşeni yedin, değil mi insan?"

Cevap vermedi.

Jaden boş bardağı Simone'un komodininin üzerine koydu. Parmağını bardağın kenarında gezdirerek kalan kanı topladı. O

konuşmadan önce parmağının ucunu yaladı. "Yarın gece döneceğim. Tılsımımı benim için al." Simone'a doğru baktı. "Aksi takdirde çok üzüleceksin... ve kadın daha da üzülecek."

SEKİZ

Simone korkunç bir baş ağrısıyla uyandı. Yastığı başından çektiğinde yatak odasının penceresinden içeri süzülen parlak güneş ışığıyla karşılaştı. Panjurlar ne zaman açılmıştı?

"Saat kaç?" diye fısıldadı, dönüp çalar saatine baktı. Yedi yirmi beş.

Neden bu kadar geç hissettirdi?

Esnerken yerde uyuyan Xypher'ı görünce durakladı; Jesse'nin yatağında uyumayı tamamen reddetmiş, sertliğe alıştığı için rahatını istemediğini söylemişti. New Orleans'a geldiğinden beri ara sokaklarda sırtını duvara dayayıp oturarak uyuduğunu da belirtmişti. Onun zemini bir onun için bir adım. En azından burada uzanabilirdi.

Dün gece ona verdiği battaniye hâlâ yastığın altında katlanmış bir şekilde duruyordu. Onlara dokunmamıştı. Onun yerine yan yatmış, bir elini başının üzerine uzatmış, diğer elini de çenesinin hemen altında kıvırmıştı.

Bir günlük sakalı yanaklarını tozlandırıyordu. Orada Orada öylece uzanışında erkeksi ve çocuksu bir şeyler vardı... Ama onun dudaklarına bakıp dün gece kendisine verdiği ateşli öpücüğü hatırlayınca, çocuksu olduğu düşüncesi aklından uçup gitti.

"Simone!"

Jesse koşarak odaya girdiğinde yerinden sıçradı. İçinden bir parça korku geçti. İblis içeri girmenin bir yolunu mu bulmuştu? "Ne oldu?"

Yatağın yanında durdu ve ayağını yere vurdu. "Gloria'ya müziğim hakkında sızlanmayı kesmesini söyler misin? Culture Club ve Prince'i seviyorum."

Simone şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Gloria mı?" "Evet. Dün gece geri geldi."

"Nasıl?"

Omuz silkti. "Xypher'ın onu geri getirdiğini söyledi." "Nasıl?" diye tekrarladı.

"Bilmiyorum ama onunla konuşabilir misin? Bu evdeki tek hayalet olmamın bir nedeni var. Paylaşmayı sevmiyorum."

"Tamam, buraya gelmesini söyle."

"Gloria!" diye o kadar yüksek sesle bağırdı ki Xypher yerde sarsılarak uyandı.

Gloria Simone'un önünde tezahür etti. "Eğer 'Karma Chameleon'u bir kez daha duyarsam, yemin ederim Boy George'u bulup Jesse'nin plağını ona yedireceğim. Kırmızı, altın ve yeşilin ne alakası var ki zaten?"

Jesse alınmıştı. "Bu harika bir şarkı! Hadi ama... 'Her gün hayatta kalmak gibi. Sen benim sevgilimsin, rakibim değil.' Ne? bundan daha anlamlı olabilir mi?"

Xypher başını yerden kaldırıp hayaletlere bakarken inledi. "Lütfen biri bana sabahın yedisinde 'Karma Bukalemun'un dehası üzerine ciddi bir tartışma yapmadığımızı söylesin."

Simone güldü. "Korkarım öyle, tatlım."

Xypher hayaletlere düşmanca baktı.

"Boy George'u nereden biliyorsun?" Jesse sordu.

"Cehennemdeydim, Jesse. Bana neyle işkence ettiklerini sanıyorsun? Kötü pop şarkılarıyla."

Gloria Jesse'ye kendini beğenmiş bir bakış

attı. "Sana söylemiştim." "Harika bir şarkı."

Xypher boğazının altından homurdandı. "Evet, ilk dokuz binlerce kez duyarsınız. Bir süre sonra sizi çıldırtana kadar kafanızın içinde sıkışıp kalıyor... Şimdi neden her zaman bu kadar edepsiz olduğumu biliyorsunuz. Sırf bu yüzden Gloria'nın tarafını tutuyorum. Şimdi ikiniz de sessiz olmazsanız, Styx nehri üzerine yemin ederim ki güneş batar batmaz sizi Daimonlara yem edeceğim."

Hayaletler anında ortadan

kayboldu. "Teşekkür ederim,"

dedi Simone.

Tepkisi sırt üstü dönmek ve kaslı bir kolunu gözlerinin üzerine örtmek oldu.

Simone ayağa kalktı ve onun yanında yere diz çöktü. Adamın kolunu kaldırarak gözlerini açmasını ve kendisine şaşkın bir bakış atmasını bekledi. "Cidden, teşekkür ederim. Nasıl buldun Gloria?"

"Buna cevap vermemi istediğinden emin değilim. Hediye atın ağzına bakmamayı unutma."

"Bunu neden yaptın?"

Omuz silkti. "Onun için endişeleniyordun."

"Tek sebep bu mu?"

"Sen ne düşünüyorsun? Tanrı biliyor ya, onun burada Jesse'yi kızdırmasını ve şafakta beni uyandırmasını istemezdim."

Onun somurtkanlığına gülümsedi. "Sabah insanı değilsin, değil mi?"

"Ben bir Rüya Avcısı/iblisim. Doğam gereği gececiyim. Gökyüzündeki o büyük sarı top beni varlığımın özüne kadar rahatsız ediyor."

Ona doğru eğilerek sarıldı. "Ben şahsen sabahları seviyorum. Her biri yeni bir başlangıçtır. Babam her zaman her güne bir amaçla başlamanız gerektiğini söylerdi."

"Babam her zaman birinin Apollo ve Helios'u savaş arabalarıyla ezmesi gerektiğini söylerdi... ve iyi bir önlem için Phaeton'u altlarına atması gerektiğini."

Güldü. "Baban senin üzerinde olumlu bir etki bırakmadı, değil mi?"

"Kabusların tanrısı olarak, sıcak ve tüylü değildi. tavşan. Tabii Mutlu Tavşan'ı saymazsanız. Şaşırtıcı bir şekilde ikisinin pek çok ortak noktası var."

"Happy Bunny'yi nereden biliyorsun?"

"Ne? Fransız Mahallesi'nde hiç dolaşmadın mı? Neredeyse her mağazada Happy Bunny tişörtleri asılı. Ve söylemeliyim ki, o sidikli tavşana karşı bir düşkünlük geliştirdim. kemirgen."

"Oh." O haklıydı. Mutlu Tavşan her yerdeydi.

Bakışları Simone ile kilitlendiğinde gözleri karardı. "Ve eğer şu anda bana sürtünmeyi bırakmazsan, Simone, bunu sana Skoti'ye gitmek için açık bir davet olarak kabul edeceğim."

"Go Skoti?"

Onunla birlikte yuvarlandı ve onu sert zemine sabitledi. Simone onun üzerinde yatarken kendini ne kadar iyi hissettiğine dair bir iniltiyi bastırdı ve kalçasına yaslanan iri çıkıntının ne olduğunu inkâr etmek mümkün değildi.

Konuştuğunda sesi düzensiz ve boğuktu. "Skoti insanların içine girdiğinde ve onlarla birlikte olduğunda." O boynuna sokuldu.

"Senin bir kabus olduğunu sanıyordum Skotos."

Simone elini adamın kaslı sırtında gezdirdi, sırtını ve ağırlığını hissetmekten zevk alıyordu. Onu çıılçıplak soymasına izin vermek o kadar kolay olacaktı ki... Onu içinde hayal edebiliyordu. Bu düşünce bile onu ıslatıyordu.

"Sanırım dün gece güzel rüyalar gördün?" diye fısıldadı.

Adam ondan uzaklaştı. "Ben rüya görmedim..." "Ben de her zaman rüya görmem."

"Hayır. Ben bir Rüya Avcısıyım, Simone. Yaptığımız şey bu. Her zaman." Şaşkın görünüyordu. "Neden rüya görmedim?"

"Belki de yeterince derin uyumamışsındır."

Xypher, kız hareket edip ereksiyonuna sürtünene kadar karşılık vermeye başladı. Tüm mantıklı düşünceler onu terk ederken

tamamen onun üzerinde yattığı gerçeğine odaklandı.

Ve sutyen giymiyordu.

Bu tam bir işkenceydi. Bir kadını en son böyle hissettiğinden bu yana çok uzun yüzyıllar geçmişti. Kendini onun bedenine soktuğunu hayal edebiliyordu. Onun başını arkaya yatırırken boynunu dilledi. Onu istemekten yanıyordu ...

Simone onun gözlerindeki ateşli bakışı yakaladığında kıpırdayamadı. İşte buydu ve bunu biliyordu. Ona kendini kaptırmıştı. Onu korumak için yaptığı onca şeyden sonra onu nasıl reddedebilirdi?

"Simone!"

Jesse'nin tiz sesiyle sıçradı.

Odaya daldı, sonra bir kız gibi çığlık attı. "Özür dilerim. Siz ikiniz devam edin."

Xypher başını öne eğerken alçak sesle şeytani bir hırıltı çıkardı ve onun üzerinde salladı. "Seni bilmem ama bu benim keyfimi kaçırdı. Daha fazla zarar verecek tek şey Jesse'yi çıplak görmek olurdu. Bu muhtemelen beni sonsuza kadar iktidarsız yapardı. Sanırım mükemmel doğum kontrol yöntemini bulduk."

Simone gülerek onun altından yuvarlandı, ayağa kalktı ve komodinin üzerinde kadehini görünce başını eğdi. Bu nasıl olmuştu? Her zaman şifonyerin üzerindeydi.

Onu geri çekmeye gitti, sonra içinde kurumuş kana benzeyen bir şey görünce dondu kaldı.

"Bu da ne böyle?" Gözlerini hızla başka yöne çeviren Xypher'a baktı.

"Bu senin mi?"

Cevap vermedi.

Daha devam edemedi telefonunu çaldı. Açtı ve arayanın Tate olduğunu gördü. Çevirip açtı ve cevap verdi.

"Gloria'nın cesedini bulduk."

Buna inanamıyordu. "Nerede?"

"Öldüğü sokakta." "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. Gerçekten garipti. Polis birkaç dakika önce beni arayıp haber verdi."

Bu harikaydı, midesini küçülten küçük bir ayrıntı dışında. "O... hareket ediyor mu?"

"Hiç de değil. Çok tuhaf ama bilmek istersiniz diye düşündüm."

"Evet, teşekkürler. Rahatladığınızı biliyorum." Simone telefonu kapattı ve Xypher'ın yüzüne döndü. "Gloria'nın cesedini tekrar buldular."

"Bu çok iyi."

Onda son derece temkinli bir şeyler vardı. "Bunu biliyordun, değil mi?" Tekrar kadehe baktı ve birinin neden içine kan koyduğunu merak etti. Bu evde kendisinden başka bir tek kişi daha vardı. kanayabilir.... "Ben uyuduktan sonra ne yaptın?" "Hiçbir şey."

"Xypher," diye tersledi sıkılmış dişlerinin arasından. "Bana yalan söyleme. Ben aptal değilim. Kanı gördüğümde tanırım. Aziz Peter aşkına, ben bir patoloğum. Onu laboratuvarıma götürüp DNA örneği alabileceğimi biliyorsun."

Çenesine öfkeli bir tik çarptı. "Ne söylememi istiyorsun Simone? Bir iblis lordu çağırdım ve onunla pazarlık mı yaptım?"

Evet, doğru. "Ciddi misin sen?"

"Ben ciddiylim." Kız inanmak istemese de ses tonu ve yüzü bunu doğruluyordu. "Gloria'yı ve bedenini sana geri vermek için ona kanımı içirmek zorunda kaldım, istediği bedel buydu."

Simone onun sözleri karşısında şaşkına döndü. Hayır, olamazdı, değil mi? "Şaka yapıyorsunuz."

"Yoksa kadehinde neden kan olsun ki?"

Neden başka türlü olsun ki? Ne de olsa, insanların uyandıklarında yataklarının yanında bir kapta kan bulmaları günlük bir olay olmalı.

Alacakaranlık Kuşağı'nda.

"Bu benim hayatım olamaz..." Yine de neden bu kadar şaşırmıştı? En iyi arkadaşlarından biri bir hayaletti ve diğeri de ölümsüz vampir avcılarından oluşan bir grup için çalışıyordu. Öyleyse neden sözde erkek arkadaşı bir iblis lordu yaratamıyor ve Kanla beslemek mi?

"Sırada ne var? Bana yeni komşumun bir iblis, sokağın aşağısındaki köpeğin de bir likantrop olduğunu mu söyleyeceksin?"

Başını iki yana salladı. "Şimdi sana olanları neden anlatmak istemediğimi biliyorsun. Bunun sadece seni üzeceğini

biliyordum."

"Evet, evet, öyle. Siz uyurken biri yatak odanıza bir iblis lordu davet etse ve onu en sevdiğiniz fincandan kanla beslese ne hissederdiniz? Hiç sanmıyorum. Bundan mutlu musun?"

Saatine baktı. Saat sekizi biraz geçiyordu. "Şimdi duş almam ve işe gitmek için hazırlanmam gerekiyor. Sanırım beni takip etmek zorundasın çünkü etmezsen öleceğim ve lütfen ben çıplakken evime başka iblis lordları çağırmamaya çalış, tamam mı?" Kahretsin, hayatının gülünçlüğü sınır tanımamaya başladı.

Xypher'ın ifadesi asık suratlı bir hal aldı. "Evet, ama seni takip eder ve duşta çıplak olduğunu duyarsam ölürüm."

Simone nedenini bilmiyordu ama bu, içindeki öfkenin çoğunu alıp götürmüştü. Muhtemelen bu fikir hoşuna gittiği içindi. ona işkence ediyor.

Şefkatle yanağını okşadı. "Tamam, tamam bebeğim, her şey yoluna girecek."

Ereksiyonunun pantolonunda etkileyici bir şişkinlik yaptığı yere baktı. "Pek sayılmaz, olmayacak. Sadece bunu söylüyorsun Çünkü acı çeken sen değilsin. Ben de işkenceye birkaç hafta ara verdiğimi sanıyordum. Hades'le çalışıyorsun, değil mi? Hadi itiraf et. İtiraf et."

Simone giysilerini topladı, sonra bir şeyle durakladı Bir dakika önce söyledikleri zihnine sızmıştı: Gloria'yı ve bedenini sana geri getirmek için ona kanımı vermek zorundaydım. Bunu neden yapsın ki? "Gloria'yı neden geri getirdin?"

Sanki bir şey arıyormuş gibi arkasını döndü.

"Xypher?" Aralarındaki mesafeyi kapattı. "Neden?"

Yüzünde mahcup bir ifade vardı, omuz silkti. "Onun için üzgündün. Onun kaybı için endişelenmeni ya da kendini suçlamayı istemedim."

İlk kez, onun kendisine yardım etmekteki motivasyonunun ne olduğunu öğrenmek için duyduğu sürekli ihtiyacı anladı. Bazı iyilikler vardı ki o kadar fedakârcaydı ki mantığa meydan okuyordu. Onun için en basit

hareket bile şaşırtıcıydı. Onun içinse bu öyleydi.

"Neden

umursuyorsun?"

"Bilmiyorum."

Xypher dişlerini sıktı. Bu doğru değildi. Bunu neden yaptığını çok iyi biliyordu. Bir kez olsun onun duygularını kendi duygularından üstün tutmuştu ama bunu itiraf etmek... Büyük olasılıkla şu anda yapabileceğinden çok daha fazlasıydı.

Yine de onu mutlu etmek için bir parçasını feda etmişti.

Onu dudaklarından hafifçe öpmek için kendini yukarı kaldırdı. "Artık nezaketin, bir başkasına yardım etme ve onu daha iyi hissettirme arzusu dışında herhangi bir şey tarafından motive edilmesi gerekmediğini anlıyorsun."

Kadın geri çekilirken Xypher gözlerini kırptırdı. Kadın haklıydı. Hayatında hiç birine sırf yardım etmek için bir şey yapmamıştı.

Satara'yla bile bir şeyler elde etmeye çalışıyordu. Onu emirlerini yerine getirmesi için gönderirdi, sonra onu ödüllendirirdi ve

sırf ondan bu ödülleri almak için istediğini yapmıştı. Hepsi bencillik içindi.

Ama bu değil.

Simone'un Gloria'yı kurtardığı için kendisine teşekkür etmesini bile beklemiyordu. Bu nedenle, onun için yaptıklarını ona söylemeye de niyeti yoktu.

Bunu neden yapmıştı?

"Xypher?"

Kafasını kaldırdığında onun kapıda durduğunu gördü. "Duş almam lazım. Sen de gelmelisin ki ben de gelebileyim." "Özür dilerim." O da itaatkâr bir şekilde koridora doğru yürüdü.

Kapıyı kapatmadan önce ona kalbine dokunan sıcak bir gülümseme verdi ve o içeride işine devam ederken onu dışarıda beklemesi için bıraktı. Onun hareketlerini dinledi ve vücudunun üzerinde kayan su ile çıplak nasıl görüneceğini hayal etti ...

Yer değiştirdi, şişmiş sikini biraz rahatlatmaya çalıştı ama olmuyordu. Gözlerini kapatarak kendini onunla birlikte duşta hayal etti. Çıplak teninde suyun sıcaklığını hissedebiliyor, musluğa bakıp saçlarını yıkarken sırtının hatlarını görebiliyordu. Gözleri kapalıydı, saçlarının tamamen ıslandığından emin olmak için başını eğdi. Tanrım, çok güzeldi.

Onu hissetmeye ihtiyaç duyarak önünü sırtına yasladı ve bir kolunu beline doladı.

"Xypher!"

Öfke çığlığı onu fantezisinden uzaklaştırdı. Bir an sonra,

kapı hızla açılarak Simone havluya sarınmış, öfkeyle ona bakıyordu. "Ne oldu?"

ne yaptığını sanıyorsun?"

"Sadece burada

duruyordum."

"Hayır, değildin. Benimle duştaydın." "Hayır, ben..."

Öyle miydi?

Onu daha da öfkelenlendirmeden önce gülümsemesini güçlükle bastırdı. Evet! Güçleri işe yarıyordu. Ama bu düşünceyi mide bulandırıcı bir his takip etti.

Ah, kahretsin, gerçekten onunla duшта olduğunu bilseydi, daha iyi hissederdi.

Ona kaşlarını çattı. "Islak değilsin."

"Çünkü tüm bu süre boyunca tam burada duruyordum."

Gözlerini şüpheyle kısmıştı. "Bundan emin misin?"

"Evet."

İfadesinde ağır bir şüphe vardı. "Bana yalan söylüyorsun, değil mi?"

"Kasıtlı olarak değil."

"Xypher!"

Onu sakinleştirmek için bir yol bulmaya çalışırken kekeleydi. "Bunu yapabileceğimi bilmiyordum. Yani bunu daha önce de yapabileceğimi biliyordum ama sen çığlık atana kadar gerçekten işe yaradığını bilmiyordum. Sadece hayal ettiğimi sanıyordum. Ve sakın Bana o bakışı attın... pardon?"

Kapıyı suratına çarpmadan önce ona hırladı. İki saniye sonra kapıyı tekrar açtı. "Dışarıda kal! Sakın o şeytani akıl oyunları ile buraya geri gelmeye cüret etme." Kapıyı kapattı.

Xypher ereksiyonundan dolayı çok acı çektiği için inlemek istedi. "Gerçekten güzel görünen bir kığın olduğunu belirtmem bana bonus puan kazandırır mı?"

Yine çığlık attı.

"Dostum! Ne yapıyorsun?"

Döndüğünde Jesse'yi arkasında buldu. Yüzünde tam bir dehşet ifadesi vardı.

"Sadece burada duruyordum."

Jesse tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Sana bir şeyi açıklamama izin ver. Casusluk yaparak bir kadını kızdırdıysan, ona güzel bir kığı olduğunu söyleyerek bunu düzeltemezsin. Bu sana sadece tokat attırır."

Konu bir şey yüzünden dayak yemek olduğunda, Jesse'nin bu konuda uzman olduğundan emindi. Belki de bir kez olsun onu dinlemeliydi. "Peki sen ne yapıyorsun?"

"Basit, kardeşim. Babamın bana verdiği kutsal sözleri sana aktarmak üzereyim. Bu beş yanıt seni her türlü kadın sorunundan kurtaracak."

Evet, doğru. Bunu duyması gerekiyordu. "Ve onlar?"

Jesse elini kaldırdı ve her birini parmaklarıyla işaretledi. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Bunu ben yapmadım. Bebeğim, benim dünyamda senden başka kimse yok. Oops. Ve İsa Rab'dir."

İlk dördünü anladı ama sonuncusu kafasını ciddi şekilde karıştırdı. "İsa Rab midir?"

Jesse başını salladı. "Biraz saygısızca, biliyorum, ama bana güven. Eğer bir kadın dini bulduğunuzu düşünürse, bu sizi her türlü beladan kurtarabilir. İkisini birleştirebileceğinden bahsetmiyorum bile.

Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorum, ben yapmadım ya da İsa Rab'dir bebeğim, biliyorsun dünyamda senden başka kimse yok gibi. Bak, sakın ol."

Kapı açıldığında Simone'un her ikisine de sanki biçilmeyi ve çimenlere gömülmeyi hak ediyorlarmış gibi ters ters baktığı görüldü.

Öfkesini dindirmek isteyen Xypher, Jesse'nin tavsiyesini denemeye karar verdi. "Oops, İsa Rab'dir."

Jesse yüksek sesle inledi. "Oh, sen umutsuz vakasın ve ben buradan gidiyorum."

Simone kaşlarını çatarak ona baktı. "Sen neden bahsediyorsun ne hakkında?" Başını sallayarak, odasına gitmeden önce tüm erkekleri kınayan bir şeyler mırıldandı.

İşe yaramadığı gerçeğiyle tamamen şaşkına dönen Xypher onu takip etti. "Neden hâlâ bana kızgınsın?"

"Duşta beni taciz ettin."

"Bu bir elleme değildi, inan bana. Orada seninle birlikte olduğumu bilseydim, bunu sayardım."

Sonra gözlerinde öfkeyle ona doğru döndü. "Sen... sen... ugh!"

"Ben yapmadım..." Bunu kullanamazdı çünkü kullanmıştı. "Bilmiyorum..." Hayır, moron, onun ne dediğini biliyorsun.

hakkında. Bilmediğini söylemek onu daha da kızdıracaktır.
"Oops?"

"Oops? Cevabın bu mu?"

"Bebeğim, dünyada benim için senden başka kimse yok mu?"

"Evet, doğru. Buna bir an bile inanmadım. Ne düşünüyorsun? Şalgam kamyonundan mı düştüm?"

"Gerçekten mi? Tek düşündüğüm senin ne kadar güzel olduğundu. Tenini tenimde hissetmeyi ne kadar istediğimi ve daha önce hiçbir kadından bu kadar etkilenmediğimi."

Saçını tararken durakladı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Dün gece seni mutlu etmek için bir iblisle anlaşma yaptım. Bunu hafife alarak yaptığımı mı düşünüyorsun?"

Simone kadehe bakarken yutkundu. Ve bunu onun endişelenmesini önlemek için yapmıştı - ona ve Gloria'ya yardım etmiş ve bunun için hiçbir ödeme ya da ödül beklememişti

Her neyse. "Benim için kanını akıttın." Kaç kadın hayatındaki erkekler hakkında bunu söyleyebilir? "Sanırım bu bir biraz utandım. Aşırı tepki verdiğim için özür dilerim."

Gülümseyerek, onu öpmeden önce yüzünü ellerinin arasına aldı. Geri çekildi ve ona hınzırca bir sırıtış attı. "Biraz daha fazlasına değer mi?"

Başını öne eğdi. "Kartlarını doğru oynamaya devam edersen olabilir. Ama sakın aklına bir fikir gelip de rüyalarımın dalma. Eğer gelirsen, seni orada iğdiş edebilirim."

Doymak bilmeyen bir hayal kırıklığıyla dişlerini gıcırdatan Xypher, ona sürtündü ve saçlarında uzun, derin bir nefes aldı. "Beni yavaş yavaş öldürdüğünü unutma."

"Bunun tedavisi var." "Evet,

sen yatakta çıplaksın."

Ona şakacı bir sırıtış attı. "Ya da meseleyi kendi ellerine alabilirsin."

Kadının elini avucunun içine aldı ve şişmiş kasıklarına bastırdı. "Beni kendi içine almanı tercih ederim."

Simone onun avucuna verdiği büyük his karşısında yutkundu. Pantolonunun düğmesini açık bırakmıştı ve başparmağı Göbeğinden aşağıya doğru uzanan ve kemerinin altında kaybolan koyu renkli tüylere süründü. Gözleri merhamet için yalvarırken nefesi yüzüne çarptı.

Kendini hafifçe onun eline sürttü ve ürperdi.

"En son ne zaman biriyle birlikte oldun?" diye sordu.

"Yüzyıllar önce."

Kalbi bu düşünceyle çarpıyordu.

Bu tek ifadenin yalnızlığı içini parçaladı. Yüzyıllardır dokunulmamıştı. Yüzyıllar süren taciz.

Dün gece adamın yattığı yere baktı. Hiçbir şey istememişti ve her seferinde reddedilmeyi bekliyordu. Taciz edilmeyi ve incitilmeyi.

Bu adam nezaketten o kadar az anlıyordu ki, en basit bir davranış bile onu şaşırtıyordu. Ona gösterdiği işkenceyi hatırladı ve onu düşünmek kalbini kırdı hiçbir rahatlık yok.

Vermeden ondan alan başka bir kişi olmak istemiyordu. İnsanların onu incitmek zorunda olmadığını görmesinin zamanı gelmişti.

Ve kendini durduramadan pantolonunun fermuarını açtı.

Xypher onu eline aldığında zevkle küfretti. Serin parmakları, onu avuçlamadan önce sikinin ucundan dibine kadar kaydı. Başı dönerken, ağzının tadına bakmak için başını geriye yatırdı.

Her şeyden çok ihtiyacı olan şey buydu. Daha önce hiçbir kadın ona bu kadar şefkatle dokunmamıştı. Geçmişteki sevgilileri hep talepkâr olmuştu. Onun ihtiyaçları ve zevki onlarınkine göre ikinci plandaydı.

Ama Simone talep etmedi. O verdi. Her zaman.

Simone arzusuyla yanıp tutuşuyordu ama bu onunla ilgili değildi. Xypher onu korumuştı ve o da onu memnun etmek istiyordu.

Dudaklarından çekilmeden önce kot pantolonunu kalçalarından aşağı itti ve önünde diz çöktü.

Xypher onun kendisini soymasını bekliyordu, bu yüzden onu ağzına aldığında, çığlık atmamak için elinden gelen tek şey buydu. Üşüme

Onu nazikçe dillerken vücudunun her yerinde patladı. O enfes işkenceye karşı dişlerini sıkarken onun için tamamen hareketsiz kaldı.

Eliyle kesesini okşarken dili yaladı ve kıvrıldı. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Öne doğru eğildi bir kolunu arkasındaki büroya dayadı ve gözlerini dikti

onu tatmin ederken ona bakıyordu. Koyu kahverengi bukleleri başının her hareketinde zıplıyordu.

Ama onu en çok etkileyen şey kadının yüzündeki zevkti.

Simone onun tadının ne kadar güzel olduğunu görünce inledi. Adamın kendisiyle savaşıırken kaslarının sarsıldığını ve gerildiğini hissedebiliyordu. Onun Bir eliyle kızın saçlarını nazikçe okşarken nefes alışları kesik kesikti.

Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu tam anlamıyla hissedebiliyordu. Bu basit hareketi yaparak ona ne kadar büyük bir mutluluk veriyordu.

Sonra vahşi bir hırıltıyla kızın ağzına boşaldı.

Xypher hayal bile edemeyeceği bir zevkle geçici olarak kör oldu içini parçaladı. Düşmemek için iki koluyla masaya yaslanmak zorunda kaldı. Aşağıya bakarken gördü ki Simone dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle ona

baktı. "İyi misin?"

"Hayır," dedi hırıltılı bir sesle. "Kendimden geçtim. Bana dokunduğun anda her şey yolunda gitti."

Gülerek onun önünde ayağa kalktı ve onu bürodan uzaklaşmaya zorladı.

Onu kollarının arasına aldı ve teninin tatlılığını içine çekebilmek için alnını boynunun kıvrımına dayadı.

Simone kollarını onun geniş omuzlarına dolayarak gözlerini kapattı ve ona sarıldı. O çok sakindi ve Böyle nazikçe... onu arabasına iten ve sonra hayatını tehdit eden hırlayan canavarın tam tersi.

Adamın ellerini kalçalarında hissetti, eteğini beline kadar kaldırdı. Bir elini külotunun lastiğinin altına daldırıp vücudunun kıvrımlarını nazikçe ayırırken dili teniyle oynadı. Parmakları onu okşadığı anda inledi ve titredi.

Ona tutunarak başını arkaya yasladı ve parmakları onu okşadı. Bir tanesini içine kaydırduğında, ayakta durmak için yapabileceği tek şey buydu.

Bu ellerle son derece yetenekliydi. Dürüst olmak gerekirse, bir erkekle birlikte olmayalı en az bir yıl olmuştu. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştu.

"Benim için gel Simone," diye fısıldadı Xypher onun kulağına. "Senin zevkini görmek istiyorum."

Bu sözler onu uçuşumun kenarına getirdi. Dayanamayarak dudağını ısırdı ve haykırdı. Yine de adam okşamaya devam etti ve

İçindeki son neşe kırıntısını da çıkarana kadar onu kızdırdı. Nefesi kesilmişti, titreyen bacaklarının onu nasıl desteklediğinden emin değildi.

"Teşekkür ederim," diye kulağına

nefes verdi. "Bana teşekkür etmene

gerek yok, Xypher."

"Güven bana, bunun için varım." Parmaklarıyla onun yanağını okşadı. "Daha önce hiç kimse bana merhamet etmemişti. Sen neden merhamet ettin?"

"Buna inanmakta zorlanacağınızı biliyorum ama Anlamadığım bir nedenden ötürü, aslında senden hoşlanıyorum... çoğu zaman."

Sanki bu düşünce bile anlaşılmazmış gibi başını salladı. "Sen de Jesse'yi seviyorsun. Belli ki senin

erkek zevki arzulanan çok şey bırakıyor."

"Belli ki." Salondaki saat çalana kadar ona gülümsedi. Bu onu gerçekliğe geri döndürdü. "Şimdi, eğer sakıncası yoksa, bir saatten kısa bir süre içinde vermem gereken bir ders var, bu yüzden benimle gelmek için hazırlanmanı istiyorum."

Boğazının derinliklerinden güldü. "Hanımefendi, şu anda bana sizi mutlu etmek için kendimi bir otobüsün altına atmamı söyleyebilirsiniz ve ben de size bunu yaparım."

Onun kahkahasına o da katıldı. "O zaman yeni keşfettiğim güçlerimi kötülük için kullanmamam iyi bir şey, değil mi?"

"Benim için öyle." Pantolonunu yukarı çekip fermuarını çekmeden önce onu burnunun ucundan öptü. Fermuarın önünde durakladı.

Kapıyı açıp yüzündeki şefkatli ifadeyle ona baktı. "Takip ediyor musun?"

Onunla birlikte banyoya gitmeden önce başıyla onayladı.

"Biliyorsun," dedi başparmağıyla küveti göstererek, "utangaç değilim. Eğer içeri girmek istersen, çekinme."

Simone onun davetini düşünürken dudaklarında hâlâ onun tadı vardı. Bunu yapmayın. Ders vermen gereken bir sınıf var. Ama kendini durduramadan, onunla birlikte banyodaydı ve onun çırılçıplak soyunmasını izliyordu.

Tüm o esmer, kaslı teni görünce nefesini yavaşça bıraktı. Salyaları akıyordu.

Küvete girmeden önce ona şeytani bir gülümseme fırlattı. "Ne zaman istersen bana katılabilirsin."

Gerçekten de istiyordu, sorun da buydu. "Sorun değil, aslında geç kalmamak için acele etmene ihtiyacım var." O

Perdenin önündeki silüetine sırtını döndü ve dişlerini fırçaladı. Bunu yaparken içinden tuhaf bir his geçti.

Yine sanki bir şey onu izliyormuş gibi hissetti. Ağzını çalkalayarak arkasını döndü. Xypher duş almakla meşguldü ve odada başka kimse yoktu.

"Bana neler oluyor?" "Simone?"

Xypher sordu.

Cevap vermek için sesini yükseltti. "Yok bir şey. Sadece kendi kendime konuşuyordum."

Onu kontrol etmek için duştan dışarı eğildi. "Emin misin?"

"Evet. Ben sadece... sanki bir şey oluyormuşuz gibi

hissediyor musun?
izledin mi?"

"Nasıl bir his?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Sanki burada başka bir şey varmış gibi."

Suyu kapattı. Perdeyi açarak bir havluya uzandı. Her ne kadar güzel bir görüntü çizse de, kadının endişesi ıslak vücudunu fark etmemesine neden oldu ve bu da hissin ne kadar ürpertici olduğunu anlatıyordu. Havluyu sardı zayıf kalçalarının

etrafında. "Ne zaman

başladı?"

"Birkaç gün önce. Sanki derimin üzerinde bir şey geziniyor ve ne olduğunu bilmiyorum." Yorgun bir iç geçirdi. "İblisler gün ışığında ortaya çıkamaz, değil mi?"

"Daimonlar yapamaz ama bir iblis yapabilir. Sadece gün ışığında o kadar güçlü değiller."

"Oh, bu berbat. Peki ya sen? Zayıfladın mı?"

"Tipik bir iblis gibi değil. Bazen melez bir tanrı olmak iyidir."

Onun için iyi ama akıl sağlığı için değil. "İyi o zaman. O her neyse, sadece beni izliyor. Hiçbir şey yapmadı, o yüzden görmezden gelelim."

Xypher onun yatak odasına geri dönmesini izledi. Peşinden gitti ama bu işin peşini bırakmakta o kadar da acele etmedi. Daha önce bahsetmediği ama bildiği bir şey varsa o da bir şey birini izlediğinde bunun nadiren iyi huylu olduğuydu.

Aksine, saldırmak için mükemmel zamanı bulmayı bekliyordu.

DOKUZ

Xypher onun öğrencilerine ders verişini gördükten sonra Simone'dan daha önce olduğundan çok daha fazla etkilenmişti. "İblis olmaman iyi bir şey."

"Neden?"

Laboratuvardan çıkarken çantasını ve kitaplarını aldı ve ofisine kadar taşıdı. "Seninle insan anatomisi hakkında bilgi sahibi olsaydınız, korkunç... ve ölümcül olurdunuz."

Alay etti. "Yeterince zararsızım."

"Evet, gördüğüm kadarıyla öyle değil. Daimon'u yere fırlattığını ve ona bunu hissettirdiğini hatırlıyor gibiyim. Bu arada bunu yapmayı nereden öğrendin?"

"Kendini savunma dersleri. Tate ısrar etti, ben de kabul ettim. Eğer benim işimi yapacaksan, zorba yaratıkların yanında kendini idare edebilmen gerekir."

Kendisini açıkça aşağılamasına gözlerini devirdi. İşin tuhaf yanı, bunu gerçekten umursamıyordu. Büyüyordu. Onun alaylarına alışkındı ve aslında bundan zevk alıyordu. "Biliyor musun... Düşündüm de, seni parçalara ayırırken görmek istediğim birkaç iblis var."

"Eğer onlardan biri kardeşinse, aynı fikirdeyim. O iğrenç bir dev."

"Hiçbir fikrin yok. Seni hırpalarken büyümediğin için şükret. Kan Dökücü Kargaşa onun göbek adı olmalıydı."

"Ah, özür dilerim."

Omuz silkti. Gerçekten söylenecek bir şey yoktu. Kaiaphas bir iblisti. Etrafındakilere acı çektirmek onun doğasında vardı.

Ofisinin kilidini açıp onu içeri götürdü ve elindeki kitapları alıp bir kenara koydu. "Dün gece bana bugün şeytani bir şey çağıracağımızı söylemiştin. Ölümüm için acele etmek istediğimden falan değil, ama bunun için hâlâ hazır mıyız?"

"Hayır."

"Hayır mı? Neden? Ne oldu?"

"Büyük şeytan dün gece evinize geldi ve ben de onu kanımla besledim."

Ona alaycı bir bakış attı. "Bir daha hiç uyumadan önce bu konuda şaka yapmayı bırakmanı gerçekten çok isterdim."

Muhtemelen o da yapmalıydı ama nedense dayanamadı. "İsteddiği tek şey kan değildi. Onun için bir iyilik yapmamı da istedi."

Ona doğru dönerken alnında korkulu bir şüphe vardı. "Talep mi edildi?"

Korkmakta haklıydı. Jaden'dan gelen bir ricanın ne zaman ölümcül olabileceğini kimse bilemezdi. "Evet, daha çok reddedilemeyecek bir istek gibi."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Peki bu şüpheli ricası bu kadar ağırlık taşıyan bu vaftiz babası benzeri karakter kim?"

"Birçok lakapla anılır. Al-Baraka-Tacir. Kalotar-Çağırıcı. Demon-Heart. Katadykari-the

Lanet olsun. Ama herkesin bildiği kadarıyla gerçek adı Jaden."

"Ve Jaden bir iblis mi?"

Xypher ekingen davrandı. "Tam olarak emin değilim."

Kimsenin bilmediği bir bulmacayı çözmeye çalışır gibi başını eğdi. daha önce hiç özmemişti. "Onun ne olduğunu nasıl bilmezsin?"

"Sakin ol. Jaden pek güvenen ya da konuşan biri değil. Onu nasıl çağıracağımızı biliyoruz ve güçlerini Evrenin birincil kaynağı, ama bunu nasıl yaptığını kimse bilmiyor. Kime cevap verdiğini, nereden geldiğini ya da nereye kaybolduğunu. O tam bir muamma."

"Kafam karıştı. O zaman neden biri onu çağırsın ki?"

"Basit. Jaden vicdanı, önyargısı ya da tereddütü olmadan her şeyi yapabilir ve yapacaktır. Ve her şeyi demek istiyorum. Eğer sen Bedelini ödemeye ve pazarlığın sonuçlarına katlanmaya istekli olursanız, ne kadar imkansız görünürse görünsün, size her türlü hayalinizi verebilir."

Simone kaşlarını çattı. "O ne? Şeytan mı?"

Xypher hınzırca güldü. "Hayır. Lucifer insanlarla ilgilenir. Jaden demonikyn için kaynakla pazarlık yapar."

"Demonikyn?"

"İblis akrabaları. İnsanlar ve diğerleri onu çağırabilir, ancak iblis doğumlu değilseniz cevap vermez. Bununla birlikte, onu çağırmak için hem insan hem de iblis kanı gerekir. Yine kimse nedenini bilmiyor."

Bunu onun düşündüğünden çok daha iyi karşılamış görünüyordu. "Ve kan içiyor mu?"

Xypher başını salladı.

"Yani bu onu vampir mi yapar?"

"Gün ışığında yürüyor. Ama bir iblis gibi, o zaman daha zayıf. Bir tanrının güçlerine sahip gibi görünüyor ama takipçisi yok.

Ona ne derdiniz?"

"Onu delicesine mutlu etmeyen hiçbir şey için onu aramazdım."

Xypher gülümsedi. "Gördün mü, senin bilge bir kadın olduğunu biliyordum."

Simone bundan pek emin değildi. Bu Jaden ona hâlâ şeytan gibi geliyordu. Evine girip Xypher'ın kanını içtiği düşüncesi, onu temizlemesi için bir rahip çağırma isteği uyandırdı. "Peki onun için yapmamız gereken bu iyilik ne?"

"Royal Caddesi'nde oyuncak bebek dükkanında çalışan bir kadınla görüşün." Bu onun karnına bir darbe gibi indi.

"Liza'yı mı kastediyorsun?" Xypher dehşete kapılmıştı.

"Onu tanıyor musun?"

Simone başıyla onayladı. "O benim ve Tate'in uzun zamandır arkadaşı. Onunla çocukken tanışmıştım. Mağazasına bayılıyorum. Gerçekten harika."

"Artık gidebilir miyiz?"

Saatini kontrol etti. "Öğleden sonra dersim var, yani zamanımız olmalı. Ona zarar vermeyeceğinden emin misin?"

"Evet. Jaden ondaki bir kolyeyi istiyor. İşte bu kadar. Kolyeyi aldıktan sonra bileziklerimizi çıkaracak."

Simone bundan pek emin değildi. "Peki ya Liza vazgeçmezse?"

"O senin arkadaşın. Onu vazgeçirmek zorundasın. Yoksa ben çalarım."

Simone tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Etrafta dolaşıp bir şeyler çalamazsın Xypher. Bu yanlış."

"Ve pazarlık yapıldıktan sonra Jaden'a hayır diyemem. Her ne sebeple olursa olsun, bu tılsımı istiyor. Ona söz verdim ve Jaden sözünden dönmeyeceğin bir yaratık. İnan bana, ikimiz de pişman olacak kadar uzun yaşamayız. Neden en başında ona gidip tılsımı çıkarmadım sanıyorsun? Bilezikler mi? Jaden her zaman son çaredir."

Bu bir şeyi değıştirmede. O Liza'nın arkadaşıydı. "Liza'nın zarar görmeyeceğine dair bana yemin et."

"Sana söz veriyorum, Simone. Ona zarar vermeyeceğim."

Simone bir an ondan şüphe duydu ama hemen bastırdı. Xypher ona karşı her adımında dürüst olmaktan başka bir şey yapmamıştı. Bu konuda ona güvenecekti ama eğer yanılıyorsa...

Jaden sorunlarının en küçüğü olacaktı.

Çantasını aldı ve onu koridora geri götürdü.

Xypher tılsımın ne olabileceğini düşünmemeye çalıştı ki Jaden ona sahip olmak için böyle bir pazarlık yapsın. Normalde anlaşmayı isteyen iblis bir teklifte bulunur ve Jaden bunu ya kabul eder ya da reddederdi.

Jaden'in ödemeyi alması için...

İçindeki tüm alarmları harekete geçirdi, ama güçlerine sahip olmak ve bu bilezikleri çıkarmak her şeye değdi. En azından öyle umuyordu. Tek bildiği, tılsımın Atlantisli Yok Edici'yi, Dimme'yi ya da sayısız felaketten herhangi birini serbest bırakabilir.

Açıklama istemeliydin.

Evet, doğru. Jaden'in cevaplayacağı gibi. Varlık hiçbir şeye cevap vermedi. Varlığına değer veren hiç kimse onu sorguladı.

Simone arabasına bindi ve Xypher'in kendisine katılmasını bekledi. Garip bir şekilde sessizdi ve bu onu endişelendiriyordu. "Bana söylemediğin şey ne?"

"Bunu yaparak dünyanın sonunu getirebiliriz." "Bu mizah mı?"

"Tanrım, umarım öyledir."

Onu cesaretlendirip cesaretlendirmemesi gerektiğinden emin olamadan arabayı Liza'nın dükkânına doğru sürdü. Günün bu saatinde yol trafiğe kapalı olduğu için Toulouse'a park etti ve Rüya Bebekler Butiği'ne varana kadar Royal'den aşağı iki blok yürüdüler. Resimli pencere, Liza'nın tasarladığı reproduksiyon antika bebekler ve özel yapım Barbie'lerle doluydu.

Simone'un koruyucu annesi, onu evlat edindikleri ilk yıl Noel'de buraya getirmiş ve ona hâlâ evdeki şifonyerinde duran porselen bebeği almıştı. Simone şimdi bile Liza'nın ilk tanıştıkları günkü halini hatırlıyordu. Liza'nın saçları o zamanlar koyu renkti, gözleri sıcaklık ve nezaketle parlıyordu.

"Ne kadar güzel bir kızsın sen. Bir bebek seç bebeğim, gözlerini tıpkı seninkiler gibi yapalım."

Liza bu sözünü yerine getirirken ona kurabiye ve çay ikram etmişti. Simone orada bir öğleden sonra boyunca kendini evrenin kraliçesi gibi hissetmişti. Liza'nın her zaman hissettiği bir duyguydu bu. Simone her ziyaret ettiğinde kopyalamayı başardı.

Gülümseyerek deniz mavisi kapıyı itti ve mağazaya girdi.

Oyuncak bebek kıyafetleri ve parçalarıyla dolu cam tezgâhın arkasında sarı saçlı genç bir kadın duruyordu.

"Merhaba," diye selamladı Simone. "Liza buralarda mı?"

Kadın cevap veremedi. Simone arka odadan gelen mutlu bir çığlık duydu.

"Simone, benim porselen bebeğim! Nasılsın bakalım?" Liza perdenin arkasından çıktı ve kocaman bir gülümsemeyle ona yaklaştı.

Simone ona sıkıca sarıldı. "En son buraya geldiğimden beri çok uzun zaman geçti."

"Bilmiyor muyum?" Liza geri çekildi. Xypher'a baktı ve yüzündeki gülümseme soldu. "Sen doğal değilsin." Bu sözleri söylerken sesi ancak bir fısıltı gibiydi.

Xypher ellerini havaya kaldırdı. "Sana zarar vermek için burada değilim."

Geri çekilirken Liza'nın gözleri şüpheyile karardı. ve tezgâhın arkasındaki kıza doğru döndü. "Beth? Neden öğle yemeği molası vermiyorsun, tatlım?"

Beth kaşlarını çatarak başını kaldırdı. "Saat biraz erken.

Emin misin?" "Evet, lütfen. Dükkân bende."

Beth katlamakta olduğu bebek kazağını yere bıraktı.

"Tamam. Sana şarküteriden bir şeyler getirmemi ister misin?"

"Tavuk salatalı sandviç. Parayı kasadan aldığınızdan emin olun."

Beth ona uyarken gülümsedi. "Bir Liza spesiyali geliyor. Birazdan görüşürüz."

Liza tekrar konuşmadan önce kızın gitmesini bekledi. Xypher'a bakarken gözlerinde ilk kez bütünüyle düşmanlık vardı. "Ölüm kokuyorsun."

Simone bön bön baktı. "Öldüğünü nereden biliyorsun?"

"O da Julian gibi bir kâhin," diye açıkladı Xypher. "Normal varoluşa meydan okuduğum gerçeğini hissedebiliyor."

Liza başını salladı. "Ve buraya gelme nedenin olan şeye sahip olamazsın. Sana izin vermeyeceğim."

"Neye ihtiyacım olduğunu biliyorsan, neden ihtiyacım olduğunu da biliyorsundur. Ayrıca onu senden alabileceğimi de biliyorsun ve beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok."

Simone kendini Xypher ile Liza'nın arasına koydu. "Ama yapabilirim ve ona zarar vermene izin vermeyeceğim."

Bu, onunla dalga geçen hassas Xypher değildi. Bu, onu arabasına iten Xypher'ın ta kendisiydi. "Asil. Aptalca ama asilce." Ölümcül bakışları omzunun üzerinden Liza'ya yöneldi. "Eğer onu alamazsam, bedelini ödeyecek olan Simone'dur.

Jaden öyle söyledi."

Liza ona ters ters baktı. "Neden şeytanla bir anlaşma yapasın ki?" Sözcükler dudaklarından çıkar çıkmaz gözleri anlayışla açıldı.

"Aynen öyle."

Simone kaşlarını çattı. "Ne?"

"Hiçbir şey," dediler hep bir ağızdan.

Liza tereddüt ettikten sonra gömleğinin altından yeşil tılsımı çıkarıp başının üzerine kaldırdı. "Ailem bunu dokuz nesildir kötülükten koruyor. Bunca zaman sonra onu bir iblise teslim eden kişinin ben olduğuma inanamıyorum." Parmaklarını onun etrafında kapattı. "Bunun ne işe yaradığını biliyor musun?"

Xypher başını salladı.

"Onu bir tanrının kalbinin üzerine koyarsan onu felç eder... ya da onu."

Xypher onun sözleri karşısında kaşlarını çattı. "Jaden bunu neden istesin ki?"

"Belli ki hareketsiz kılmak istediği bir tanrı var. Asıl soru hangisi ve neden?"

Evet. Soru buydu. Tanrıya bağlı olarak, bu evrende büyük bir yarık açabilir. "Evreni etkileyecek mi? iblisler?"

"Hayır. Bu çok utanç verici."

"Neden?" Simone sordu.

"Çünkü şu anda mağazamın dışında dört tanesi sizi bekliyor."

ON

Simone arkasını dönüp vitrinlere baktı. Dışarıda, kaldırımında kavga etmeye hazır gibi görünen dört adam içeriye bakıyordu. Dürüst olmak gerekirse, ona iblis gibi görünmüyorlardı. Uzun boylu ve zayıftılar, oldukça yakışıklıydılar. Kot pantolon ve deri ceket giymişlerdi, gözlerini korumak için güneş gözlükleri vardı ve yirmili yaşların sonları, otuzlu yaşların başlarından daha yaşlı görünmüyorlardı.

"Belki de müşteridirler."

Liza homurdandı. "Bir bebek mağazası için mi? Evet, onları şimdi görebiliyorum... Fırfırlı pembe bebeği alacağım." Okşadı

Simone'un omzuna. "Hayır, tatlım. Onlar müşteri değil. Onlar ayaktakımını dükkânımdan uzak tutmak için kullandığım tuz tarafından püskürtülen iblisler." Hareket etmeden önce uzun bir iç çekti. tezgâhına götürdü. Gözlüklerini taktı, ardından el büyüklüğünde bir arbalete benzeyen küçük bir silah çıkardı. "Bunu nasıl kullanacağını biliyor musun?" diye sordu Xypher'a.

"Kesinlikle."

"Güzel. Tılsımı saklamam için bana geri ver." Başka

bir şey söylemeden yerine getirdi.

Liza onu boynuna taktı. "Şimdi, bir saniye burada bekle. Kullanabileceğin başka bir şey var."

Simone şok olmuştu. Liza'nın bir yaver ve biraz da tuhaf biri olduğunu biliyordu ama bu küçük kadının yepyeni bir yönünü görüyordu. Liza korkusuzdu.

Bir saniye sonra Liza elinde altın bir kılıçla döndü. "Bunu

kullanmak çok kolay. Sivri ucu vücutlarına giriyor."

"Teşekkürler," dedi kuru bir sesle. "Kafamın karışmasını hiç istemem." "Evet, karıştırırsın tatlım. Şimdi git biraz iblis kıcı tekmele."

Simone bunun üzerine kaşlarını çattı. "Biliyorsun, polis karakolu sadece birkaç blok ötede. Bu tehlikeli değil mi? Ya kavgayı görürlerse?"

Xypher homurdandı. "Bunu bildirecek kadar uzun yaşamayacaklar."

Simone onun kuru ses tonundan dehşete kapıldı. "Onları öldüremezsın Xypher."

"Yapmak zorunda kalmayacağım. İblisler bunu benim için yapacak. Şimdi, kapıya yaklaşırsanız, yapmam gereken bazı dövüşler var."

Simone onu girişe kadar takip etti ve sokağa çıkıp onlarla yüzleşirken nefesini tuttu.

En uzun iblis öne doğru ilerledi. Kahverengi saçları sarı röflelerle süslenmişti. Keçi sakalı ve kristal mavisi gözleri vardı. Bir kot pantolon ve kahverengi bir deri ceket giymişti, sıradan bir gözlemciye sokaktaki herhangi bir adam gibi görünebilirdi. Tıpkı diğer üçü gibi. Uzun boylu olan gibi onlar da yakışıklıydı ve toplum içinde görebileceğiniz herhangi biri gibi giyinmişlerdi. Böyle bir kötülüğün dikkat çekmeden var olabileceğini fark etmek tüylerini diken diken etti.

Kaç kez bir iblisin yanında oturmuş ve bunu bilmemişti?

Xypher onları pek de tehdit olarak görmediğini belli eden bir bakışla grubu süzdü. Keşke o da kendinden bu kadar emin olabilseydi.

"Kaiaphas," diye selamladı, en uzun boylunun kardeşi olduğu gerçeğiyle onu şaşırttı. Vay canına, kaynayan deri olmadan,

iblis oldukça asildi. "Bakıyorum da sonunda arkadaş edinmişsin. Sonunda diş fırçası kullanmayı öğrenmiş olmalısın. İnsanların ya da iblislerin kafasını karıştıran şey bir aşağı bir yukarı, bir ileri bir geri."

İblislerden biri ağzını açtı ve iki sıra tırtıklı dişini gösterdi.

Xypher dudağını büktü. "Bu konuda gerçekten bir dişçiye görünmelisin. Bugünlerde harikalar yaratabildiklerini duydum."

"Öldürün onu," diye hırladı Kaiaphas.

Xypher ilkin kılıcının üst kısmıyla yakaladı. Kılıç karnına saplandı. Ancak kılıcını geri çekemedi, diğer iblislerden biri onu yere düşürdü.

Simone, Xypher'ın kaldırırma çarptığını görünce tısladı. "Bunu izleyip hiçbir şey yapmadan duramam."

"Bir iblisle savaşamazsın Simone," dedi Liza. "Ne kadar güçlü oldukları hakkında hiçbir fikrin yok. İnsanlar olarak yapabileceğimiz en iyi şey bunun dışında kalmak ve onların savaşmasına izin vermek. Xypher'ın zayıflığı haline gelmeyin."

Liza'nın sözleri ona Acheron'u hatırlattı. Deri bandın hâlâ takılı olduğu bileğine baktı. "Aslında, sanırım yapabilirim."

Liza onu durduramadan sokağa koştu ve iblisi Xypher'dan uzaklaştırdı. O an Ona dokunduğunda, içinden elektrik akımı gibi bir şey geçti. İblis kelimenin tam anlamıyla uçtu. Binaya o kadar sert çarptı ki duvarlar yerinden oynadı.

"Vay canına," diye nefes aldı, yaptığı şey karşısında hayrete düşmüştü. Acheron haklıydı. İnsanüstü güçleri vardı.

"Simone!"

Kaiaphas'ın ona doğru koştüğünü görmek için arkasını döndü. Kolunu yakaladı ve onu yere düşürdü. Ne yazık ki adam orada kalmadı. Ayağa fırladı ve bir kaburgalarına sersemletici bir tekme attı. Simone acıyla tısladı.

Kolunu ısırdı, sonra ona ters vurdu. Kan tadı aldı. Aniden, Xypher oradaydı. Kardeşini yakaladı ve ona öyle sert vurdu ki, darbenin gücü Kaiaphas'ı ayaklarından kaldırdı.

Simone çok garip hissetti...

Görüşü karardı ve her şey bulanıklaştı. Başka bir iblis ona doğru geldi, ama ona ağır çekimde hareket ediyormuş gibi göründü. Ona vurmaya başladı. Kız ondan kaçtı, sonra da sırtına sert bir dirsek attı.

Döndü ve dişlerini kızın koluna geçirdi.

İnanılmaz bir acı içinde kıvrılırken çığlık attı. "Hayır!"

Xypher onun yanına koşarak bağırdı.

Ondan sonra hiçbir şey anlayamadı ya da göremedi. Her şey bulanıktı. Birinin acı içinde çığlık attığını duydu ve bir sonraki bildiği şey yine bebek dükkanında olduğuydu.

"Oh, hayır," diye inliyordu Liza. "Hayır, hayır, hayır. Ne yapacağız şimdi?"

Xypher onun derisindeki ısırık izlerini görünce nefes alamadı. Bir Daimon'un aksine, insanları

vampirler, gallu yapabilirdi. Yarı iblis olduğu için, onların virüslü tükürüklerine karşı bağışıklığı vardı.

Simone değildi.

Bir şey cama çarparak camı kırdı. "Sorun nedir, Xypher? Bizimle oynamaktan sıkıldın mı?"

Saldırmak için ayağa kalktı ama Liza onu

geri çekti. "Simone'un bize ihtiyacı var.

Onları rahat bırak."

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı ama sonunda itaat etti. Kaiaphas'ı öldürmek bekleyebilirdi. Simone bekleyemezdi. Simone yerde olduğu sürece ikisini de öldürmeden dışarı çıkamayacağından bahsetmiyorum bile.

Onu kurtarmak için bir şeyler düşünmeye çalışırken öfkeli bir elini saçlarında gezdirdi. Kahretsin, eğer tılsımla birlikte Jaden'a ulaşabilseydi, bu bir sorun olmayacaktı. Simone hayatını onsuz yaşamakta özgür olacaktı ve o da Satara'yı öldürmeye gidecekti.

Şimdi pekâlâ bir galu zombisine dönüşebilirdi ve bu tamamen onun hatası olurdu. "Ne yapabiliriz ki?"

Liza cebinden bir cep telefonu çıkardı. "Acheron'u arıyorum. Bir çözümü olan varsa..."

"Belki de Jaden'ı aramalıyım."

"Hayır!" Liza gözlerini öfkeyle ona dikerek, "Hayır," dedi. "O yaratığın burada olmasını reddediyorum. O Gallu'dan daha büyük bir tehdit ve onun bedelini ödemeye niyetim yok."

Haklıydı.

Xypher başıyla onayladı. "Atlantisliyi ara, ben de Jesse'yi arayayım." Onu kurtarmayı başaramazlarsa Simone Jesse'yi burada isteyecek, Jesse de onunla birlikte olmak isteyecekti. Bunun tek nedeni

Hayaletin zaten burada olmamasının nedeni Simone'un derslerine katılmaktan hoşlanmamasıydı. Ölü olduğu için otopsileri duymak veya diğer merhumları görmek.

Xypher cebinden Simone'un telefonunu çıkardı ve evini aradı. Telesekreter açar açmaz olabildiğince sakın bir şekilde konuştu. "Jesse, ben Xypher. Sanırım..." Bunu söylemeye dayanamıyordu ama başka seçeneği yoktu. "Simone yaralandı. Çok kötü. Hemen Liza'nın dükkanına gelmelisin."

Hayalet telefonu kapatamadan oradaydı.

Jesse onun yerde yattığını ve acı içinde kıvrandığını görünce yüzü soldu. "Ne oldu böyle?"

"İblis saldırısı."

Xypher'ın boğazına doğru koşarken Jesse'nin gözleri parladı.

Xypher onu yakaladı ve yere fırlattı. "Zorlama evlat. Birini ciddi bir şekilde sakatlama havasındayım ve kardeşime ulaşamadığım için değerli bir ikame."

"Yapma," diye soludu Simone, Xypher'ın bacağına dokunmak için uzanarak. "Lütfen, ona zarar vermeyin."

Tüm öfkesi kaçtı. İsteddiği son şey onu herhangi bir şekilde incitmekti.

İkisi de onun üzerine eğildi.

"Buradayım Sim," dedi Jesse, gözleri yaşararak. "İyi olacaksın. Beni duyuyor musun?"

Kadın inanamayarak ona baktı. "Bahsettiğin auraları görebiliyorum Jesse. Seninki beyaz. Çok güzel... tıpkı senin gibi."

Jesse burnunu çekti. "Unutma, ışıktan uzak dur. Sola git, Sim. Işıktan sola. Ben tam burada ondan kaçmanı bekliyorum olacağım."

"O ölmüyor, Jesse." Xypher acı ona sertçe çarptığında yutkundu. Ölmek daha kolay olurdu. Kinder. "Bir iblise dönüşüyor."

"Ne?!"

"Beni duydun."

Jesse neredeyse şeytani bir sesle homurdandı. "Bir şeyler yap!"

"Yapabilseydim yapmaz mıydım sanıyorsun? Bunu en kötüm için bile istemezdim... Tabii ki isterdim ama Simone için asla istemezdim."

Simone yerde titriyordu. "Neden bu kadar üşüyorum?"

İblis kanı onunkine bulaşıyor, kalp atışlarını düşürüyordu...

Xypher onun kolunu avucunun içine aldı ve tenini ovarak ısıtmaya çalıştı. "Sadece yavaşça nefes al. Derin nefes alma. nefesler." En azından bunun doğru olduğunu umuyordu.

Birden arkasında bir varlık hissetti. Bu mutlak bir güçtü.

Acheron.

Xypher omzunun üzerinden bakınca onun orada durmuş onları izlediğini gördü. "Umarım söyleyecek bir şeyin vardır.

duymak istiyorum."

Acheron homurdandı. "İroniktir ki hiç kimse herhangi bir konuda söyleyeceklerimi duymak istemiyor. Benimle genellikle onları duvara yapıştırmak istediğim noktaya kadar tartışırlar. Umarım sen o kadar kalın kafalı olmazsın."

"Hiç havamda değilim, Acheron. Onu kurtarmak için ne yapmam gerektiğini söyle."

Acheron ilerleyerek Jesse'nin yanında tek dizinin üzerine çöktü. Dönen gümüş gözleri loş ışıktaki parlıyordu. "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu ona.

Simone'un dişleri durmadan takırdıyordu. "Hasta."

Yan tarafta duran Liza'ya baktı. "Fırlatma ihtimaline karşı bir kova ya da başka bir şey getirsen iyi olur."

Bir tane bulmaya gitti.

"Tüm yapacağın bu mu?" Xypher hırladı.

Acheron omuz silkti. "İyi haberi mi istersin, kötü haberi mi?"

İçindeki öfke o kadar şiddetliydi ki Atlantislinin boğazını kesip açmak istedi. "Benimle bu oyunu oynama, Acheron. Bana bilmem gerekeni söyle."

Xypher'ın tehdidinden etkilenmemişti. "Güzel ton. Cadılar Bayramı albümlerini kaydetmen için seni kiralamalıyız."

Xypher saldırmamak için kendini zor tuttu.

"Sakin ol," dedi Acheron sessizce. "O gerçekten dönüşmüyor."

Delirmiş miydi? Tabii ki dönüşüyordu. Solgun ve titriyordu. Alnı terden ıslanmıştı... "Şuna bak

O! Tam olarak kurabiye pişirmiyor."

"Evet, ama bu mutasyona uğrayan bir insan da değil."

Xypher'ın içinden soğuk bir korku geçti. Eğer mutasyona uğramıyorsa, o zaman ona ne oluyordu? "Ne demek istiyorsun?"

Acheron Jesse'ye baktı. "Onun diğer kadınlar gibi olmadığını fark etmedin mi? Bu garip şeyler ondan etkilendin mi?"

Simone hafifçe inledi.

Jesse savunmaya geçerek, "Ben tuhaf değilim," dedi. "Ama evet. O her zaman bir şeyler biliyordu. Görmemesi gereken şeyleri gördü. Biz sadece onun psişik olduğunu düşündük."

Acheron başını salladı. "Hayır. O her zaman bundan çok daha fazlasıydı."

"Acheron," diye araya girdi Xypher. "Bana neler olduğunu anlat."

Acheron cevap vermeden önce derin bir nefes aldı. "O yarı iblis, Xypher. Senin gibi."

Bu sözler karşısında Xypher'ın çenesi düştü. Bu mümkün değildi ...

Jesse sesi titreyerek, "Cehennemlik o," dedi. "Onun şeytani bir yanı yok."

Acheron, Xypher'ın iblis ısırığını görebilmesi için bileğini yukarı kaldırdı. "Onun kanını kokladığında gerçeği anlayacaksın. O kokuyu karıştırmak mümkün değil."

Yine de Xypher buna inanmayı reddetti. "Nasıl iblis olabilir ve bunu bilmez?"

"Ailesi onu gerçeklerden koruyordu." Acheron ona verdiği bileziği çıkardı. "Bu basit bir deriden başka bir şey değil. Bunu ona vermemin tek nedeni glerinin kendisinden başka bir şeyden geldiğini dŐŐnmesini sağlamaktı. Gerçek şu ki, o karŐılaŐacaĐın herhangi bir iblis kadar gl."

"Bunu bize neden dn söylemedin?"

"nk babası onun köklerini kendisi de dahil olmak üzere herkesten saklamak için hayatından vazgeçti. Onu kullanacak ya da tehdit edecek tüm insanlardan ve yaratıklardan saklandığından emin olmak için. Ben kimim ki böyle bir fedakarlığı geri alayım?"

"Xypher?" Simone nefes aldı. "Korkuyorum."

Acheron onun diğer elini tuttu. "zlme. Senin glerin kilidi açılıyor. Tüm olan biten bu. Acı verdiğini, korkutucu ve şok edici olduğunu biliyorum. Ama bununla savaŐmayın. Sadece derin nefesler alın ve gücün içinizden akmasına izin verin."

Bu Xypher'ı daha da sinirlendirdi. "Senin için söylemesi kolay. Onun neler yaşadığı hakkında hiçbir fikrin yok."

Acheron acı bir kahkaha attı. "Evet, senin aksine ben biliyorum tam olarak nasıl hissettiğini. Tanrı glerim açığa çıktığında ben de insandım. İnanın bana, hiç hoş değildi, bu da öyle olacak."

Bu onun öfkesini dindirdi. "Ne yapabilirim ki?"

"Onu yalnız bırakmayın. İblis hislerini nasıl kullanacağını gösterecek birine ihtiyacı olacak. Sen glerinle bydn ama normal insan iŐlevselliĐinden ne kadar farklı olduklarını biliyorsun. Sen onun için en iyi Ğretmensin. var."

Xypher birinin kendisine bağımlı olması düşüncesine lanet okudu. Güvenilir biri değildi. Nasıl olduğunu bilmiyordu bu şekilde işlemesi için. Kendi cehaleti yüzünden onu bozabileceği ya da ona zarar verebileceği düşüncesi onu korkutuyordu. Ondan daha iyi bir öğretmene ihtiyacı vardı. Tek bildiği acı ve ihanetti. Güçlerini başkalarına zarar vermek için nasıl kullanacağı. Simone bu değildi. O iyilikti.

Onun gibi bir hayvan ona bilmesi gerekenleri nasıl öğretebilirdi?

Ama bunu asla kimseye itiraf etmezdi.

"Burada kendi gündemim var, Acheron. Ona bağlı kalamam."

"Bunu başarmak için üç hafta var. Xypher, bir kez olsun kendinden başka birini düşün."

Acheron'un sözleri karşısında dudağını büktü. Başka birini düşünüyordu ama yine de bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyecekti. "Başkasını düşünmek beni lanetledi. Bu tekrarlamak istemediğim bir hata."

O gümüş gözler kadim bir bilgelikle yanıyordu. "Biliyorsun bazen hatalarımızı tekrarlayarak ilk seferde neyin yanlış gittiğini fark ediyoruz. Bunu bildiğimiz için hatayı düzeltebiliyor ve geçmişe dönebiliyoruz."

Xypher bununla alay etti. "Doğru ve temel aptallığın tanımı, farklı bir sonuç beklerken aynı şeyi tekrar tekrar yapmaya devam etmektir. Ben aptal değilim."

"Bunu yapmaya devam et demedim." Acheron Xypher'ın koluna baktı, yemininin damgalandığı yere. "Bir amaç uğruna ilerle. Neyin yanlış gittiğini inceleyin ve o tek hatayı düzeltin."

Neden her şey dönüp dolaşıp o tek cümleye geliyordu?

Amacınızla ilerleyin ...

"Ona yardım et, Xypher. Şu anda onun sana Satara'yı öldürmenden daha çok ihtiyacı var." Ve bununla birlikte ortadan kayboldu.

Xypher, Ash'in sözleri kafasında çınlarken yerde oturuyordu. Orada gerçek vardı, ama intikam ihtiyacı çok güçlüydü ...

Sonra Simone'un o sabah erken saatlerde acısına merhamet ederek ona nasıl dokunduğunu hatırladı. Karşılığında ondan hiçbir şey istememişti.

Hiçbir şey.

Xypher onu kollarının arasına aldı ve sıkı sıkıya sarıldı.
"Senin için buradayım, Simone."

Simone bu sözleri zar zor anlayabiliyordu çünkü vücudu yanmaya devam etti. Etrafındaki her şey güçlenmiş hissediyordu. Renkler, kokular, sesler...

Dünyayı yepyeni bir şekilde deneyimledi.

"O nasıl?" Liza'nın sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi.

Kan grubu 0 pozitif. Liza'nın kan grubu buydu. Ayrıca kalbinde hafif bir üfürüm vardı.

Ve Jesse.

Onun zayıflıklarını da biliyordu. Onların kokusunu ve tadını alabiliyordu ve küçük bir parçası bu zayıflıklardan faydalanmak istiyordu. Bu onu her şeyden daha çok korkutuyordu. "İblis olmak ne demek Xypher?"

"Sen iblis değilsin."

Kolunu kaldırdı ve eline baktı. Kendi eline benziyordu ama sanki onunla çeliği ezebilirmiş gibi hissediyordu.

Yapabilir mi? "Kendimi çok

güçlü hissediyorum." "Bu bir

yanılsama."

Öyle miydi? Yeterince gerçek görünüyordu. Düşünce, karnının şiştiğini hissetmeden önce kendini ancak tamamlamıştı. Kadın

Liza'dan kovayı aldı ve midesindekileri kovaya boşalttı.

İşini bitirdiğinde artık kendini o kadar güçlü hissetmiyordu. Zayıf ve değersiz hissediyordu. "Eve gitmek istiyorum."

Xypher başını salladı. Liza'ya bakmak için durakladı. "Tılsımı geri alabilir miyim? Onu hâlâ Jaden'a teslim etmem gerekiyor yoksa kıcıma sahip ol."

Bir kez daha çıkarırken isteksizliği gözlerinden okunuyordu. "Umarım bu bir hata değildir."

"Ben de," diye onayladı.

Cebine koyduktan sonra, Xypher Simone'u göğsüne doğru çekti ve bildiği bir sonraki şey, evde, yatağında olduğuydu. Xypher hâlâ onun yanındaydı. "Dinlenmelisin."

"Bana sarılır mısın?"

Xypher bu sözlerin içinde uyandırdığı şefkati lanetlemek istedi. Onu ve vicdanını görmezden gelmeliydi.

Keşke yapabilseydi.

Bunun yerine, yatağa onun yanına uzandı ve onu kendine çekti. "Biraz dinlen."

Gözlerini kapatmadan önce ona sarıldı ve önerdiği şeyi yaptı. Derin ve huzurlu bir uykuya dalması uzun sürmedi.

Burada onunla bu şekilde yatarken, neredeyse insan gibi hissediyordu. Bu ne kadar saçmaydı? Artık birlikte yatan iki iblisti onlar. Anne ve babasının fotoğrafına baktı ve ortalama bir insan hayatı yaşamaya çalıştıkları halde onları neyin bir araya getirdiğini merak etti.

Fotoğrafta herhangi bir aile gibi görünüyorlardı. Sakladıkları sırrı kimse tahmin edemezdi.

Bu, kızlarının hayatına mal olabilecek bir sırdı.

ON BİR

Alacakaranlıkta Xypher, Simone'la kalarak hata yapıp yapmadığını merak ederek küçük daireyi arşınladı. Tek bildiği, buradaki varlığının onun için Simone'dan daha büyük bir tehdit olduğuydu. ayrılmak olurdu.

Jaden ortaya çıkmadan bir an önce havanın karıştığını hissetti. Kutsal olmayan gözleri yeşil ve kahverenginin özellikle canlı bir tonundaydı.

"Sende." Sanki tılsımı hissedebiliyormuş gibi bir gerçeği ifade ediyordu.

Xypher onu cebinden çıkardı ve elinde tuttu. Bir çeyreklikten daha büyük olmayan bu parça, etrafında narin gümüş parşömenler olan yeşil bir turkuaz parçasına benziyordu. Bu çok zararsız görünüyordu. Bu nesnenin bir tanrıyı devirdiğini hayal etmek zordu, ama o zaman tuz tamamen Zararsız bir madde ama bir iblis ordusunu defedecek kadar güçlü. "Bende var."

Jaden bir elini uzattı ve bekledi. Xypher tılsımı avucunun içine bıraktı.

Derin bir nefes alan Jaden elini kapattı ve saygıyla tuttu. Gözlerini açtığı anda kan kırmızısıydılar. "Teşekkür ederim."

Altın bilezik açıldı ve Xypher'ın ayaklarının dibine düştü. "Bunu nasıl yaptın?"

Alay etti. "Sanki sana güçlerimin kaynağını açıklayacakmışım gibi, iblis. Sadece anlaştmanın sana düşen kısmını yerine getirdiğin için minnettar ol."

Xypher, Jaden'ın söylediği her kelimeyle güçlerinin arttığını hissedebiliyordu. İhtiyacı olan şey buydu. Sahip olması gereken şey.

Başını arkaya yaslayan Xypher güldü. Yüzyıllar sonra ilk kez kendini tanrı gibi hissediyordu. Ve bu güçlerle birlikte ani bir berraklık geldi.

"Simone'un ailesini biliyordunuz..."

Jaden omuz silkti. "Tabii ki yaptım. Babası onu korumak için kiminle pazarlık yaptı sanıyorsun? Güçlerini ondan ve dünyanın geri kalanından bağlamak karşılığında onun ruhunu aldım."

Omurgasından aşağı bir ürperti geçti. "Onun dönüştürölmesine izin vererek ona ihanet ettin."

Jaden ona ters ters bakarken gözlerinin irislerini kırmızı yaladı. "Ben hiçbir şeye ihanet etmedim. O kendini ifşa etti. Isırılmakla babasının pazarlığını bozmuş oldu. O zamanlar babasına kalkanımın sakıncalarını anlatmıştım. Kızının diğer iblislerle temasa geçeceğini hiç düşünmemişti."

Zavallı piç. Kızının yaramazlık yapacağını bilmeliydi.

Yine de, Xypher olmasaydı, sırrı sonsuza dek güvende olacaktı. Onun için suçlayacağı kimse yoktu. Kendisi hariç mevcut durumdan ve onun dönüşümündeki rolü nedeniyle kendisinden nefret ediyordu.

"Peki ya annesi?" diye sordu Jaden. "O da bir iblis miydi?"

"O bir insandı."

Bu onu şaşırttı. İnsanlar ve iblisler nadiren Neredeyse her zaman insanın ölümüyle sonuçlanan kavgacı bir durum dışında herhangi bir şeyle etkileşime girdiler. "Nasıl oldu da bir araya geldiler?"

Jaden tılsımı cebine koydu. "Simone'un annesi talihsiz bir hataydı. Simone'un babası Palackas, efendisinin bir emrini yerine getirirken bir gece ona rastlayan bağılı bir iblisti. Bir şey diğetine yol açtı... A parçasını B yuvasına yerleştirdi ve ona aşık oldu, ama bekleneneğı gibi, efendisi bunu reddetti. Onu serbest bırak. Bana gelmek yerine, onunla birlikte olmak için özgürlüğe koştu. Efendisi onu avlamaları ve ya geri getirmeleri ya da öldürmeleri için tazıları çağırđı. Burada, New Orleans'ta kokusunu bulana kadar yıllarca onu avladılar.

Simone'un annesi ve kardeşi babanın kokusunu taşıdıkları için onları buldular ve kazara onun yerine onları öldürdüler."

"Simone neden yaşadı?"

"Annesinin tüm insanlığını miras alan kardeşinin aksine, babasının iblis genlerini taşıyordu. O kadar ki kanı babasınınkinden ayrı olarak kendine has bir kokuya sahipti. Skili'nin babası dışında kimseyi öldürme yetkisi yoktu ve bu yüzden o bağışlandı."

"Ama annesini ve kardeşini öldürdüler."

Jaden homurdandı. "Sen hiç bir Skili ile tanıştın mı? Sırf İnsan gibi görünmeleri beyinleri olduğı anlamına gelmez. Onlar köpek. Tek kokladıkları kan ve genetik. İkisinin onun babası olduğunu düşündüler. Palackas'ın efendisi, onların ölümünün Palackas'ı eve getireceğini düşündüğü için memnundu. tekrar."

Ama öyle olmadı. Zavallı adam onların ölümünden sonra kendini kaybetmiş ve sadece kederle değil suçluluk duygusuyla da sarsılmış olmalıydı. Kızının da yakında karısı ve oğluna katılacağından korkuyordu.

Skili, yasalarını ihlal eden herhangi bir iblisi yok etmek için gönderilen seçkin bir izleme gücüydü. Yarı insan, yarı tazi olan Skili'lerin kendi iradeleri yoktu. Tek yaptıkları izlemek ve öldürmektir. Eğer Palackas Simone'un neden kaçtığını bilmeseydi, Skili'nin onu bulmasından çok korkardı. Sonraki.

"Babası onu neden öldürmediklerini biliyor muydu?" "Sormadı."

"Yani ona söylemedin mi?"

Jaden kayıtsızca omuz silkti. "Beni bir pazarlık için çağırdı. Ben kimim ki bana ruhunu teklif eden bir iblisi caydırayım?" Xypher'a sert bir bakış attı.

Xypher, kendisinin iblis lorduyla yaptığı pazarlığı hatırlayınca lanet okudu.

"Babam kendini öldürdü."

Xypher, Simone'un sessiz sesini duyunca döndü. Simone arkasındaki kapı aralığında durmuş, parmak eklemlerinin beyazlaştığını görebileceği kadar sıkı bir tutuşla kapıyı tutuyordu. Onun solgun Yüzü onu endişelendiriyordu.

Jaden ona hiç merhamet etmedi. "Seni korumak ve efendisini yatıştırmak için kendini öldürdü çocuğum. O noktada efendisine geri dönmüş olsaydı bile, efendisi onun idam edilmesini emrederdi. Bağlarından ayrılalı çok uzun zaman olmuştu. Ayrıca hala endişelenmen gereken bir konu vardı. Babanın en son isteyeceği şey

yakalanıp bir köleye dönüştürüldü. Bu yüzden kaderini kendi ellerine aldı ve pazarlığımızı mühürlemek için yaşam gücünü kullandı."

"Seni piç!" Simone ona doğru koştu.

Xypher onu kendi tarafına çekti ve yerinde tuttu. "Yapma, Simone."

"Babamın ölmesine izin verdi!"

Xypher onun haykırışındaki ıstırabı hissedebiliyordu ama bu hiçbir şeyi değiştirmede. "Ona saldıramazsın Simone. Seni öldürür."

Jaden'in ağzının bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Ve ölümünün her dakikasından zevk alacağım."

Tekrar saldırdı. "Sen bir canavarsın."

"Olabilirim. Ama ben 'komisyoncu' terimini tercih ederim."

Hırlayarak Xypher'ın tutuşuna karşı koydu. "Çık dışarı!"

Jaden dudak büktü. "Güneyli misafirperverliğinin ne kadar harika olduğunu hep duymuşumdur. Sanırım bu sadece insanlar için." Gözleri tekrar normal rengine döndü. "Anlaşmamız yerine getirildi Xypher."

Jaden yumruğuyla omzuna iki kez vurdu, kısa, alaycı bir selam verdi ve gözden kayboldu.

Simone ona döndü. "Neden gözlerini oymama izin vermedin?"

"Çünkü sen ona yaklaşımadan o senin kafanı koparırdı."

İnançsızlıkla başını salladı. "Sen bir tanrısın. Onunla kıyaslandığında ne kadar güçlü olabilir ki?"

"Beni ve seni sadece bir düşünceyle öldürebilecek kadar güçlü."

Simone onun şaka yapmadığını anlayınca durakladı.
"Anlamıyorum."

"Evrenin bir düzeni vardır, Simone. Günün sonunda hepimiz birilerine hesap vereceğiz. Tanrılar her şeye kadirken, bizim de sınırlarımız var. Jaden gibi bir yaratık bizi öldürebilir ve güçlerimizi kendine çekebilir."

"O zaman neden yapmıyor?"

"Tahminimce onun da yapabilecekleri ve yapamayacakları konusunda sınırlamaları var."

"Kim tarafından ayarlandı?"

"Asıl soru bu, değil mi? Cevabı bilmiyorum ve bilen birini de tanımıyorum."

Şöminenin üzerindeki aile fotoğraflarına bakmak için yanından ayrılırken gözünün kenarını sildi. "Sence babam Jaden'ı çağırdığında ne yaptığını biliyor ve anlıyor muydu?"

"Muhtemelen. Çoğu iblis öyle yapar. Onun bizim öcümüz olduğunun farkında olarak yetiştirilmiş olsak da, Jaden genellikle pazarlığın sakıncalarını pazarlığı yapanlara anlatır. Ondan hoşlanmıyor olabilirim ama kural olarak adil ve tarafsızdır... hoşgörüsüz davrandığı zamanlarda bile."

Simone onunla yüzleşmek için döndü. "Size tılsımdan ve ne yaptığından bahsetmedi."

Haklıydı. Jaden bu bilgiyi ondan saklamıştı. "Hayır, saklamadı, bu da bana bunun onun için kişisel düzeyde önemli olduğunu söylüyor."

Simone bu sözleri zar zor duydu. Dürüst olmak gerekirse, Jaden ve onun arzuları ya da istekleri umurunda değildi. Önemli olan Ailesinin öldüğü gerçeğini. Ve o da

bunda bir rol oynamıştı.

Ben bir iblisim.

Bu kelimeler kafasının içinde dönüp duruyordu. Bu nasıl olmuş olabilir? Nasıl olur da bilmez? Bir şeylerden şüphelenmiş ...

"Senin içinde özel bir ateş var meleğim," demişti babası bir keresinde. "Bir gün bunu anlayacaksın."

Kastettiği şey bu muydu?

Xypher'a baktı, alabileceğinden şüphe duyduğu cevaplara ihtiyacı vardı. "Babam neden kendini öldürmüş olabilir? Hayattayken beni korusa daha iyi olmaz mıydı?"

"Eminim anneni ya da kardeşini koruyamadığı gerçeğini düşünüyordu."

"Babama ihtiyacım vardı!"

Xypher irkildi. Kadının sesindeki acı içini parçaladı. Daha önce hiç kimseyi teselli etmek istememişti ama şu anda onun ela gözlerinde gördüğü ıstırabı dindirmek için her şeyini verebilirdi.

Onu kollarının arasına aldı ve yakınında tuttu. "Biliyorum."

Başını onun göğsüne doğru salladı. "Jesse'nin aileme değil de bana gelmesinin beni ne kadar incittiğini biliyor musun? Yıllar boyunca yüzlerce hayalet gördüm. Ama ne annemi ne de babamı. Asla kardeşimi görmedim. Beni en azından veda edecek kadar sevmедiler mi?"

Kadının acısına duyduğu sempatiden içi daraldı. "Elbette yaptılar, Simone. Nasıl yapmasınlar ki? Baban seni korumak için öldü. İşte gerçek, gerçek aşk budur."

"O zaman neden bana hiç gelmediler?"

"Bilmiyorum. Bilmiyorum. Belki de gelemediler." "Çünkü umursamadılar."

"Eminim öyle değildir."

Simone buna inanmak istiyordu ama bu çok zordu. Ve bunca yıl boyunca bunu kimseyle paylaşmamıştı. Her zaman ruhunu yakıp kül ettiği yerde saklamıştı. Gözlerini sıkarak kapattı ve bu düşünceleri durdurmak için kendini zorladı. Bunlar ters etki yaratıyordu.

Olan oldu.

Şüphesiz Xypher haklıydı ve eğer yapabilselerdi ona gelirlerdi. Ama hala içinde bir parça vardı şüphe duyan. Sanki hiç kimse onu sevmemiş gibi hissedene o parçası.

En azından Xypher buradaydı.

Bilezikleri gitmişti. İstedіği zaman gidebilirdi ama şimdiye kadar gitmemişti.

Sinirleri ve kederi yüzünden midesi sarsıldı. Bu histen korkarak geri çekildi. "Hâlâ hasta hissediyorum. Bu daha ne kadar sürecek?"

"Güçlerine alışana kadar. Sanırım."

Bu ses hoşuna gitmedi. Ellerini koyabileceği somut bir şey istiyordu. Somut bir şey. "Kalp atışlarını duyabiliyorum. Jesse odasında Gloria'yla birlikte, ona nasıl atari oynanacağını gösteriyor. Sağdaki komşum telefonda karısıyla kavga ediyor ve en yenisi, soldaki kadın aç. Bütün bunları nereden mi biliyorum?"

"Bu senin güçlerin. Diğer insanları hiç hayal etmediğiniz bir şekilde hissedebileceksiniz."

"Düşüncelerini duyacak mıyım?"

Ona nazik bir gülümseme verdi. "Sadece yüksek sesle düşünürlerse. Ama insanların saklamaya çalıştıkları duyguları hissedebileceksiniz. Bu size insanlar hakkında her şeyden daha çok şey söyleyecektir."

"Bu büyük baş ağrısı hiç hafifleyecek mi?"

"Eninde sonunda."

Başını sallayarak aşağı baktı ve bileziğin olduğu yere, bileğine dokundu. "Artık benden özgürsün."

"Biliyorum."

"O zaman neden hala buradasın?"

Xypher tereddüt etti. Bu kendisinin de merak ettiği bir şeydi. Ama onu bırakamazdı. O savunmasızdı ve

Yalnızdı ve kendisi de orada olduğu için onu terk etmeyi kendine yediremiyordu. "Yardıma ihtiyacın var."

"Kendi başıma idare edebilirim. Her zaman yaptım."

"Yapabileceğinden şüphem yok. Ama ihtiyacım olduğunda bana yardım ettin. Ben de bu iyiliğinin karşılığını veriyorum."

Simone başını onun omzuna yasladı, desteğı için gerçekten minnettardı. "Teşekkür ederim, Xypher."

"Sorun değil."

Günün tüm olayları zihninde canlanırken onun kolunu ovuşturdu. "Artık bir iblis olduğum için Jaden beni aştı mı?"

"Hayır. Ruhunuza sahip olduğunuz ve onu takas etmediğiniz sürece, kimsenin sizin üzerinizde gücü olamaz."

Ona bakmak için geri çekildi. "Ya biri ruhumu alırsa?"

"Sizin rızanız olmadan kimse ruhunuzu alamaz. Ruhlar bu şekilde çalışmaz."

Bunu bildiğı için mutluydu. İblis olmak yeterince korkutucuydu, ruhunu kaybetme fikri daha da dehşet vericiydi. Tanrım, öğrenecek o kadar çok şey vardı ki. Sanki yeniden doğmuş gibiydi. Kendisi hakkında anlamadığı o kadar çok şey vardı ki.

Güçlerinin derinliğini ve Jaden'ın evrende nasıl bir rol oynadığını öğrenmek istiyordu.

"Bir sorum var... Eğer Jaden bu kadar güçlüyse, Satara'yı öldürmek için onunla bir pazarlık yapamaz mısınız?"

Xypher saçlarını yüzünden geriye doğru taradı. "Jaden bu şekilde çalışmaz. Aktif olarak hiçbir şey yapmaz. Daha ziyade, her birimizin arzularımızı gerçekleştirmesi için gerekli araçları sağlar. Eğer daha fazla güce ihtiyacınız varsa, o size bulur. Eğer bir tılsım ya da cihaz arıyorsanız, onu çağırırsınız. Kendisinin de dediği gibi, o bir amaç için bir araçtır, bir fino köpeği değil."

"O zaman neden ona portallardan birini açtırmadınız?"

"Ondan bunu istediğimde beni reddetti."

"Reddetti mi? Neden reddetti?"

"Kalosis tanrıça Apollymi tarafından kontrol edildiğinden, sanırım güçleri orada işe yaramaz. Ama bilemiyorum. Takas ettiğim şeyi beğenmemiş olması kadar basit bir şey de olabilir.

Jaden zaman zaman son derece kaprisli

olabiliyor." "Bu doğru görünmüyor."

"Bir de bana sor." Etrafına bakındı. "Sizi bilmem ama ben açım."

Gülümsedi. "Açlıktan ölüyorum." Birden o gülümseme soldu. "Artık kan içmeyeceğim, değil mi?"

"Umarım öyle değildir. Eğer öyleyse, Jesse'nin kanını nasıl akıtacağımızı öğrenmemiz gerekecek."

* * *

Jaden ilk çağrıldığı ağaca geri döndü. Beklendiği gibi, Kaiaphas onu bekliyordu.

İblis eğilerek, "Selamlar lordum," dedi.

Jaden ne zaman yalvarması gerektiğini bildiği için onu takdir ederdi. Ama övgüler kışını kurtaramazdı. "Kardeşine saldırdın bugün açık."

"Hanımım talep etti."

Jaden elini uzattı ve değersiz piçi ağaca sabitledi. "Ve bunu yaparak, yaptığım bir anlaşmayı bozdun. Bu beni ne yapar biliyor musun?"

"Hayır, lordum."

"Bir yalancı. Ve bu asla olmadığım bir şey." Jaden bugün olanlar yüzünden kan dökülmesini istiyordu. Palackas hayatını boşu boşuna feda etmişti ve bu Jaden'ı içinde bulunmaktan hoşlanmadığı bir öfke seviyesine sürüklemişti.

Ama iblisin ölümünden memnuniyet duymayı talep etmek onun haddine değildi. Hayal kırıklığına uğramış bir halde Kaiaphas'ı serbest bıraktı ve yere düşmesine izin verdi. "Bakirelerini istemiyorum. Onlar sende kalabilir."

"Ne o zaman lordum? Fiyatınızı söyleyin, ben de size teslim edeyim."

"Bu kasabada bir Dimme var. Bana onun kalbini getir." "Hepsi bu mu?"

"Güven bana, bu kadar yeter."

Jaden gözden kaybolurken Kaiaphas gözlerini kırptırdı...

Bir Dimme. Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Birincisi, acımasızlardı ve yenilmez oldukları söyleniyordu. Bir tanesine bakacak gücü olup olmadığından bile emin değildi.

Dudaklarını yalayarak o günkü kavgasını hatırladı. Kadın...

Onun kanında Dimme vardı. Bundan emindi.

Belki de kalbini Jaden'a teslim ederse, bu yeterli olurdu. Ne de olsa bir Dimme diğeri kadar iyi değil miydi?

Evet.

Parmaklarını şıklatarak, bir sonraki saldırısı için bir sorti düzenlemek üzere Kalosis'e geri döndü. Simone bir adli tabipti ...

Gülümseyerek, onu kesinlikle evinden çıkarmanın bir yolunu düşündü.

ON İKİ

Simone yatak odasına geri dönerken hâlâ yönünü bulmaya çalışıyordu ama bu çok zordu. Artık her şey daha da artmış gibiydi. Her ses kafasını delip geçiyordu. Işıklar inanılmaz derecede parlaktı ve Xypher'ın kalp atışlarını duyabiliyordu. onunkiyle yarışlıyordu. Her şey çok rahatsız ediciydi.

Xypher onun yanındaydı ve ona tutunuyordu. Kendini dengelemek için onun güçlü koluna ihtiyacı vardı. Ama onun teninin kokusu aklından çıkmıyordu. Ayrıca daha önce hiçbir erkeğı istemediğı bir şekilde onun tadına bakmak için acıkmasına neden oluyordu. Neredeyse kendisinin başka bir parçası varmış gibiydi. Daha cesur, daha baştan çıkarıcı...

Daha aç.

"Simone!"

Jesse duvardan koşarak odaya girdiğinde başını kaldırıp baktı.

"Sıra sende! Kalkmışsın!" Coşkulu bir köpek yavrusu gibi ona doğru koştu.

Geçmişte bunu yaptığında, ona doğru koşardı. Bugün, ona öyle sert çarptı ki, kadın tökezledi.

"Bu da ne...?"

Xypher ona yarı eğlenmiş, yarı şeytani bir bakış attı. "Yeni güçlerin için bonus tur. Artık seni sinirlendirdiğinde onu tokatlayabilirsin."

"Jesse'ye dokunabilir miyim?" Sözcükleri soludu, onları tam olarak anlamaya çalıştı.

Döndüğünde Jesse'nin şaşkın bakışlarıyla karşılaştı. Bunca yıl boyunca hiç dokunamamışlardı. Eli titreyerek, parmaklarını onun soğuk yanağına koymak için kaldırdı.

Sağlamdı.

Jesse onun için gerçektir. Ona dokunabilirdi ...

Elini onun elinin üzerine koyarken gözlerinden yaşlar süzüldü. Simone, duygularının kendisini ele geçirmesiyle nefes nefese kalarak onu kollarına çekti ve kendine yakın tuttu. "Sana dokunabilirim!"

Xypher, duyguları kalbini bir bıçak gibi delip geçerken kollarını göğsünde kavuşturdu. Serseri bir hayalet çocuğu kıskanmak için hiçbir nedeni yoktu ama yine de kızın ona tutunma şekli ...

Jesse'nin kafasını koparmak istedi.

"Keşke sen küçükken de sana böyle sarılabilseydim," diye nefes aldı Jesse. "Ağladığın onca zaman tek yapabildiğim seni izlemek ve surat yaparak neşelendirmeye çalışmaktı."

"Biliyorum, Jesse. Biliyorum."

Xypher bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama birbirlerini kucaklayışları gerçekten de dokunaklıydı ve hissettiği kıskançlığın başka bir adam tarafından tutulduğu için olmadığını fark etti. Simone. Birbirlerine duydukları sevgiydi. Onlar bir aileydi.

İyi günde kötü günde. Ne olursa olsun, bu ikisi birbirlerinin yanında durdular ve sonsuza kadar da duracaklardı. İşte asla ihanet olmazdı. İhanet yok. Onlar sadece birbirlerini sevmek ve birbirlerine yardım etmek istiyorlardı.

Hiç kimse onu böyle sevmemişti. Ve asla sevmeyeceklerdi.

Bir kez bile sevgi dolu bir el ona dokunmamıştı. Birden kendini davetsiz misafir gibi hissetti. Daha da kötüsü, böylesine bozulmamış bir şeye tanık olmaya layık hissetmiyordu.

İçi acıyarak arkasını döndü ve mutfağa yöneldi.

Simone havanın kıpırdadığını hissetti. Jesse'nin arkasından bakınca Xypher'ın odadan çıktığını gördü. Etrafında öyle bir hüzün havası vardı ki, onun için üzülyordu.

Jesse'den uzaklaştı.

"Bir sorun mu var?" Jesse sordu.

"Emin değilim." Xypher'ı takip etmek ve neler olduğunu görmek için onun elini bıraktı.

"Xypher?"

Tezgâhın yanında durup ona baktı. Yakışıklı yüz hatları soğukkanlıydı ama içindeki çalkantıyı hissedebiliyordu.

"İyi misin?"

Başını salladı. "Tamam. Sadece ikinizin birbirinize salya sümük ağlamanızı izlemek istemedim. İştahımı kaçıırıyordu."

Keşke buna inansaydı. Şimdi onun daha önce güçleri hakkında ne demek istediğini anlıyordu. Hissettikleri ve gördükleri arasındaki bu uyumsuzluk son derece rahatsız ediciydi.

Ona doğru yaklaştı. "Neden için acıyor?"

"Yaralı değilim, açım. Aradaki farkı anlamayı gerçekten öğrenmelisin." Başparmağıyla omzunun üzerinden buzdolabını işaret etti. "Öğle yemeği vakti değil mi?"

Adamın konuyu değiştirdiğini fark edince başını salladı. Bir şey onu rahatsız etmişti ve bununla başa çıkmak yerine yemek istiyordu.

Tamam, bununla başa çıkabilirdi. Ama onun hareketlerine aldanmadı. "Biraz ton balıklı salatam kaldı. Yapabiliriz sandviçler." "Bu

işe yarar."

Simone ekmeği çıkardı. "Neden benim için buzdolabından küveti almıyorsun? Beyaz kapaklı şeffaf kabın içinde."

Ekmek dilimlerini sayarken Jesse de onlara katıldı. "Gloria'nın doktor olmak için çalıştığını biliyor muydun? psikolog?"

Simone gülümsedi. "Hayır, bunu nereden bilebilirim ki?"

"Doğru, Xypher'la bir şeyler yapıyordun... bir iblise dönüşmek falan. Gloria aslında mziğimle alay etmeyi bıraktığında gerçekten iyi bir insan."

Simone onun Gloria'ya karşı ani fikir değişikliği karşısında şaşkındı. "Ben de senin mziğinle alay ediyorum Jesse."

"Evet, ama benimle dans da edeceksin." Michael Jackson pozu verdi. "'Sadece vur, vur, vur.'" Hiç düşünmeden ona çarptı.

"Jesse!" dedi şakayla, "ğle yemeği hazırlamaya çalışıyorum."

"Tamam, ama sonra, 'gitmeden önce beni uyandıracağız' ve 'bir Mısırlı gibi yürüyün'."

Simone aynı anda hem inledi hem de gülümsedi.

Jesse ona bir öpücük kondurdu. "Şimdi kadını mı görmeye gidiyorum." Evin arka tarafına doğru sürüklendi.

Simone ona güldü, özellikle de Gloria artık onun 'kadını' oldu. "Jesse," dedi şakacı bir şekilde. "Çıkmak için yeterince büyük değilsin, evlat!"

"Ben senden daha yaşlıyım. Ve en azından benden yüzyıllarca daha yaşlı olan bir beşik soyguncusuyla çıkmıyorum." The bedensiz ses mutfakta yankılandı.

"Ama unutma ki şimdi kafana vurabilirim..."

"Anladım, şimdi beni yalnız bırak. Ektoplazmayı karıştırtıyoruz."

Ona otuz metrelik bir sığır sopasıyla dokunmak istemedi. Başını sallayarak sandviç yapmaya geri döndü.

Xypher ona ton balıklı salatayı uzattı. "Nasıl bir şey?" "Neye benziyor?"

"Sizi bu kadar iyi tanıyan birine sahip olmak? Şakalaşabileceğiniz ve aranızdaki şakaları paylaşabileceğiniz biri. Daha önce İnsanlar bunu rüyalarında yapar ama daha önce hiç bu kadar yakın olmamıştı. Jesse etrafınızdayken içinizde bir sıcaklık oluyor. Sizi kızdırdığında bile, bu sizi başka bir düzeyde memnun ediyor."

Simone durup ona baktı. Zavallı Xypher, arkadaşlığın ne demek olduğunu bilmiyordu. "Bu iyi bir şey. Etrafınızda sizi yıkmaya çalışmayan insanların olması için söylenecek çok şey var. Nasıl güleceğini bilen ve kıskanmayan insanlar. Ne yazık ki bu tür ilişkileri bulmak bazen zor olabiliyor."

"Bazen imkansızdırlar."

Başını salladı. "İnsanlar karmaşıktır. Duygular karmaşıktır. Bana bir insanı aynı anda hem sevip hem de ondan nasıl nefret edebileceğinizi açıklayın."

"Odi et Amo."

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Catullus tarafından yazılmış eski bir Latin şiiri. 'Seviyorum ve Nefret Ediyorum'. Tam da bu konudan bahsediyor. Bu şiiri hem taptığı hem de hor gördüğü bir kadın için yazmış."

"Evet, gördün mü? Bu çok yanlış, değil mi? Ya sevmeli ya da nefret etmelisin, ama aynı anda ikisini birden değil?"

"Ama sen ve Jesse birbirinizden nefret etmiyorsunuz."

"Hayır, hiç olmadı. Ve bunun için minnettarım. Her gün birini boğmak istemeden onunla birlikte yaşamak kolay değil. Ama Jesse beni hiç rahatsız etmiyor." Sandviçleri dilimledi ve tabaklara koydu.

Xypher onun çalışırken ellerinin nasıl hareket ettiğini izledi. Onda çok fazla zarafet vardı. Çok güzeldi. O her zaman sakardı. Ama o öyle değildi.

Bir paket patates cipsine uzanırken telefonu çaldı. Cevap vermeden önce bir göz attı. "Selam, Tate. N'aber?" Patates cipsini Xypher'a uzattı. "Tamam, hemen geliyoruz." Telefonu kapattı.

"Başka bir cinayet mi?" Telefonda konuştuklarını duyduğu için gerçekten sormasına gerek yoktu.

Başını salladı. "Bir Dimme kaç kişiyi öldürür?"

"Dürüstçe mi? Oldukça ihtiyatlı davranıyor."

Simone dehşete kapılmıştı. "Bunu nasıl söylersin? Bu üçüncü ceset."

Xypher omuz silkti. "Ayrım gözetmeyen katiller olarak yaratılmışlar. Her yerde cesetlerin yığılmamış olması bile bir mucize."

"Bunun bir Dimme olduğuna emin misin?"

"Ölen adam, hayatım üzerine bahse girerim. Gloria... belki, belki de değil."

Simone bunu düşündü. Gloria'yı Dimme öldürmediyse kim öldürmüştü? Hayır, aynı katil olmalıydı. Dışarıda onlardan daha fazla olabileceği gerçeğini düşünmek bile istemiyordu. "Son kurbanı ulaşmamız gerek. Sandviçleri al ve arabada yiyelim."

O da öyle yaptı ve hemen paltolarını alıp evden çıktılar. Simone arabası olmadığını fark edince küfretti...

Liza'nın dükkanına gittiklerinde Toulouse'da bırakmışlardı.

Xypher'a doğru dönüyordu ki rüzgârda tuhaf bir şey yakaladı. Hafif misk gibi bir kokuydu bu... Ona yabancı geliyordu. Başını kaldırıp kokuyu tanımlamaya çalışarak derin bir nefes aldı, sonra da yaptığına pişman oldu. "Artık yarı köpek değilim, değil mi?"

Xypher güldü. "Hayır, ama senin koku bezlerin her şey, daha hassastır. Daha önce hiç bilmediğiniz kadar geniş bir yelpazede koku alabilirsiniz. Bu nedenle Bourbon Caddesi'nden uzak durmak isteyebilirsiniz."

"Teşekkürler. Bir an için kasık koklayan bir deliye dönüŖeçeğimden korktum."

Nefesini sertçe içine çekti. "Biliyor musun, sanırım bu Ŗimdiye kadar yaşadığım en hızlı ereksiyon."

Simone, adamın kasıklarındaki o acı verici ağırlığı gerçekten hissedebildiğini fark edince durakladı.

"Evet," dedi, sesi bir oktav daha derindi. "Bu da normal."

"Yeni keşfettiğim bu beni sevdiğimden emin değilim."

"Güven bana, bebeğim. İblis seksini insan seksinden çok daha fazla seveceksin. Sana Linda Blair gibi başını döndürecek Ŗeyler gösterebilirim."

Ona kızgın bir bakış attı. "Pantolonuma girmenin yolu bu değil, Xypher. Ew! Kötü imgeler."

Xypher cevap veremedenden koku yoğunlaştı. Simone döndüğünde yirmili yaşlarının başında, uzun boylu, sarışın bir adamın onlara doğru geldiğini gördü. Yüz hatlarındaki bir Ŗey ona Sığınak'taki Dev'i hatırlatmıştı.

"Lycanthrope." Kelime alçak bir hırıltı olarak çıktı.

Xypher başını salladı. "İblislerin birbirlerine karşı doğal olmayan bir hoşnutsuzluğu vardır. Bunun üstesinden gelinebilir ama kolay değildir. Were-Avcılar Daimon kuzenlerinin bir dalı, işte bu yüzden ona saldırmak istemene neden olan o adrenalin patlamasını hissediyorsun. Bu, savaşmak zorunda kalmanız durumunda size ekstra bir destek sağlayan içgüdünüzdür."

Adam onları görünce durdu. Sanki onlar gibi o da onları hissedebiliyormuş gibi başını eğdi.

onu hisset.

"Peltier?" Xypher aradı.

Yavaşça yanlarına geldi ve her adımında onları ölçüp biçti.
"Kyle. Ben onların en küçüğüyüm."

Xypher bakışlarını ona dikti. "Burada ne işin var senin?"

"Bir arkadaşımı ziyaret ediyordum."

Xypher bundan pek emin değildi. Ama zaten şüphe onun göbek adıydı. "Gündüz saatlerinde insan formunda bir Katagari'sin... bu nasıl-" Anladığı gibi durdu.

Katagaria insan şekline girebilen hayvanlardı.
Gün ışığında, onlar, özellikle de
Bu yavru kadar genç olanlar, güneş batana kadar hayvan formlarına geri döndüler.

Kyle Peltier görüldüğünden daha fazlasıydı.

"Seninle tanıştığım memnun oldum, Kyle," dedi Xypher sert bir ifadeyle. "Carson'a en iyi dileklerimizi ilet."

Kyle caddenin karşısında bir Ninja motosikletin beklediği yere gitmeden önce "Olur," dedi. Üzerine atladı ve arkasına bakmadan yola koyuldu.

"Bana söylemediğin şey ne?" Simone sordu.

"Emin değilim. Bu garip bir duygu..." Ama ne olduğunu çıkaramadı. Doğrusu, Dimme gibi hissetti ama bu mantıklı değildi. Eğer Dimme, Gallu kuzenlerine benziyorsa, gündüzleri dinlenmek için karanlık bir yer arardı.

Saatlerce. Burada açık alanda değil ve kesinlikle bir Katagari'nin yakınında olmayacaktı.

Dimme bu kokuyu alır almaz kaçmaya başlayacaktı. Kafasını temizlemek için salladı. Hayal görüyor olmalıydı.

Bu düşünceleri bir kenara iterek Simone'a döndü. "Tamam, tüm güçlerim yerinde. Nereye gittiğimizi ben bilmiyorum ama sen biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

Güzel. Ona güçleriyle evrende nasıl ışınlanacağını göstermek üzereydi. Umarım kendilerini Alaska'da bulmazlardı. "Gideceğimiz yeri düşün. Hayal et. kafanda mükemmel bir

şekilde canlandır." O da

öyle yaptı.

Xypher kollarını ona doladı ve gözlerini kapattı. Bir an sonra bir ara sokağın gölgelerindeydiler. Polislerin kendi aralarında konuştuklarını duydu, fotoğrafçıyı ve Tate'i üstü örtülü bir cesedin etrafında dolaşırken gördü.

Onları sağlamlaştırmadan önce görülmeyeceklerinden emin olmak için etrafına baktı.

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Bunu kendi başıma yapabilecek miyim?"

"Çoğunu yapabileceksiniz. Ama çok pratik yapmanız gerekecek. Ve bunu yaparken dikkatli olun. Bazen giysileriniz sizi takip etmez."

Yüzü soldu. "Bu inanılmaz derecede kötü olurdu."

"Senin için, evet. Benim için mi? Ben zayıf gösteriştin yanayım." Adam, kadının kanını donduran sıcak bakışlarıyla onu taradı.

Ama bunu bilmesine izin vermezdi.

Hinzırca sırtarak ona bir sandviç uzattı, sonra da cesetten onlara bakan Tate'e doğru yöneldi.

Tate kaşlarını çatarak yemeklerine baktı. "Suç mahallinde yemek mi yiyorsunuz?"

Etraflarındaki duvarlara sıçrayan kana ve sokaktaki kan izlerine bakıp yüzünü buruşturarak sandviçini Xypher'a geri uzattı. "Ben değilim."

Tate ağzı açık kaldı. "Vay canına, sonunda miden bulandı. İçinde böyle bir şey olduğunu hiç bilmiyordum."

Simone da şaşırmıştı. Bir suç mahallinde hastalanmamakla her zaman gurur duymuştu. Ama kurumuş ceset kokusu Burun deliklerinden kan geliyordu. Rengi normalden daha koyu bir tondur. Neredeyse kanın tadını alabilecek gibiydi ve bu onu son derece rahatsız ediyordu.

Öte yandan Xypher tamamen etkilenmemiş görünüyordu.

"Peki neyimiz var?" diye sordu, kendini küçük düşürmemek için derin nefesler alarak.

Tate uzun ve yorgun bir nefes verdi. "Şey, kafası kayıp, bu yüzden ayağa kalkması konusunda endişelenmemize gerek olduğunu sanmıyorum. yine etrafta dolaşıyor. Burası Sleepy Hollow değil."

Xypher kaşlarını çatı. "Sleepy Hollow mu?"

Simone başını salladı. "Kurbanlarını kovalayan başsız bir atlı hakkında ünlü bir hikaye."

"Bu iğrenç."

Simone kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Bunu suç mahallinde yemek yiyen bir iblis mi söylüyor?"

"Ben açım. Sandviç yediğim ve birinin kanını yemediğim için minnettar olmalısın. Bunu yapabilirim, biliyorsun."

"Evet," dedi Tate yavaşça. "Daha fazla devlet memurunu korkutmamaya çalışalım."

Simone odaklanmaya çalıştı. "Detaylar nedir?"

"Emin değiliz. Görünüşe göre bir tür kavga çıkmış ve belli ki adamımız kaybetmiş."

Onlar konuşurken Xypher olay yerinde dolaştı.

Simone, Xypher'ın sanki kavganın tam olarak nasıl gerçekleştiğini hayal edebiliyormuş gibi kan izlerini incelemesini izledi. Cesede yaklaştığında, memurlardan biri onu uzaklaştırdı.

Yavaşça yaklaştı. "Ne düşünüyorsun?" "Cesedi görmek istiyorum."

Yanına gitti ve üzerini açtı, ardından koku tüm gücüyle üzerine çöktüğünde irkildi. Kahretsin, bu yeni duyularına asla alışamayacaktı.

Xypher sandviçini bitirmeden önce başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Çok lakayttı. En azından bildiklerini paylaşabilirdi. "Hangisi?"

"Kupa avı."

Simone, Tate ile şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu. Bu hiç de hoşuna gitmemişti. "Ne demek 'ödül avı'?"

"Ceset bir iblis klanından diğerine bir mesajdır. 'Bizimle uğraşma.'"

Tate inkâr edercesine başını salladı. "Dur, dur, dur, sen neden bahsediyorsun?"

Xypher başparmağıyla cesedi gösterdi. "Ona kendin otopsi yapsan iyi olur Tate, çünkü o insan değil ve bir Sıradan bir insan, vücudunu açıp iç organlarının olması gereken yerde ve şekilde olmadığını gördüğünde çılgına dönecektir. O bir Charonte..." Tekrar cesede baktı. "Ya da bir Charonte'ydi."

Tate hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı. "Charonte de neyin nesi?"

Xypher sanki bir embesille konuşuyormuş gibi, "A. Demon," dedi.

"Emin misin?" Tate sordu.

"Evet. Gallu öyle ölmez. Bir gallu iblisi öldüğünde, bir Daimon gibi parçalanır. Daimonlar da Daimon gibi parçalanır. Gallu tarafından öldürülen insanlar zombi benzeri yaratıklara dönüşür." Muşambanın altındaki cesedi işaret etti.

"Charonte'ler de insanlar gibi ölür. Bedenleri gömülmek için bozulmadan kalır."

Tate kaşlarını çattı. "Ama onun bir insan değil de Charonte olduğunu nereden biliyorsun?"

"Teni mavi."

Bu kez Tate yüksek sesle alay etti. "İnsanlar öldüklerinde maviye döner."

"Derileri maviye döndüğünde mermerleşmiyor."

Bu, Tate'in heyecanını biraz azalttı. "Vücut boyası olduğunu düşünmüştüm."

"Hayır, doğuştan gelen genetik bir boya ve tüm epidermal tabakası boyunca devam ediyor. Bay Charonte Belli ki yanlış yere sapmışlar." Etraflarındaki duvarları işaret etti, kanlar yükseklerle sıçramıştı. yerden yirmi metre yükseklikteydi. "Hakkını vermeliyim, iyi dövüştü. Onun ve saldırganların kan kokusunu alabiliyorsunuz."

"Çoğul mu?" Tate sordu.

Xypher başını salladı. "Üç kişiydiler. Onu pusuya düşürüp bıraktıklarını söyleyebilirim, böylece bulunacak ve klanının geri kalanı cesedi görecektir ve korkacaktır. Ya da hangi Charonte cinsi olduğuna bağlı olarak, klanı saldıracak ve aralarında topyekûn bir savaş başlatacaktır."

Tate Simone'a bakmadan önce uzun bir nefes verdi. "Adamım, otuzlu yıllardaki Eski Batı filmlerindeki iz sürücülerden birine sahip olmak gibi bir şey. Başka ne biliyorsun, Tonto?"

"Peki, sana bilmediğim bir şeyi söyleyeyim."

"Neymiş o?"

"İnsan dünyasında hiç Charonte kalmadığını. Yani ödül avına geri dönersek... Neden? Gallu bunu kimin görmesini istedi?"

Simone'un omurgasından aşağı bir ürperti indi. "Belki de bu bize bir mesajdır."

"Hayır. Bizi terörize ediyor olacaklardı. Bu" -yine büyük miktarda kanı işaret etti- "bölge üzerindeydi." Baktı Tate'e döndü. "Burada yaşayan bir Charonte klanınız var ve şimdi de bir Gallu klanınız var. Ve eğer bir şeyler yapılmazsa, New Orleans çapraz ateş altında kalmak üzere."

"Ve saat daha üç bile olmadı," dedi Tate acı acı. "Eve gidip karımla yatağa girip öylece bekleyesim geliyor, değil mi?"

"Pek sayılmaz," dedi Xypher. "Keşke onlarla savaşmak için burada olsaydım diyorum. Bazı Gallu postlarını parçalamak isterdim."

Simone bunu görmezden geldi. "Yani aç bir Dimme ve bir Charontes klanı arıyoruz."

"Evet."

Bu kavramdan hoşlanmamış olsa da Simone başını salladı. "Charonte'lerin nerede takılıyor olabileceğine dair bir fikrin var mı?"

"Çok uzak olmayan bir yer diyebilirim." Tate

başını eğdi. "Neden böyle söyledin?"

"Eğer birine bir mesaj gönderecekseniz, mesajı onun görmeyeceği bir yere bırakmazsınız. Açık bir yere koyarsın." Etraflarını çevreleyen binalara baktı. "Yani Charonte'ler buraya yakın bir yerde olmalı."

Simone'un omurgasından aşağı bir ürperti daha yayıldı. "Bu Charonte'ler ne kadar tehlikeli?"

Xypher omuz silkti. "Ne kadar sosyalleştiklerine bağlı ve ne kadar kızgın oldukları. Belli ki, onlar

Kimsenin haberi olmadan burada burnunuzun dibinde saklanıyorsunuz."

Tate alay etti. "Burası New Orleans. Burada bir sürü garip şey oluyor."

Bir memur onlara yaklaştı. "Her yerde aradık Zavallı adamın kafası. Onu kim öldürdüyse almış olmalı diye düşünüyoruz. Voodoo mu düşünüyorsun, Doktor?"

"Bir şey düşünüyorum Sam. Cesetle işim bitti. Siz ihtiyacınız olanı alır almaz tamamlayın, ben de laboratuvardaki işimi bitireyim."

"Tamam."

Tate onlara doğru yürüdü. "Yardımanız için teşekkürler. Her zamanki gibi evrak işlerini halledeceğim. Eğer siz çocuklar başka bir şey varsa, bana haber verin."

Simone etrafta volta atan Xypher'a doğru döndü. Rüzgâr saçlarını savurarak gözlerine doğru sürüklüyordu. İçindeki iblis şimdi onu içindeki kadından bile daha fazla cezbediyordu. Yeni bir şehvetli tarafı vardı daha önce orada olmayan bir şey.

Bu, onu çok daha iyi anlamasını sağladı. İçindeki güç açlık çekiyordu ama ne için olduğunu bilmiyordu. Fiziksel bir sızı gibiydi.

Sanki onun düşüncelerini hissetmiş gibi, ona doğru döndü. Bakışlarının yoğunluğu onu yaktı.

Ve o zaman onun aldığı kokunun aynısını aldı...

O daha kıpırdayamadan Xypher oradaydı, kimsenin göremeyeceği kadar hızlı hareket ediyordu. "Gözlerin kırmızı," diye fısıldadı,

Kendisini onunla olay yerini incelemeye devam eden memurlar arasına koyarak.

Onun sözleri karşısında donakaldı. "Ne?"

"Gözleriniz değişti. Bunu önleyebilmek için bunun ne zaman gerçekleştiğini anlamanız gerekir."

"Ne kadar kötü görünüyorlar?"

Ona doğru baktı. Gözleri mavi yerine beyazdı ve kenarları kırmızıyla çevriliydi. "Böyle görünüyorlar."

Yüzü buruştu. "Ne yapabilirim ki?"

Gözleri tekrar maviye döndü. "Tek gözünde bir şey varmış gibi davran, ben de seni insanlardan uzaklaştırayım."

Başını eğerek gözlerini kapattı ve sağ gözünü ovuşturdu. "Bundan hoşlanmıyorum Xypher."

"Biliyorum. Ama fiziksel işaretlere alışacaksın ve o zaman iblis kısmın üzerinde daha fazla kontrol sahibi olacaksın."

Bunun üzerine yüzünü buruşturdu. "İblis olmak istemiyorum."

"Ben de öyle, ama babalarımızın kimi ya da neyi hamile bırakacağına biz karar veremeyiz, değil mi?"

Sözleri sertti ve onu yaraladı. "Babam annemi severdi," dedi savunmacı bir tavırla.

Onunla alay etti. "Gallu'nun iblis formunda neye benzediğini gördün. Ne tür bir kadının bundan etkilenebileceğini merak ediyor insan."

Simone hâlâ ailesini savunmak istiyordu. Onları çok sevmişti. "Annem bir bardayken tanışmışlar.

üniversite."

Kaşlarını çattı. "Ne?"

"Bir keresinde annem de bana böyle söylemişti. Babam içeri girdiğinde annem garson olarak çalışıyormuş ve konuşmaya başlamışlar."

Xypher, Jaden'ın ona ailesi hakkında söylediklerini hatırlayınca durakladı. "Kurbanını bulmak için oraya gitmiş olmalı. O sırada anneni öldürmemiş olması bir mucize."

"Annem ilk görüşte aşk olduğunu söylerdi. Onu görür görmez diğer erkeklerden farklı olduğunu anlamış... Ne kadar farklı olduğunu tam olarak bilip bilmediğini merak ediyorum. Sence ona yarı iblis olduğunu söylemiş midir?"

"Bilmiyorum Simone. Sen öyle san ama bu çok büyük bir sırdı. Ona neden söylemediğini kolayca anlayabiliyorum."

O da söyleyebilirdi. Bu konuda, nasıl söyleyebilirdi ki ne olduğunu? Tate ve Xypher dışında kim ona inanırdı ki?

Onu kaldırımında durdurdu. "Bana bak." "Gözlerim daha mı iyi?"

Başını salladı. "Sadece duygularına hakim ol, bu sana yardımcı olacaktır."

Yutkundu. Bu sesi olduğundan çok daha kolay çıkarmıştı. Tanrım, ya bunu ders sırasında yapsaydı? Bunun anlık özel efektler olduğuna asla inanmazlardı. "Bundan korkuyorum Xypher. Biri iblis olduğumu öğrenirse her şeyimi kaybederim."

Ellerini onun kollarına koydu ve sıktı. rahatlatıcı bir şekilde. "İyi olacaksın. Söz veriyorum. Ama babanın annenle birlikte olmaya karar verdiğinde yaşadığı korkuyu hayal edebiliyor musun? Her şeyi terk etmek zorunda kaldı ve Tanıdığı herkesi. Onun yaptığı gibi zincirlerinden kurtulmak... Bu gerçekten de güçlü bir aşk olmalı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Baban bağlı bir iblisti Simone, hizmet ettiği bir efendisi vardı. Bu olduğunda, efendin sana sahip olur. Ta ki siz onun üzerinizde tuttuğu sözleşmeyi yerine getirene kadar. Bu sözleşmeyi yerine getirmeden önce o bağdan kaçarsan, bu bir ölüm cezasıdır. Baban bunu biliyordu ve yine de kaçtı."

"Annemle birlikte olmak için."

Xypher başını salladı. Babasının ne düşündüğünü ya da ne tür bir sözleşmeden kaçtığını hayal bile edemiyordu. Bu...

Burun deliklerine bir koku dolunca durakladı. Gözleri kırmızıya dönmeden önce derin bir nefes aldı.

"Ne oldu, Xypher?"

"Charonte."

ON ÜÇ

Simone ve Xypher arkalarını döndüklerinde sokakta son derece uzun boylu, yapılı üç adam duruyordu. Biri zayıftı ve simsiyah saçları arkada kısaydı ama gözlerinin üzerine düştüğü ön tarafta daha uzundu. Diğer ikisi kumral saçlı ve halterci gibi yapılıydı. Ancak tenlerindeki orangel benzeri koku ve garip bir şekilde parlayan gözleri dışında insan gibi görünebilirdi.

Siyah saçlı olan yaklaştı. "Misafy..." diye tısladı tehlikeli bir şekilde, düşmanca bir bakışla onları tararken. "Sizi buraya getiren nedir?"

Simone Xypher'a doğru eğildi. "Az önce bize hakaret mi etti?"

"'Melez' olarak adlandırılmanın sizi rahatsız edip etmediğine bağlı." Charonte ile bakışlarını kilitledi. "Gallu'nun halkınızdan birine ne yaptığını gördüm. Nedenini öğrenmek için seni arıyordum."

Charonte etkileyici ve ölümcül bir yürüyüşle onlara doğru yaklaştı.

"Xedrix," dedi solundaki uyararak. "Onlar ya da güçleri hakkında hiçbir şey bilmiyoruz."

Xedrix Simone'a yaklaşıırken onu görmezden geldi. Eğilerek saçlarından derin bir nefes aldı.

Xypher onu geri itti.

Geri çekilmeyi reddederken Xedrix'in gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. "Katika?" diye sordu Xypher'a.

"Evet."

Xedrix onun önünde tek dizinin üzerine çöktü.

Olanlar karşısında tamamen şaşkına dönen Simone, bir açıklama için Xypher'a baktı. "Katika? O da ne?"

İblis ayağa kalktı. "Sen onun sahibisin."

Her iki kaşı da şaşkınlıkla havaya kalktı. Xypher'ın sahibi miydi? Hangi alternatif evrende böyle bir şey olabilirdi ki? "Ben mi?"

Xypher dikkatini tekrar Xedrix'e vermeden önce başka bir şey söylememesi için onu uyararak bir bakış attı. "Pieryol akati. Savaşmadan geldik. İkimizin de Gallu ile bir ittifakı yok."

Xedrix alay etti. "Hayır mı? En kötü düşmanlarımızdan kokuyorsun. Yunan ve Gallu. Ve bize zarar vermek istemediğinize inanmamı mı bekliyorsunuz?"

Simone'un sağındaki iblis bir adım öne çıktı. "Kardeşim öldü. Misilleme yapmak için erkeği öldürelim derim."

Xedrix konuşan iblise omzunun üzerinden hissedilebilecek kadar kötü niyetli bir bakış fırlattı. "Halkımızın yasalarını biliyorsun. Kendini düşmanımız ilan etmemiş biri tarafından sahiplenildi."

"Bir insan-gallu misafy'ye hizmet etmeyeceğim!"

Xedrix elini uzattı ve iblis ona doğru uçarak gelip yumruğuna kondu. "Kendini unuttun, Tyris. Kadın barış konuşmaya gelirse dinleriz. Acımasız olabiliriz ama vahşi değiliz." Tyris'i serbest bırakmadan önce Xypher'a baktı. "Savaş benzeri bir hareket yaparsan, Katika olsun ya da olmasın, seni öldürürüz."

Xypher ellerini birleştirdi ve Charonte'nin görebilmesi için gözlerine doğru kaldırdı. "Katika'm tehdit edilmediği sürece savaş yok."

"O halde bir anlaşmamız var." Xedrix kenara çekildi ve geçebilmeleri için kolunu uzattı. "Pieryol akati."

Simone kaşlarını çattı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Yolculuğumuz barış, leydim." Xedrix onun arkasına düştü. "Eğer Tyris'i takip edersen."

Tyris onları soldaki binaya doğru götürdü ve burada bir   p konteynerinin diğer tarafında k  k bir kapı açıldı.

Bir kulübün kulis alanı gibi görünen bir yere girdiklerinde Simone yoğun karanlıktan gözlerini kırptıştırdı. Buradaki her şey siyaha boyanmıştı, zemin de dahil. Toplanmış siyah perdeler, durdukları alanı üzerinde CLUB VAMPYRE yazan bir sahneden ayırıyordu.  zerinde asılı.

İroni onun gözünden kaçmamıştı. "Güzel isim."

Xedrix'in gözleri karanlıkta kıpkırmızı parladı. "İnsan olmayabilirim leydim. Bu, iğnelemeyi duyduğumda anlamadığım anlamına gelmez."

" z r dilerim."

Xedrix onları perdenin diğer tarafına götürürken Simone'un nefesi kesildi. En az iki düzine Charonte daha vardı ve Xedrix ile iki arkadaşının aksine, bunlar iblis gibi görünüyordu. Boynuzları kafalarından çıkıyordu, derileri sayısız renkteydi, genellikle yaratık başına iki renk düşüyordu ve bu renkler gerçekten de çekici olacak şekilde ebruliydi. Gözleri sarıdan beyaza, kırmızıya ya da siyaha kadar değişiyordu. Aynı şekilde saçları da

Renkleri siyahtan kahverengiye ya da kumrala kadar değişiyordu. Büyük, parlak renkli kanatları sırtlarından çıkıntı yaparak onlara Dişlerinin ve savaşta bilenmiş fiziklerinin yalanladığı garip melek görünümleri.

Simone bir adım geri çekildi ve içine girdikleri şeyi tamamen sakın bulmuş gibi görünen Xypher'a çarptı. "Sanırım anahtarlarımı dışarıda unuttum."

"Sakin ol," dedi Xypher, kaçmasını engellemek için kolunu kızın beline dolayarak. "Tehlikede olan sen değilsin."

"Nasıl anladın?"

Çenesini eğerek grubu işaret etti. "Charonte doğası gereği son derece anaerkil bir ırktır. Erkekler her zaman dişilere itaat eder, bu yüzden onlara senin benim sahibim olduğunu söyledim. Onların anladığı dünya bu. Ve şansımıza erkekler genellikle dişileri kadar savaşçı bir yapıya sahip değiller."

"Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Dişi olmadığı için nispeten güvende olduğumuzu düşünüyorum. Dişi bir Charonte'nin aksine, erkekler sadece emir verildiğinde ya da tehdit edildiklerinde saldırırlar." Ağzının bir köşesi kalktı. "Akıllıca bir söz, onları tehdit etme. Ben iyiyim ama şu anda sayıca benden çok stnler."

"Merak etmeyin. Tüm sürüye ininde sataşacak değilim."

Xypher onu serbest bıraktı. "Katika'n nerede?" diye sordu Xedrix'e.

Xedrix kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Biz yokuz."

"Öldü mü?"

Başını iki yana salladı. "Biz Dikomai'yiz."

Xypher, Simone'un anlayabilmesi için kulağına "Erkek savaşçılar," diye fısıldadı.

"Birkaç insan yılı önce Katika'mız saldırı altındaydı. Bir Yunanlı vardı" -kelimeyi hayal edebileceği en iğrenç şeymiş gibi tükürdü- "onu tutsaklığından kurtarmaya çalışan bir tanrı. Bizi çocuğunu korumamız ve ona zarar vermek isteyen Yunanlılarla savaşmamız için gönderdi. Geldik ve savaştık. Birçoğumuz öldü ve hayatta kalan birkaç kişi eve dönemedi geçit kapandı ve bizi buraya, bu diyara kilitledi."

Tyris dudağını büktü. "Ve şimdi de Gallu'lar tarafından saldırıya uğruyoruz. Hepsi bir ejderhanın pullu kışının külleri içinde yanıp yok olsunlar."

"Oookay," diye nefes aldı Simone, ama onlara hak vermek zorundaydı, sevmediğiniz birine etmek için iyi bir lanetti. Görüntü her şeyi anlatıyordu.

"Gallular neden size saldırıyor?" Xypher sordu.

Erkekler cevap vermeyi reddetti.

Xypher onlara başını salladı. Yani biliyorlardı ama bunu onunla paylaşmak istemiyorlardı. Mükemmel. Sadece mükemmel. "Tekrar deneyeyim. Elinizde onların istediği ne var?"

Erkekler kollarını kavuşturarak omuz omuza durmaya başladı. Sadık maçoluğun birleşik duvarı.

Simone gördüğü manzara karşısında başını salladı. "Sadece bana mı öyle geliyor yoksa testosteron zehirlenmesi yaşayan başka biri var mı?"

Xypher yüzünü buruşturdu. "Ne?"

Elini uzattı. "şunlara bir bakın. Basit bir soruya cevap vermektense ölümüne savaşmaya hazırlar... Erkeklerin, özellikle de anaerkil bir toplumdan gelenlerin konuşmadan hayatlarını ortaya koymaya istekli olmalarını sağlayacak aklıma gelen tek bir şey var."

"Peki bu ne olabilir?"

"Bir kadın."

Xypher onun haklı olduğunu anlayınca durakladı. Bu, korumak için ölecekleri tek şey olabilirdi.

Ama kimdi o?

"Dişi nerede?" Xypher sordu.

Xedrix öne çıkarak onlara ters ters baktı. "Defolun!"

"Her şey yolunda Xedrix." Ses nazik ve sessizdi ve şarkıya benzer bir tonla çerçeveledi. "Onlardan korkmuyorum."

Erkek iblisler, ortalarından küçük bir figür geçerken ayrılmaya başladılar.

Sonunda içeri girdiğinde, Simone'un nefesi kesildi. Kot pantolon ve büyük yeşil bir kazak giymiş kırılğan bir güzelliğı olan bu kadın, birkaç hafta önce kendisinininkine yakın bir daireye taşınan kadındı.

Boyu ancak bir metreydi, Liza'nın yaptığı porselen bebeklerden birine benziyordu. Cildi ve dudakları o kadar solgundu ki ışıl ışıldı. Uzun, gümüşi beyaz saçları küçük ama şehvetli vücudunun etrafına dökölüyordu. Sahip olduğu tek renk gümüş rengi saçlarıydı.

Gri gözleri simsiyah kirpiklerinin kalın saçakları arasında parlıyordu.

Daha zararsız ya da güzel görünemezdi.

Ancak Simone'un içindeki yeni uyanan iblis güçleri, küçük kadının ölümcül yeteneklerini hissetti.

Bu Gallu Dimme'ydi.

"Benim adım Kerryrna."

Xypher kendini Simone ile Dimme'nin arasına koydu. "Gallu ve Charonte azılı düşmanlar. Seni nasıl koruyorlar?"

Kerryrna elini Xedrix'e uzattı, Xedrix de onun yanında diz çökerek elini sıktı ve kalbine bastırdı.

İkisinin birbirine aşık olduğunu anlayan Simone'un içine bir sıcaklık yayıldı.

Ama bu Kerryrna'nın Gloria ve diğerlerini öldürdüğü gerçeğini değiştirmiyordu.

"Hayır, yapmadım."

Simone, Kerryrna'nın yumuşak sözleri karşısında gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Gloria'yı ben öldürmedim. Serbest bırakıldığımdan beri sadece iki adam öldürdüm ve seni temin ederim ki ikisi de başlarına gelenleri hak etmişti. Sen bile olsan hayatlarına son verirdin."

Xypher inanamayarak başını salladı. "Gerçekten kafam karıştı. Sen Nevada'daki kozandan çıktığında ben de oradaydım."

Kerryrna başını salladı. "Seni, Tanrı Sin'i ve onun kadını Katra'yı hatırlıyorum. Diğer tanrı Zakar, sonunda ondan kaçıp saklanmayı başarana kadar günlerce peşimden koştu. O inatçı bir canavar. Ve çok zordu. Bunun hakkında hiçbir şey bilmiyordum. ya da insanları ve dilleri."

Xypher anlayabiliyordu. Tanrı güçlerine ve Katra ile Sin'e yardım etmek için burada bulunmuş olmasına rağmen bazı kısımlarını anlayamıyordu. "New Orleans'a neden geldin?"

Başını eğerek Simone'u işaret etti. "Biz kuzeniz. Onun babası benimkinin erkek kardeşiydi. Ailemin yanımda olmasına ihtiyaç duymak benim doğamda var ama onunla tanıştıgımda ne kendini ne de beni kabul etmeye hazır olmadığını anladım. Güçleri bağlanmıştı. Kokusu gizlenmişti. Kendini insan sanıyordu ve ben de onu bu yanılsamayla baş başa bırakmanın en iyisi olacağını düşündüm."

"Biliyor musun," dedi Simone, Xypher'ın etrafından dolanarak, "bir ayrım gözetmeyen bir katil olmasına rağmen son derece akli başında ve düşünceli."

Kerryrna gülümsedi. "Korkudan, kız kardeşlerim ve ben o kadar hızlı bir şekilde kilit altına alındık ki kimse hakkımızda bir şey öğrenmeye zahmet etmedi. Gallu'dan doğmuş olsak da, biz Gallu değiliz. Tanrıça İhtar bize merhamet ve anlayış armağan etti. Sanırım ne olacağını biliyordu ve Yaratıcımızın istediği gibi dünyayı yok etmediğimizden emin olmak istedim. Bununla birlikte, eğer hepimiz serbest bırakılırsak, ne olacağını bilmiyorum. Kız kardeşlerimden ikisi nazik ya da şefkatli. Her şeyden önce kan istiyorlar."

Xedrix ayağa kalktı ve koruyucu kolunu onun omuzlarına doladı. Elini kaldırıp onun ön kolunu okşadı. Sevgiyle. Onlara güvensizlik dolu bakışlar fırlatırken onu sırtından tutup önüne çekti. "Gallu onu alıp kullanmak istiyor. Buna izin vermeyeceğim."

Kerryrna sırtını ona yasladı. "Beni dışarı çekmek için öldürüyorlar."

Simone iç çekti. "Biliyor musun, Gallu'lar hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, onlardan o kadar az hoşlanıyorum ve bir şeyi paylaşmaktan o kadar nefret ediyorum. genetik bir bağ var."

Kerryrna başıyla onayladı. "Erkeklerle katlanmak zaman zaman zor oluyor. Charonte'lerin aksine, otoriter ve zalimdirler. Onlar için kadınlar sadece damızlık ya da yiyecek."

Simone omzunun üzerinden Xypher'a anlamlı bir bakış attı.

Hiç pişmanlık duymuyordu. "Onlara benziyorsam elimde değil. Hepimiz doğuştan yaratılmışız. Ama en azından zaman zaman dinliyorum."

Bu doğruydı. Öyleydi ve bu onu yarı tahammül edilebilir kılıyordu. Ona gülümsedi. "Ne diyebilirim ki? Ne de olsa sen bir tanrısın."

Onun eğlendiğine dair sahip olduğu tek ipucu Gözlerinin etrafında belli belirsiz bir yumuşama. Onu suçladığından değil.

Savaşçı bir iblis sınıfı tarafından kuşatılmışken, herhangi bir mizah göstermemek muhtemelen iyi bir şeydi.

Bu da ona bunun ne kadar önemli olduğunu hatırlattı. "Pekâlâ, hâlâ dışarıda masum insanları öldüren Gallu'lar var... ve iblisler. Bunu nasıl durduracağız?"

Xedrix yanağını Kerryrna'nın saçlarına sürttü. "Bir yol bulmaya çalışıyorduk ama henüz aklımıza gelen bir şey yok. Kerryrna elimizde olduğu sürece ateşkesi tartışmayacaklar bile."

"Onlara geri dönmeyeceğim. Gallu'ların hepsi iğrenç." Xypher'a baktı ve güzelce kızardı. "Alınmak yok."

"Sorun değil. Hakaretlere alışkırım." Xypher, kekeleyen Simone'a bir bakış attı.

"Sana hakaret etmiyorum... çok fazla."

Xypher cevap vermedi. Onun yerine gözlerini Xedrix'e dikti. "Biliyor musun, aklıma bir şey geldi... Kalosis'e doğru bir cıvata deliğı açabilirsin."

Xedrix başını salladı. "Denedik. Bazı nedenlerden dolayı bunu yapamıyoruz."

Xypher ibisle alay etti. "Yalan söylüyorsun, Xedrix. Kokusunu alıyorum."

"Geri dönmeyi reddediyoruz," dedi Tyris bir adım öne çıkarak öfkeyle. "Biz orada köleydik. Xedrix Yok Edici'nin evcil hayvanı olarak hizmet etti. Ona bir ahmak gibi davrandı. Bir gün daha onun merhametine sığınmayacağım. Bu bizim için Tanrı'nın bir lütfuydu. kaçtık. Eski halimize dönmektense burada özgür birer ajan olarak ölmek daha iyi."

Simone Xypher'a kaşlarını çatı. "Yok Edici mi?"

"Apollymi adında eski bir Atlantis tanrıçası. O on bir bin yıl önce kocası tarafından Kalosis'e hapsedildi."

Simone tanrıçanın bu cümleyi hak edecek ne yaptığını merak etti. "Güzel, sen de onu ziyarete gitmek istiyorsun, öyle mi?"

"Hayır, istemiyorum. Satara'yı öldürmek istiyorum."

Satara'nın adı anıldığında, iblislerin yarısından fazlası tiksinti dolu sesler çıkardı.

"Öldürün şu kaltağı!"

"Onu Yok Edici'ye verin."

"İkisinin de boğazını kes."

Simone zehirden çok etkilenmişti. Görünüşe göre Satara ve Yok Edici'nin arkadaş edinme ve insanları ya da bu durumda iblisleri etkileme konusunda bir seminere katılmaları faydalı olabilir. "Vay canına, bu Kalosis Disney World için bir rakip gibi görünüyor. Bir sonraki gezi için beni de yazın."

"İsterdim ama görünüşe göre oraya gitmek, bir ortaokulda yedek Hannah Montana bileti bulmaktan çok daha zor."

Simone güldü. "Güzel, tam zamanında bir referans."

"Bunun için Jesse'ye teşekkür edebilirsin. Hannah'ya aşık." Xypher Xedrix'in bakışlarıyla karşılaştı. "Birinizi o geçidi açmaya ikna etmem için ne yapmam gerekiyor?"

"Hiçbir şey yok."

Xypher Kerry'ya baktı ve Simone onun ne düşündüğünü çok iyi biliyordu.

Xedrix onu arkasına çekti ve sertleşti.

"Merak etme," dedi Xypher. "Öyle bir şey düşünmüyordum. Senin kadınına asla tehdit etmem. Sadece onun hakkında ne kadar yanıldığımı düşünüyordum."

Simone kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten öyle miydin?"

Yüzündeki kızgınlık derindi. "Sen de mi?"

"Özür dilerim. Haklısın, daha iyi biliyorum. Ama ona bakma şeklin... kendimi savunmam gerekirse, ürkütücüydü."

Ona yüzünü buruşturan Xypher dikkatini tekrar Charonte'ye çevirdi. "Yardım edebileceğimiz bir yol olması gerektiğini biliyorum."

Birbirimizi. Bunu bir düşün. Kalosis'e girmem gerekiyor."

Xypher daha önce yaptığı ellerini birbirine kenetleme ve yukarı kaldırma hareketini tekrarladı. "Pieryol akati."

Xedrix sözleri tekrarlamadan önce başını ona doğru eğdi.

Xypher onu kapıya doğru çekti ama fazla uzaklaşmadan Kerrya onları durdurdu.

"Biz bir aileyiz," dedi Simone'a usulca. Boynundaki küçük kırmızı taşlı kolyeyi çıkardı ve Simone'un avucuna yerleştirdi. "Bana ihtiyacın olursa kristali eline al ve adımı söyle. Hemen geleceğim."

"Teşekkür ederim."

Kerrya ona sıkıca sarıldı. "Senin içinde güç var Simone. Bizim soyumuz Galluların en güçlülerinden biriydi. Bunu asla unutma."

"Hatırlayacağım."

Kerrya onun elini okşadı. "Senin için Xedrix üzerinde çalışacağım," dedi Xypher'a yumuşak bir sesle. "Eğer istediğin gerçekten intikamsa, onu alman için bir yol bulacağım."

Bununla birlikte, onları terk etti ve Xedrix'e yeniden katıldı.

Simone Xypher'a döndü. "Akşam yemeği vakti bile gelmedi ve ilginç bir gün oldu. Önümüzdeki bir saatin neler getireceğini görmekten korkuyorum. Peki ya sen?"

"Dikenli bir kırbaçla dövülmediğim her dakika bence harika bir dakikadır."

Onun kuru ses tonu ve geride bıraktığı dünyayı hatırlatması midesini bulandırdı. Eğer Xedrix onunkinin kötü olduğunu düşünüyorsa

Xypher'inkini denemelisin. "Gerçekten buna geri dönmek zorunda mısın?"

"Bundan kaçınmanın bir yolu olduğunu düşünseydim, inanın bana, yapardım. Ama zaten mahkum edildim. Ve bir Tanrı'dan kaçamazsınız."

"Ya Hades'le konuşursam?"

Güldü. "Hades seni dinlemeyecek. Yapabileceğimiz tek şey, ben yokken güvende olabilmeniz için sahip olduğum zamanı kullanmak ve gallu'yu kovmaya çalışmak."

Ben gittiğimde...

Bu sözler içini parçaladı ve nefesini kesecek kadar şiddetli bir acı dalgası yarattı. Nasıl bu kadar çabuk onun için bu kadar çok şey ifade edebilmişti?

Yine de hissettiklerini inkâr edemezdi. Onun gitmesini istemiyordu. Asla.

Bunu düşünme.

Bunu çözmenin bir yolunu bulacaktı. Xypher'ın özgürlüğüne mal olmadan bu işi bitirmenin bir yolunu. Bulmak zorundaydı.

Alternatif onun için tamamen kabul edilemezdi.

ON DÖRT

Simone öğleden sonraki dersini iptal etti. Onu hâlâ hasta eden güçleri, iblislere saldırmanın yarattığı kaos ve farkına varmadan kontrolden çıkan bedeni arasında sıkışıp kalmıştı, öğrencileri için en güvenli şeyin bu olabileceğini düşündü. Görmek istedikleri son şey profesörlerinin gözlerinin kıpkırmızı olmasıydı.

Ya da daha kötüsü, onlardan birinin bir gallu tarafından yenmesi. Yönetim bununla ilgili bazı sorunlar yaşayabilir.

Zavallı öğrenci de öyle.

Bu arada, kendisi ve yeni güçleri hakkında bazı şeyler öğreniyordu. Xypher oturma odasındaki mobilyaların yerini değiştirmişti, böylece ona Gallu'yla savaşmak ve onları ağlatmak için özel hareketler gösterebiliyordu. Bugüne kadarki favorisi iğrençti ama oldukça etkiliydi.

Asit tükürüğü.

Az önce yok ettiği metal bardağa bakarken ensesini kaşıdı. "Kendimi uzay filmlerindeki uzaylılar gibi hissediyorum."

Xypher ona sıcak bir bakış attıktan sonra kendini ona doğru bastırdı ve kulağına doğru nefes aldı. "Şanslıyım ki sen çok daha yakışıklısın."

Onun dokunuşuyla tüm vücudu ısınırken bu iltifat karşısında gülümsedi.

"Oooo!" Jesse yanlamasına kayarak odaya girerken şöyle dedi. "Birisi mobilyaların yerini değiştirmiş. Bu harika!"

Simone daha konuşmadan Clash'in "Should I Stay or Should I Go" şarkısı çalmaya başladı. "Jesse..."

Bir tavuk gibi dans etmeye başladı. "Oh, hadi, Sim. Bu The Clash. Dans etmelisin." Elini tuttu ve onu döndürdü.

Gülerek başını salladı ve sonra genellikle etrafta kimse yokken yaptıkları meşhur Tavuk Boynu Dansı'na katıldı.

Gloria onlara katılmadan önce sevinçle ciyakladı.

Xypher geride durmuş, kaşlarını çatarak üçünü izliyordu. Varoluşu boyunca hiç bu kadar tuhaf bir şey görmemişti. Tavukların çizgi dansından robotlara ve Eğer bir çeşit omurga sakatlığınız varsa, bükülmeye benzeyen bir şey. Ve sonra do-si-doing'e başladılar. Şarkı çok uzun sürmeden "Boys Don't Cry, I Wanna Be a Cowboy" a geçti.

Jesse önce bir parmağını sonra diğerini ona doğrulttu ve şarkı söylerken onu vuracakmış gibi yaptı.

Xypher yanağını kaşıdı. "Hepiniz aklınızı kaçırmışsınız."

Simone güldü. "Hadi Ted," dedi, şarkıdaki kovboyun adını kullanarak. "Bizimle dans et."

"Uzun yaşamım boyunca hiç dans etmedim."

"Ve bugüne kadar bir başkasının kalp atışlarını bir metre öteden duymayı da hiç başaramamıştım." Kollarından tuttu ve onu gruba doğru çekti. "Benimle dans et, Xypher. Burada kimse sana bunun için gülmeyecek. Güven bana, eğer

Jesse'nin zarafet eksikliğiyle alay etme, biz seninle asla alay etmeyiz."

On saniye boyunca kendini tamamen gülünç hissetti. Ama Simone'un gözleri parlarken onunla uyum içinde hareket etmek, muhtemelen bir ahmak gibi görüldüğü gerçeğini unutturdu.

Müzik Tina Turner'ın "Better Be Good to Me" şarkısına geçti.

"Maymun dansı!" Jesse bağırdı.

Xypher, kendisi gibi yolunu kaybetmiş olan Gloria ile şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu.

Simone onun yanına geldi ve ona nasıl dinleneceğini gösterdi. Müzik eşliğinde her seferinde bir elinizi kaldırın. "Şimdi kuyruğunu bir maymun gibi sallla... Bu bir maymun dansı."

Xypher güldü ve hayatında ilk kez bu acı ya da alaycı bir kahkaha değildi. Gerçek, içten, midesinin derinliklerinden gelen ve içini ısıtan bir kahkahaydı. Tanrılar aşkına, çok eğleniyordu. Gerçekten eğleniyordu.

Bunu daha önce hiç yapmamıştı.

Demek gerçek eğlence böyle bir şeydi. İnsanların bunu aramasına şaşmamalı. Eğlence inanılmazdı.

Birlikte olmanın tadını çıkarırken, tamamen aptalca davranırken dakikalar ve şarkılar uçup gitti. Simone kahkahalar atarak etrafında döndü ve sonra kanepeye yığıldı.

"Oh, yaşılanıyorum. Ayak uyduramıyorum."

Xypher kanepede Gloria'nın yanına otururken Jesse ve Gloria dans etmeye devam etti.

"İyi misin?"

Güldü. "Sıcak ve terli. Ya sen?"

"Aynen. Bunu sık yapar mısınız?"

Jesse ve Gloria'nın birlikte dans etmelerini izlerken gülümsedi. "Yaklaşık haftada bir kez. Ama genellikle önce mobilyaların yerini değiştirmeyiz."

Xypher onun yüzündeki bir tutam saçı geriye doğru taradı ama ona dokunduğu anda bir hata yaptığını fark etti. Bir sıcaklık dalgası kasıklarını kavurdu.

Ani arzunun vahşiliği karşısında hırlayarak eğildi ve dudaklarını onunkilerle birleştirdi.

Simone, Xypher'ın tadını alınca usulca inledi. Kalbi Elini onun kalın, siyah saçlarına gömüp tellerin parmaklarına dolanmasına izin verdiğinde daha da hızlandı. Adamın bıyıkları tenini sıyrıyor, ihtiyaçtan yanmasına neden oluyordu. Gözlerini kapatarak onunla yatakta olduğunu hayal etti... çıplak.

Bu düşünce aklından geçer geçmez, yatağında onunla birlikte çıplak kalmıştı.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı ve içinden bir baş dönmesi dalgası geçerken geri çekildi.

Xypher gözlerinde şeytani bir parıltıyla güldü. "Sanırım güçlerin üzerinde kontrol sahibi olmaman hoşuma gidiyor. Çünkü Bizi çıplak bir şekilde halka göstermediğin sürece benim için sorun yok."

Çarşafını çıplak vücuduna doğru çekerek öfkeyle ciyakladı. "Bunu yaptığımı inanamıyorum."

"Utanmana gerek yok." Ağzının kenarını ısırmadan önce ona daha da sokuldu.

Simone tereddüt etti. Bir yanı yataktan fırlamak istiyordu ama diğer yanı bunun için kesinlikle istekliydi. Şimdiye kadar çok şey yaşamışlardı. Bundan da öte, daha önce hiçbir erkeğin yapmadığı şekilde kalbine ve hayatına dokunmuştu.

Ona gülümseyerek elini bıyıklı yanağına koydu. Adamın mavi gözleri baştan çıkarıcıydı. İhtiyacı ve tutkusunun sıcaklığını görüyordu ama adam onu zorlamıyordu. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için bekliyordu.

Bu tek başına onun son direncini de kırdı.

Adamın kollarına yuvarlandı ve onu öptü.

Xypher onun davranışları karşısında içini parçalayan rahatlama ile titredi. Ona gelmişti.

Buna dayanamayan adam, sırt üstü yuvarlanıp onu göğsünün üzerine örterken onu şiddetle öptü. Göğüslerinin çıplak göğsüne ne kadar iyi geldiğini hissederek tısladı. Çıplak bacaklarının onunkilere sürtünmesinin verdiği hisle.

"Hey, Sim, ne-" Sözler, genç bir çocuktan çok küçük bir kızın sesine benzeyen dehşet dolu bir çığlıkla kesildi. Jesse kaçmak için duvara doğru koştu.

Xypher arkasından, "Bir dahaki sefere kapıyı çal," diye seslendi.

Jesse bir şeyler söyledi ama müzik seti yüzünden sesi boğuk çıkıyordu.

Simone bunun onu korkutmasına izin vermedi. Jesse'yle sonra görüşecekti. Şu anda tek istediği Xypher'la birlikte olmaktı. Orada Onda onu büyüleyen bir şey vardı.

Bir kez daha onunla birlikte yuvarlandı ve onu yatağa sabitledi. "Çok güzelsin," diye homurdandı, yüzünü boynuna gömmeden önce dudaklarını ısırdı. Teninin üzerinden göğüslerine doğru alev alev yanan bir iz bırakarak öptü.

Simone sırtını dikleştirdi ve bir elini adamın sırtında gezdirerek kaslarının esnemesini hissederken onu kendine yakın tuttu. Adamın dudaklarını teninde hissetmekten kesinlikle başı dönüyordu. Vücudunun sıcak, erkeksi kokusundan.

Önce göğsünden yukarı baktı, sonra karnına ve daha da aşağıya indi.

Xypher, vücudunun narin kıvrımlarını nazikçe yoklamak için sağ elini daldırırken onu tatmak için zaman ayırdı. Nefes nefese kaldı

ve tepki olarak sarsıldı. Bunun üzerine gülümseyerek onun etrafında döndü,

Ne kadar ıslak olduğunu görmekten zevk alıyordu. Kendi vücudu da onu elde etme düşüncesiyle alev alev yanıyordu. Ama bunun o kadar çabuk bitmesini istemiyordu.

Onun tadını çıkarmak istiyordu.

Bu düşünce aklının bir köşesindeyken, elini çekip dilini kızın yarıklarında gezdirmeden önce bacaklarını iyice araladı.

Simone elini Xypher'ın saçlarına gömerken zevkle inledi. Dili onun üzerinde sihir gibi işliyordu. Nedenini bilmiyordu ama bu seksten daha öte bir şeydi.

Burada onunla olmakla ilgili bir şey.

Buna ihtiyacı vardı. Sanki vücudundan daha fazlasına dokunmuş gibiydi. Kalbine dokunmuştu. Ruhuna. Ve onun da aynı şekilde hissetmesini istiyordu.

Xypher ona sokuldu ve vücudunun kokusunun kendi vücuduna sinmesine izin verdi. Dişlerini gıcırdatarak başını onun karnına koydu ve sadece

ellerini saçlarında hissetmekten hoşlanıyordu. Ona karşı çok nazikti. Çok tatlıydı. Başka bir kadına böyle dokunmayı hiç düşünmemişti. Onun kendisine dokunmasını.

Bu şimdiye kadar gördüğü tüm rüyalarından çok daha iyiydi. Burada bir anlığına, birine aitmiş gibi davranabilirdi. Onun için önemliymiş gibi. Aptalcaydı, biliyordu. Onlar yabancıydı. Jesse onun ailesiydi, o değil. Birkaç hafta içinde gitmiş olacaktı ve o cehenneme dönerken kız hayatına devam edecekti.

Ama burada bir an için onunla birlikteydi.

"Beni özleyecek misin?" Kelimeler dudaklarından çıkar çıkmaz, onları hatırlayabilmeyi diledi.

"Elbette seni özleyeceğim Xypher. Gitmeni istemiyorum."

Bu sözler kalbine damgasını vurmuştu. O mu gerçekten onları mı kastediyordu? Ona inanmak istedi. Ama Satara da benzer sözler söylemişti.

Onu sevdiğini bile söylemişti.

Onunla nasıl böyle oynayabilirdi? Ama Simone duyguları hakkında yalan söyleyecek bir kadına benzemiyordu. Kurnazca gülüyordu. Hayatını açıktan yaşadı.

Ona dokunmak güneşe dokunmak gibiydi. Sıcak, parlak. Rahatlatıcı.

Aşağı bakabilmek ve gözlerinin içine bakabilmek için onun üzerinde yükseldi. Onlarda sonsuzluğu görebiliyordu. Ona doğru kayarak Vücudunu okşadıktan sonra yüzünü ellerinin arasına aldı ve içine girmeden önce burnunun ucunu öptü.

Kadının ne kadar iyi hissettirdiğini görünce dudaklarından bir inilti kaçtı. Dudağını ısırarak, onun için şefkatle dolu gözlere bakarken kendini onun derinliklerine doğru sürükledi.

Ve o anda, yakıcı bir gerçeği keşfetti. Ruhunu yanlış şey için satmıştı.

Simone'un aşkı için satmalıydı. Her zaman onun dünyasının bir parçası olmak için...

Onunla şimdi tanışmış olması hiç adil değildi. gitmekten başka seçeneği yoktu. Bu düşünceyle ürpererek yanağını onunkine bastırdı ve vuruşlarını hızlandırırken onun kısa, keskin nefeslerini dinledi.

Simone, Xypher'ın bedeninin gücünün kendisini zevkin doruklarına taşımasına izin verirken onu kucakladı. Kim bir iblisin bu kadar şefkatli olabileceğini hayal eder miydi? Ama o öyleydi. Onu sanki tarif edilemeyecek kadar değerliymiş gibi tutuyordu. Sanki kırılacağından korkuyormuş gibi.

Bu konuda tehlikede olan tek parçası kalbiydi. Hayatında onun için bir anlamı olan herkesi kaybetmişti.

Sadece Jesse değişmezdi. Ve şimdi Xypher'ı kaybetmek zorundaydı. Bu doğru değildi.

Adam kendini bedenine o kadar derinden sokarken inledi ki bu onun ruhuna dokundu. Kalçalarını kaldırdı, kendini kaydığını hissedene kadar onu daha da derine çekti.

Çığlık atarak, parlak bir salıverme patlamasıyla boşaldı.

Ona karşı daha da hızlı hareket etmeden önce zaferle güldü. Ve boşaldığında, geçici olarak evcilleştirilmiş vahşi bir hayvan gibi hırladı.

Simone karanlıkta onu kendine doğru çekti ve kulağında onun hırıltılı nefes alışının sesini dinledi. "Savaşmadan seni bırakmayacağım Xypher. Hades seni geri alamaz. Buna izin vermeyeceğim."

Xypher kalbini parçalayan bu sözler karşısında irkildi. Bunları söylemiş olması onun için dünyalara bedeldi. Ama bir sevgilinin kollarında fısıldanan sözlere itibar etmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Bu tür sözler çoğu zaman boştu.

Ayrıca, kelimeler kolaydı. Zor olan yapmaktı. İnsanlar iyi niyetlerle yola çıkar, ancak yol engebeli ya da zor hale geldiği anda vazgeçerlerdi. Simone'un diğerlerinden farklı olacağına inanmak için hiçbir neden yoktu.

Uğruna savaşmaya değmezdi. Ona sunabileceği tek şey kırık bir gelecekti.

Ama onun inancına güvenebiliyormuş gibi davranmak güzeldi. Onun için savaşacağını ve onu düşmanlarına atmayacağını ...

"Xypher?"

Yanına kaydı ve onu kollarına çekti. "Evet?" "Satara'yı sevdin mi?"

"Anladığımı sanıyordum ama aşktan hiç anlamadığımı çok geç fark ettim. Bu insani bir duygu."

"Babam hissetti."

"Annen gibi o da bir istisnaydı."

Başını kaldırıp ona baktı. "Aşka inanmıyorsun, değil mi?"

"Bence var. Sadece benim için var olacağını hiç sanmıyorum."

Onun üzerine tekrar yatmadan önce içini çekti. "Ne oldu da Satara'dan bu kadar nefret ediyorsun?"

Durakladı, eli Simone'un saçlarındaydı ve sınırsız acı içini parçalıyordu. Olanları tek bir kişiye bile anlatmamıştı ama burada Simone'un yanında yatarken, gerçekler o durduramadan dökülmeye başladı. "Onun cezasını kabul etmek için Jaden'la bir pazarlık yaptım."

"Ne?"

Yorgun bir iç geçirdi. "Satara'ya insanların rüyalarına nasıl girileceğini gösterdim. Güçlerimi kullanmasına izin verdim ve onları manipüle et."

"Bunu neden yaptın?"

"Jesse ile dans etmenle aynı sebepten. Rüyalar, duygularımı yaşayabildiğim tek yerdi. Ne zaman Satara orada bana katıldı, kendimi bir erkek gibi hissettim. Ve ona karşı aşk hissettiğimi düşündüm. O zamanlar onu mutlu etmek için her şeyi yapmaya hazırdım."

"Ama onu sevmedin mi?"

Elini saçlarına daldırdı ve göğsünün üzerine yaydı. Serin, gıdıklayıcı hissin tadını çıkardı. "Hayır. Sevdiğini söylemesine rağmen o da beni sevmedi. Beni ve güçlerimi kullanarak insanlara saldırıyor ve onlar çaresizce uyurken onlara işkence ediyordu."

Anlattıkları karşısında Simone'un kalbi sıkıştı. "Ne?"

"Bu Skoti'nin laneti. Bir kişiyi çok fazla ziyaret edersek, onu yakabilir ve ya öldürebiliriz ya da

onları çıldırtıyordu. Satara güçlerimi sevmediği kişilere suikast düzenlemek için kullanıyordu."

Xypher o uğursuz günü hatırlayınca keskin bir nefes aldı. Satara kırmızı giyinmişti, sarı saçları Ona doğru koşup kendini onun kollarına atarken bir melek gibi etrafından akıyordu.

"Xypher, bana yardım et, lütfen..." Gözleri yaşlarla parlıyordu.

Onu daha önce hiç ağlarken

görmemişti. "Neyin var?"

"Zeus ve Hades beni öldürecekler. Onlara izin veremezsin."

"Seni ne için öldürecekler?"

"Bana öğrettiğin rüyalar için. Onlar... onlar benim Yanlış bir şey yaptım ama öldürdüğüm insanlar bunu hak etti. Buna inanıyorsun, değil mi?"

"Tabii ki."

O zaman ona gülümsemişti ve o da kendini kaybetmişti. "Lütfen ölmeme izin verme Xypher. Seni seviyorum. Seni her zaman seveceğim."

Tanrım, ona inanmakla ne büyük bir aptallık etmişti.

Simone midesindeki düğüm sıkılaştıkça yutkundtu. Onun ne yaptığını biliyordu. "Jaden'ı çağırdın."

Başını salladı. "Diğer tanrıları insanlara işkence edenin ben olduğuma inandırması karşılığında ona ruhumu verdim. Satara bana öldüğümde Tartarus'a geleceğine ve beni Yok Edici'nin tohumlarıyla besleyeceğine söz vermişti. bahçe."

Simone anlamaya çalışırken kaşlarını çatı. "Neden tohum yiyorsun?"

"Beni tamamen öldürebilirlerdi. Varlığımın her yönü yok olurdu."

Simone anlattığı şeyin dehşeti karşısında nefesini tuttu. "Bunu neden isteyessin ki?"

Kadının elini tuttu ve göğsündeki yara izlerini ovuşturdu. "Sonsuza kadar kanamak istemedim. benim yapmadığım bir şey. Onun için ölmeye hazırdım ve Acı çekmeye devam etmediğimden emin olmasını istedim."

Simone onun için hissettiği acıyla yüzünü buruşturdu. "Anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirmedi."

"Hayır. Onun yerine geldi ve bana güldü. aptal." Gözleri kıpkırmızı oldu. "Bir ara bana işkence etmelerine bile yardım etmişti. Ona bakar, etinin bir parçasını o kadar çok isterdim ki tadını alabilirdim."

Simone boğazında safra birikirken eliyle ağzını kapattı. "Bunu nasıl yapabildi?"

"O ruhsuz bir kaltak ve şimdi onu yanıma almadan neden cehenneme geri dönemeyeceğimi biliyorsun. Onun becerdiği tek adam ben değilim, ama Olimpos'taki tanrılar adına sonuncusu olmak istiyorum."

Evet, şimdi anlıyordu ama bu anlayış onun zarar görmesini istemediği gerçeğini değıştirmiyordu. Ya da daha kötüsü, ölmesini.

"Sana asla böyle ihanet etmem."

Bakışları yumuşadı ama gözlerinin derinliklerinde, içini parçalayan şüpheyi gördü.

Bu kadar derinden ihanete uğramış bir adama kendini nasıl kanıtlayabilirdi ki?

Simone başını adamın göğsündeki yara izlerinin en kötüsüne yasladı ve elini kendi elinin içine aldı. Bir şekilde bunu ona kanıtlayacaktı. Artık bu savaşta yalnız olmayacaktı.

"Satara yaptıklarının bedelini ödemeyi hak ediyor." Bir insan kendisine bu kadar çok şey verildikten sonra nasıl olur da bunu veren kişiye sırtını dönerdi? Bu acımasızlığın da ötesinde zalimceydi.

"İnanın bana, yapacak. Cehenneme inmem ve onu boğazından tutup sürüklemem gerekse bile."

Simone ona doğru başını salladı. "İşte o çok iyi tanıdığım küçük gün ışığı. İnsanları neşelendirmek için hep dışarıda."

"Daha kötüsü de

olabilirdi." "Nasıl yani?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Ama insanların söylediği bir şey olduğu için uygun olacağını düşündüm."

Simone adamın kolundaki yazıyı görene kadar güldü. "Nedir bu?"

Orada tuttuğu elini kapattı. "Satara'nın kanına neden sahip olmam gerektiğini yazdığım bir hatırlatma. Neden cazibesi ne olursa olsun arayışımın vazgeçemeyeceğimi."

Simone elini kelimelerin üzerinde sıktı. Onları oraya işaretlemiş olması ne kadar üzücüydü. Ve merak etti.

onları silmenin ve yerlerine çok daha nazik bir şey koymanın bir yolu olabilir mi?

* * *

Stryker kız kardeşini masasında yazı yazarken görünce durakladı. "Ne yapıyorsun?"

Yerinden sıçradı, sonra bir kitabı kâğıdının üzerine indirdi. "Bir mektup yazıyorum."

"Kime?"

"Kişisel bir mesele." Ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü. "İ size iyi haberlerim var. Gallu Dimme'yi buldu." Stryker

ilgiyle tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Başını salladı. "Bir Dimme Yok Edici'yi yok edebilir, değil mi?"

Teori buydu. "Ona ihtiyacımız var."

"Hayır..." Satara şeytani bir gülümsemeye, "Ona ihtiyacın var. Ama küçük bir sorun var."

"Ve bu?"

"Dionysos'un neredeyse Kalosis'e geçit açtığı ve Apollymi'nin onu durdurmak için Charonte'sini gönderdiği zamanı hatırlıyor musun?"

Elbette biliyordu. Apollymi o gün çok öfkeliydi. "Acheron'un ölmesini engellemek için gönderilmişlerdi ama evet, hatırlıyorum. Ne olmuş yani?"

"Charonte'lerin hepsi ölmemiş. Görünüşe göre büyük bir kısmı hayatta kalmış ve Dimme'mizi koruyorlar."

Stryker boğuldu. "Charonte bir Dimme'yi mi koruyor? Dünyanın sonu geliyor da ben mi kaçırdım? Bu nasıl oldu?"

"Emin değilim. Ama eğer birisi..."-ona anlamlı bir bakış attı-
"bana Spathi Daimon'larından bazılarını ödünç verirse, Dimme'yi ele geçirebilirim. O zaman onu benim Xypher sorunumu ve senin Yok Edici sorununu çözmek için kullanabiliriz. Ne dersiniz?"

Kulağa iyi bir fikir gibi geliyordu ama aynı zamanda riskliydi. Spathi'leri çok iyi eğitilmiş ve öldürme konusunda mükemmel olsalar da Charonte'ler de öyleydi. İsteyeceği son şey ordusunu tüketmektir. Ancak Apollymi'yi öldürebilir ve onun güçlerini kendi güçleri olarak kabul edebilirse, birkaç düzine askerini kaybetmeye deşebilir.

"Pekala, kardeşim. Askerlerimden istediğini seçebilirsin. Şunu unutma, eğer bu işte başarısız olursan, hepsi senin suçun. Planın hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Merak etme, Stryker. Başarısız olmak üzere değilim ve yarın her iki sorunumuz da çözülmüş olacak."

ON BEŞ

Xypher varoluşunun en tuhaf hissiyle uyandı. Bir kadın ona sarılmıştı. Sessizce yan yattı, sadece onu omurgasında hissediyordu. Kadının sağ kolu adamın beline dolanmış, kalçası ise onunkinin arasına sokuldu. Yanağı adamın omzuna yaslanmıştı ve nefesi adamın tenini gıdıklıyordu.

Gözlerini kapadı, ona karşı hissettiği her nüansın tadını çıkardı. İnsan olmak böyle bir şey miydi? İnsan erkekler bunu hafife mi alıyordu?

Nasıl yapabilirler ki? Siz aynısını yaparken birinin size karşı baygın yatacak kadar güvenmesi ve ikinizin de zarar görmeden uyanması ...

Cennet gibiydi.

Hayır, Simone cennetti.

Neden insan olarak doğmadı ki? Onunla kalabilmek için bu zaman ve mekânda doğdu. Bunu yapamaması Tartarus'ta katlandığı işkenceden bile daha acımasızdı. Onun içine girmek ve sonsuza dek orada kalmak istiyordu.

Ama böyle olması gerekmiyordu ve dünyadaki tüm hayaller, bu erteleme sona erdiğinde, onunla ilgili anıların sonsuza dek ona işkence edeceği cehenneme geri döneceği gerçeğini değiştirmeyecekti.

Buna nasıl dayanabilirdi?

Kalbi ağırlaştığında, onu incitmemek için dikkatlice yuvarlandı. Kimildamadan önce uykusunda inledi ve

dirseğiyle burnuna vurdu.

Burnunun ucunu ovuşturdu ve istemsiz gözyaşlarını geri kırıptı.

"Bunun bedelini ödeyeceksin," diye fısıldadı tenine karşı.

Yorganı geri çekerek onun çıplak vücuduna baktı. Kıvrımları gür ve dolgundu, meme uçları hafifçe büzülmüştü. Kalçaları geniş ve yuvarlaktı, bacakları ise hâlâ nemli olduğunu görebileceği kadar ayrılmıştı. Bu Gördüğü en davetkâr manzaraydı.

Kaşları tekrar çatıldı, sonra üstünü örtmek için çarşafa sarıldı ve içinde kozalanmak üzere yuvarlandı.

Xypher güldü. Sabahları çok huysuz olurdu. Güne bir amaçla başlamakla ilgili tüm konuşmaları buraya kadarmış. Güne daha çok surat asarak başlıyordu. Bu durumla eğlenen Xypher, eğilip onun göğsünün alt tarafını dişledi.

Simone, midesinin kasılmasına ve vücudunun erimesine neden olan küçük yalamalarla uyandı. Gözlerini açtığı anda, Xypher'ın nefesini kesecek kadar yoğun bir bakışla kendisine baktığını gördü.

"Ne yapıyorsun?" diye alay etti.

"Seni yalıyorum," dedi, bir meme ucunu ağzının derinliklerine çekmeden önce. "Sana bu kadar yakın olup da dokunmadan duramazdım. Ayrıca, son göz morluğum için bana borçlusun."

Gözlerini ovuşturdu. "Son morluk mu?"

"Burnum. Uyurken bana tokat attın."

"Hayır, yapmadım."

"Haklısın. Aslında dirseğini burnuma çarpmıştın."

Saçlarını gözlerinden geriye doğru taradı ve gözlerine dokundu. yanlışlıkla vurduğu burnunu kırdı. "Aman Tanrım. Sanırım onu öpmem ve her şeyi daha iyi hale getirmem gerekecek."

Vücudunda gezinirken bakışları kötücül ve sıcaktı. "Öpmen için başka bir çıbanım var."

Adamın ereksiyonunu görmek için vücutlarının arasına baktı. "Hmmm, ne kadar da büyük bir bam!"

Xypher onu öptü, kötü niyet taşımadan onunla alay etmesine kalbi çarpıyordu. Bu yeniliği gerçekten çok sevmiştir.

İnsanlar ondan korkuyordu. Ona kızgındılar.

Hiç kimse onunla gülmemiştir ya da onunla oynamamıştır.

Ve işte o zaman en şok edici sonuca vardı.

Onu seviyordu.

Derinlerde, hiç bakmadığı bir yerde, bu aşkın alev alev yandığını hissetti. Yanıyordu, acıyordu ve Onu güvende tutmak için evrendeki ve ötesindeki her şeyi yapabilirdi. Bu bilgi onu ayağa kaldırdı.

Ve onu ruhunun derinliklerine kadar dehşete düşürdü.

Hayır! İnkârın ılığı içinden geçip gitti. Kimseyi sevmek istemiyordu. Aşk zayıf fikirli aptallar içindi.

Koluna bakarak, oraya damgaladığı kelimeleri okudu ...

Bu, ona sahip olacak kadar aptal olan herkesi manipüle etmek ve mahvetmek için kullanılan bir araçtır.

Aptal olma.

Aşk yok eder.

Satara'ya aşkını vermiş ve o da bunu yüzüne vurmuş, sonra da aptallığı yüzünden onu azarlamıştı. Ama Satara ona hiç böyle davranmamıştı. Kahkahalar yoktu. Şefkatli dokunuşlar yoktu. Sabahın erken saatlerinde onu iliklerine kadar ısıtan kızarmalar ve öpücükler olmamıştı.

Ve Simone'u fark etmesinin dehşeti içinde Satara'yı hiçbir zaman gerçekten sevmediğini biliyordu. Aşkı tanımayı o kadar çok istemişti ki, aşk kavramını, içinde yer almadığı bir ilişkiye uydurmak için çarpıtmıştı.

Bu kez aşk arkasından gelmiş ve hiç beklemediği bir anda kafasına vurmuştu. Bu duygular onu şaşırtmıştı, içindeki bir ihtiyaçtan kaynaklanmıyordu.

Simone'la tanışıp onu arabasına attığında, Simone bir piyondan başka bir şey değildi.

Artık onun dünyasıydı.

Ve onun için yapamayacağı hiçbir şey yoktu. Bu nasıl olmuştu? Yine de inkâr etmek mümkün değildi. Kimsenin istemediği değersiz iblis yaratığı, kalbini bir insan sefihine teslim etmişti...

Simone, Xypher'ın dokunuşunda bir değişim hissettiğinde inledi. Şefkatli ve tatlıydı. Neredeyse isteksizdi.

Ve aynı zamanda ustacaydı. Elleri vücudunda geziniyor, ona zevk veriyor ve iç çekmesini sağlıyordu.

Elini kaldırarak yaralı parmak eklemlerini öptü. Sonra işaret parmağını ağzına götürerek nazikçe emzir.

Xypher onunla birlikte yuvarlandı ve onu üstüne çekti. Simone gülümseyerek onun beline sarıldı ve şefkat dolu bir ifadeyle ona baktı.

Daha önce hiç bu kadar güzel ve hoş bir şey görmemişti. "Sev beni, Simone."

"Ne?"

"Benimle seviş."

Simone başını salladı. Gözlerinde ihtiyaç duyulan bir şey vardı. Bunun onun için sadece fiziksel bir hareketten daha fazlasını ifade ettiğini söyleyen bir şey. Onu anlamasını sağlamak istiyordu.

onu asla incitmeyeceğini düşünerek, kendini onun üzerine kaydırırken dudaklarını usulca öptü.

Kadın yavaşça kalçalarına doğru hareket ederken Xypher başını geriye attı. Enfes bir işkenceydi. Yavaş ve istikrarlı. O kadar şiddetliydi ki tek yapabildiği titremekti.

Kadını ve onun kurnaz cazibesi karşısında çaresizdi.

Işık vücudunu keserek parıldamasını sağladı. Onun üzerine eğildi, saçlarının uçlarının göğsüne ve karnına sürtünmesine izin verirken, onu çok nazikçe sürdü.

Dudağını ısırarak kalçalarını kaldırdı ve kendini onun daha da derinlerine soktu. Onu mümkün olduğunca çok hissetmeye ihtiyacı vardı.

Simone Xypher'ın güzelliği karşısında gülümsedi. Elini onun kaslı göğsünde gezdirdi, esmer tenini avuçladı ve okşadı. Onun yüzünü her gün görmeden hayatına geri dönmeyi hayal bile edemiyordu. Bu onu öldürürdü.

Kısa sürede, onun hayatında kalıcı bir demirbaş olmasına alışmıştı.

Onun gitmesini hiç istemedi.

Normalde sürekli etrafında birileri olduğunda onlara karşı sinirli olurdu. Tate'e bile. Ama Xypher Jesse gibiydi. Sinir bozucu olduğu zamanlarda bile çekiciydi ve bunu hiç umursamıyordu.

Gözleri onu yakarken, elini kendi eline aldı ve etinin yan tarafını ısırabilmek için ağzına götürdü. Tanrım, O dudaklar çok güzeldi. Öne doğru eğildi ve dilini çenesindeki kirli sakalın üzerinde gezdirdi. Çok sert ve erkeksiydi. Tenini karıncalandırma hissini seviyordu.

Xypher kollarını onun etrafına sardı ve kalçalarını kaldırarak vuruşlarını karşıladı.

Vücudunun sıcaklığı ve teninin onunkinin üzerindeki hissi, dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Onun gözlerinin içine bakarken, yakıcı bir huzurun kör edici beyaz anıyla boşaldı.

Xypher onun doruğa ulaştığını hissederken boğazının derinliklerinde bir kahkaha attı ve yüz hatlarındaki zevki izledi. Onun kollarında hissettiklerini, boşalmadan bir an önce kaşlarının birbirine yaklaşmasını seviyordu. Ve vücudu onunkeye karşı kasılırken çıkardığı memnun mırıltıların sesini.

Başını onun omzuna gömerken, sonunda kendi salınımının geldiğini hissettiğinde nefesi kesildi. Kendini ona karşı gıcırdatarak, kendini onun içinde serbest bırakırken onu yakınında tuttu.

Ona doğru yığıldı. Adam onu orada tuttu, nefesi göğüs uçlarına çarparken sırtında çizgiler çizdi.

"Güne güzel bir başlangıç oldu."

Başının tepesini öptü. "Evet, öyleydi."

Simone memnuniyetle içini çekti, yeni doğmuş bir kedi yavrusu gibi ona doğru gerindi. "Şimdi kalkmak istemiyorum. Günün geri kalanında burada, senin kollarında kalmak istiyorum... Sence Jesse derslerime girebilir mi?"

Bu düşünce karşısında kıkırdadı. "Bence onu denerken izlemek oldukça eğlenceli olabilir."

"Senden gidip yapmanı isterdim ama bu amacını Burada kalmamın amacı ... Acaba erken emekli olup sokaklarda yaşayabilir miyim? Ne dersiniz?"

"Sokakta yaşamak işe yaramaz. Seninle yapmak istediğim şey için yeterli mahremiyet yok."

Gülümsedi. "Çok iyi bir noktaya

değindin." Çalar saati çalmaya

başladı.

Xypher bu delici ses karşısında homurdandı. "Şunu duvardan sök." Elini duvara doğru savurdu ama Xypher elini hızla duvardan uzaklaştırdı.

"Sakin cüret etme. O çalar saate bayılıyorum."

Homurdandı. "En lanet şeylere bağlanıyorsun."

Simone ondan uzaklaştıktan sonra saati kapattı ve bu ifadenin ardındaki gerçeğe gülümsedi. O gerçekten en tuhaf şeylere bağlanırdı ve Xypher bağlandıklarının en tuhafı olmalıydı.

Kadın yatağına döndüğünde esnedi. "Bugün derse geri dönmek istediğine emin misin? Dün seni güçlerini gizleme konusunda eğitirken pek ilerleme kaydedemedik."

"Eninde sonunda normal insanların arasına karışmak zorunda kalacağım. Sence bugün dünden daha mı kötü olacak?"

Saçlarını omuzlarından geriye doğru taradı. "Vücudunun değişim sinyallerini öğrendin mi?"

"Garipleşmeden önce gözlerimin arkasında garip bir yanma var."

"O zaman iyi olmalısın. Bunu hissettiğinde, mümkün olduğunca çabuk insanlardan uzaklaşman gerektiğini biliyorsun. Eğer bu durum sınıfta olursa, onlara midende bir sorun olduğunu ve tuvalete gitmen gerektiğini söyle."

Bu düşünce karşısında burnunu kırıştırdı. "Bu iğrenç."

"O zaman güneş gözlüğü takın ve onlara göz enfeksiyonunuz olduğunu söyleyin."

Onun çene çizgisi boyunca uzanan kirli sakalını dişledi. "Biliyor musun, bu hiç de fena bir fikir değil."

"Elbette boynuzlar kafanızdan ya da kanatlar sırtınızdan çıktığında gözlükler pek işe yaramayacak ama-"

Bu düşünceyle çılgılık attı. "Hayır, yapmayacaklar!"

Kötü kötü gülümsedi. "Hayır. Ama yüzündeki o ifade buna değerdi."

Gölerek onu yatağa geri itti. "İşte bu, seni döveceğim ve pişman edeceğim."

Xypher onun saldırısına karşı kendini hazırlarken donakaldı.

Ama ona acı vermek yerine, onu gıdıkladı. Onun niyetini anlaması birkaç saniye sürdü. O sırada kız somurtuyordu.

"Gıdıklanmıyorsun. Bu berbat bir şey." Arkasına yaslandı ve Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, onun kızdırmaktan hoşlandığı göğüslerini sakladı.

"Özür dilerim," dedi onu neşelendirmeye çalışarak. "Eğer seni mutlu edecekse, öyleymiş gibi davranacağım."

"Hayır, sorun değil. Her şeye sahip olamayız sanırım." O yatağın kenarında durakladı. "Ama çok yaklaştın." "Neye yakın?"

"Mükemmel olmak. Ama sen bundan daha fazlasısın Xypher. Sen harikası."

Kadın tuvalete gitmek için yanından ayrıldığında Xypher kıpırdıyamadı. Bu sözler bilincine yerleşirken nefes alamıyordu. Benim harika olduğumu düşünüyor...

Daha önce hiç kimse onun hakkında böyle bir şey düşünmemiştir. Baş belası. Kaba. Şiddet yanlısı.

Ama harika...

Bu bilgi karnına bir yumruk gibi inmişti.

Ayağa kalkmaya başladığında Jesse yüzünde sert bir ifadeyle kapıda belirdi. "Niyetiniz nedir?"

"Duş almak ve giyinmek için yataktan kalkıyordum."

Jesse'nin gözleri kısıldı. "O değil. Kızıma doğru. Siz ikiniz bütün gece burada iki azgın tavşan gibi kilitli kaldınız. Simone'un kalbini kırmadan önce, onun için doğru olanı yapmaya niyetli olup olmadığını bilmek istiyorum. Yoksa gidip onu işe mi almalıyım? kıcını tekmeleyecek iblisler mi var?"

Jesse'nin denediğini görmek isterdi, hatta bu eğlence için para bile öderdi. Ama hayaletin kendisi hakkında böyle düşünmesine alınsa da, sadece Simone'u korumaya çalışan Jesse'den de daha azını beklemezdi.

"Ona asla zarar vermem Jesse. Ya da sana. Ama burada kalamam ve bunu sen de biliyorsun, bu yüzden kendimi daha kötü hissetmeme neden olma. ayrılmak istemiyorum."

Jesse kaşlarını çatarak ona baktı. "Tüm bu palavraların altında gerçekten de terbiyeli birisin, değil mi?"

"Hayır. Ben hâlâ Satara'ya bedel ödetmek için kendi annesinin kalbini satacak olan aynı öfkeli piçim. Hiçbir şey değişmedi."

"Onu sevmen dışında."

Kendine ihanet etmeden önce şaşkınlığını derinlere gömmek zorundaydı. Bu bilgiyi Jesse'ye ya da bir başkasına verecek değildi. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Jesse homurdandı. "Evet hissediyorsun. Bunu hissedebiliyorum ve sen de biliyorsun."

Ve bundan nefret ediyordu. Ama bunun için yapılabilecek bir şey yoktu. Bu yüzden bakışlarını Jesse'ye dikti. "Sakin Jesse'ye Simone."

"Merak etmeyin. Bu benim görevim değil. Ama yerinizde olsaydım, çok geç olmadan ona haber verirdim."

Bunu söylemek yapmaktan çok daha kolaydı. "Bu konuda ne biliyorsun?"

"Ben bir hayaletim, Xypher. Etrafımdaki insanlara onlar hakkında ne hissettiğimi söyleyecek kadar zamanım olduğunu sanıyordum. ve geleceğimi inşa etmek için. Ancak bir imento kamyonu soforü radyo istasyonunu değiştirmek için aşağıya baktı, arabama çarptı ve göz açıp kapayıncaya kadar her şeyimi kaybettim."

Gözlerini kaçırdı ama yine de Xypher onun gözlerindeki acıyı gördü. "Hatırladığım son şey, yağmur üzerimize yağarken kız arkadaşımın bana sarıldığı ve kanımın onun üzerinden akarken kanıma karıştığı. Bana beni sevdiğini söylüyor ve ölmemem için yalvarıyordu. Gitmek istemedim."

Sesi göstermemeye çalıştığı duygulardan dolayı kırılmıştı ama Xypher yine de onları hissetti ve gördü. "Ona söylemek istediğim çok şey vardı ama enkaz nefes borumu ezmişti ve tek bir kelime bile çıkaramadım. Onunla kalmak için çok çabaladım ama kismet değilmiş... Ona son bir kez dokunmak için kolumu bile kaldıramadım."

Xypher ile bakışlarını kilitledi. "Yani, evet, durumunu senden daha iyi anlıyorum. Ben de o yollardan geçtim, Bunu yaptım ve Julie'ye onu ne kadar sevdiğimi bir kez bile söylemediğim için hala içimde bir sızı var. Sadece üç saniye sürdü. alırdı. Tanrı'dan geri almayı dilediğim üç saniye. Bunu bir düşünün." Odadan kayboldu.

Xypher sessizce otururken Jesse'nin bir çocuğa göre sandığından çok daha mantıklı olduğunu fark etti. Ama sorun şu ki, bu o kadar basit değildi. Kalamayacakken Simone'a onu sevdiğini söylemenin ne yararı olacaktı? Bu

sadece onu daha fazla incitecekti ve bu yapmak isteyeceği son şeydi.

Hayır. Aşkını kendine saklamak en iyisiydi. İçinde kilitli kaldığında, sadece bir kişiyi incitecekti - onu. Bu şekilde olmasını tercih etti.

Kendini yataktan kaldırarak duşta ona katılmaya gitti.

* * *

"Dün gece yine rüya görmedin, değil mi?"

Xypher tıraş olurken duraklayıp aynadaki Simone'a baktı.
"Nereden biliyorsun?"

"Duştayken bunu düşünüyordum. Nedenini bilmiyorum ama aklıma bir şey geldi. Tartarus'tayken rüya gördün mü?"

"Hayır. Hades onu benden aldı, böylece onu işkencemden kaçmak için bir yol olarak kullanamayacaktım."

"Sence bu yüzden mi burada rüya görmedin?"

Tıraş bıçağını lavaboda duruladı. "Jaden tüm güçlerimi bana geri verdi. Sorunsuz bir şekilde rüya görebilmeliyim."

Onun yanında durakladı. "Rüya görmeye çalıştın mı?"

Sadece burada onunla birlikte olarak en güzel rüyayı yaşadığını ona nasıl açıklayabilirdi? "Pek sayılmaz."

"Belki de budur. Belki de sadece denemeniz gerekiyordur."

Bu kadar basit olmasını ne kadar isterdi. Rüya görmediği gerçeğinde başka bir şey daha vardı ama şu anda bunu düşünmek istemiyordu.

Tek odaklanmak istediği şey oydu. Onun elini öperek tıraş olmaya geri döndü.

Artık kelepçelerle bir arada olmasalar da Xypher günün geri kalanını Simone ile geçirdi. Kendi kendine dedi ki Yarın Satara'nın peşinden gidecekti. Sadece onu güldüren kadınla bir gün daha geçirmek istiyordu.

Onun harika olduğunu düşünen bir kadın...

Jesse ve Gloria bile derslerden sonra onlarla takılmak için dışarı çıktılar ve Fransız Mahallesi'nde dolaşıp Alpine Restaurant'ta akşam yemeği yediler.

"Hayatın boyunca burada mı yaşadın?" diye sordu Royal Caddesi'ndeki dükkânların arasından geçip dairesine doğru yürürlerken.

Gülümsedi. "Evet. Babam öldükten sonra çocuk yurdunda geçirdiğim zaman hariç."

"Koruyucu ailen hakkında pek konuşmuyorsun."

Yürürlerken kolunu onun koluna doladı. "Carole ve Dave. Harika insanlardı. Kendi çocuklarını istiyorlardı ama Carole'un çocuğu olmamıştı.

Başlangıçta bir bebek evlat edinmek istemişler ama sonunda vazgeçip daha büyük çocukları almaya karar vermişler. Ben evlat edindikleri dört çocuğun en küçüğüydüm."

"Demek kardeşlerin var?"

"Pek sayılmaz. Ben doğduğumda evlatlık kardeşlerim evden ayrılmıştı. Noel kartlarımızı değiş tokuş ediyoruz ama açıkçası birbirimize yabancı sayılmayız. Tek şey Ortak noktamız O'Leary'lerdi. Ve onları çok özölüyorum. Ne zaman üzgün olsam, Carole beni peruk denemem ve makyaj malzemeleriyle oynamam için Fifi Mahoney'e götürürdü. Öyle bir gülümsemesi vardı ki, tüm dünyayı aydınlatabilirdi. oda."

"Seninki gibi."

Ona bakmak için durakladı. "Öyle mi düşünölyorsun?" "Kesinlikle."

Simone onun iltifatıyla baştan aşığı ısınmıştı. Dairesine varana kadar kol kola, şakalaşarak ve takılarak yürüdöler.

"Koruyucu ailene ne oldu?"

Bu sorunun çağrıştırdığı hüölünle derin bir nefes aldı. "Öniversitedeki ilk yılımda bir araba kazasında öldöler."

"Gerçekten çok üzölünölüm."

"Sorun değil. Çok uzun zaman önceydi ama bende yıllarca yara izi bıraktı. Değer verdiğim herkesi kaybetmekle lanetlendiğimi düşünölüp durdum." Başını iki yana salladı. "Bir ara, Jesse'nin hâlâ yanımda olduğundan emin olmak için gecenin bir yarısı bile kalkıyordum."

Xypher keskin bir nefes aldı. Ve şimdi onu da terk etmek zorunda kalacaktı...

Hayır, ona asla onu sevdiğini söyleyemezdi. Bu çok zalimce olurdu.

Simone dairesinin kapısını açtı, sonra küçük yürüyüş yolunun sonunda yere yığılmış birini görünce durakladı. O kişiye doğru koşarken, Kyle Peltier'i orada görünce afalladı. Karnında ağır bir yara vardı. İçinden durmadan kan akıyordu.

Titreyerek uzandı ve Xypher'ın gömleğini yakaladı. "Gallu'lar Kerry'ya dairesinde saldırıyor. Ona yardım edin. Lütfen!"

Xypher ayağa fırladı. "Onu Sığınak'a götürün."

Simone yutkundu. "Peki ya sen?"

"Katılmam gereken bir dövüş var. Jesse, Simone'la git ve ona bir şey olmadığından emin ol. Eğer bana ihtiyacı olursa hemen."

ON ALTI

Xypher koşarak Kerryna'nın dairesine doğru gitti. Dışarıdan bakıldığında Simone'unkinin aynısıydı, tek fark kapı tokmağından sarkan küçük bir aynanın olmasıydı; bu ayna galluları dışarıda tutmak için tasarlanmıştı.

Keşke işe yarasaydı.

Kapıya koştu ve tokmağı denedi.

Döndü.

Savaşa hazır bir şekilde kapıyı açtığında, evin tamamen boş olduğunu görünce şaşırdı. Eve yavaşça girdi, bir pusu bekliyordu. Kulaklarında uğuldayan sessizlikten başka bir şey olmadan, Dimme'yi aramak için oda oda dolaştı.

Ya da vücudunu.

Orada hiç kalp atışı yoktu. Ama baktığı her yerde savaşın kalıntıları vardı. Mobilyalar kırılmış, raflar yerdeydi. Kerryna ve Kyle'ın muazzam bir mücadele verdikleri belliydi.

Ama asıl soru şuydu: Neden Xedrix olmadan buraya gelmişti?

"Kahretsin," diye nefes aldı. Giderken onu da yanlarında götürmüş olmalılar.

Xypher aceleyle geri döndüğünde Simone'u baygın haldeki Kyle'ı arabasına bindirmek için uğraşırken buldu. Kyle'ı Simone'un elinden aldı ve kollarında salladı. Sığınak.

Carson, Kyle'ın kanlar içindeki bedenini görünce kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Ne oldu?"

"Saldırıya uğradı." Xypher, Kyle'ı yaralandığında Carson'ın onunla ilgilendiği odaya götürdü.

"Onu buraya getirdiğin için teşekkürler."

"Ne zaman isterseniz. Şimdi izin verirsiniz, size kötü bir haberim var."

Xypher Simone'a döndü.

"Kötü haber ne?" diye sordu.

"Sanırım Kerry'na'yı aldılar."

Yüzü solgunlaşan Simone şoktan sendeleyerek geri çekildi. "Gallu mu? Neden?"

"Onu kullanmak için,

eminim." "Xedrix

biliyor mu?"

Xypher tekrar Kyle'ın kanlar içindeki bedenine baktı.

"Bilmediğine dair çılgınca bir tahminde bulunacağım. Bence Kyle nöbet tutuyor olmalıydı. Tekrar barlarına gitmeli ve Xedrix'e neler olduğunu anlatmalıyız."

O da aynı fikirdeydi. "Pekala. Gösterişli bir şey geliyor... bu sefer mide bulantısı yok. Umarız."

"Bekle." Jesse'ye baktı. "Sen de dayan. Gloria, onu tut ki ayrılmayalım."

Simone'un bildiği bir sonraki şey, üniversite öğrencileri ve yerel halkla dolu olan kulüpteydiler. Hepsi

Xedrix'in onları ilk getirdiği sahnenin arkasında duruyordu.

Bir grup yüksek sesle karanlık dalga müziği çalıyordu.

Xypher onun elinden tuttu ve dans pistine doğru götürdü. Kalabalığın içinde Charonte'leri insanlardan ayırt etmek imkânsızdı. Aradaki farkı söyleyebilmesinin tek yolu, her seferinde onları algılayan iblis hisleriydi. Birine yaklaştılar.

"Xedrix nerede?" Xypher içecek servisi yapan uzun boylu, siyah saçlı bir iblise sordu.

"Barda."

Xypher neon tüplerle işaretlenmiş ve aynanın üzerinde kulübün logosu olan, dudaklarından üç damla kan düşen vampir dişlerinin bulunduğu elle boyanmış bir tabelanın bulunduğu alana doğru ilerledi.

Xedrix taburelerden birine oturmuş, kalabalığı izliyor ve absent içiyordu. Yaklaştıklarını gördüğü anda gerildi.

"Ne oldu?"

Simone haberci olduğu için suçu üstlenmeye karar verdi; Xypher'in daha önce belirttiği gibi, kadın olduğu için Xedrix'in ona zarar verme olasılığı daha düşüktü. "Ben Kerryana. Kyle Peltier'i yaralı bulduk. Onu Gallu'nun kaçırdığını söyledi."

Xedrix'in elindeki bardak paramparça olurken gözleri korkunç bir kırmızıyla parladı. "Ne demek kaçırıldı?" O yanından geçen iblislerden birini yakaladı ve barın üzerine fırlattı.

Etraflarındaki insanlar hızla içeceklerini alıp uzaklaştılar.

"Kerry'na nerede?" Xedrix talep etti.

Charonte'nin rengi soldu. "Son gördüğümde kendini iyi hissetmediğini söylemişti. Uzanmak için üst kattaki ofise çıkıyordu. Sana söylemememi istedi. Endişelenmenizi istemedi. Siz onu özlemeden önce döneceğini söyledi."

Xedrix'in burun deliklerinden korkutucu bir öfke gösterisiyle gerçek bir duman çıktı. "Onu neden yalnız bıraktın?"

"Hastaydı, o yüzden ayıyla birlikte yukarı çıktı. Ben sadece Katika'nın yapmamı söylediği şeyi yaptım."

Xypher kaşlarını çatı. "Nasıl hastalanabilir?"

Xedrix vahşi bir hırıltıyla ona döndü. "O hasta değil. Benim simi'me hamile."

Simone bön bön baktı. Bu çok kötüydü.

Xedrix tabureden fırladı ama bir şey yapamadan Xypher kolunu yakaladı.

"Beni de Kalosis'e götür."

Xedrix ona kaşlarını çatı. "Sen deli misin? Oraya gidersen Stryker'ın sana ne yapacağından haberin var mı?"

"Umurumda değil."

Xedrix sorgulayıcı bir tavırla başını eğdi. "İntikamın senin için bu kadar mı önemli?"

Xypher cevap vermeden önce Simone ile bakışlarını kilitledi. "İntikamımın artık benim için hiçbir anlamı yok. Beni içeri gönder

Kerryrna'yı senin için dışarı çıkaracağım."

Xedrix geri adım attı. "Ne diyorsun sen?"

Xypher onlara ne kadarını anlatmak istediğini dikkatle düşünürken durakladı. Bu sadece Kerryrna'yı geri almakla ilgili değildi, Simone'u korumakla da ilgiliydi. Simone onun için her şeyden daha önemliydi.

İntikamını bile.

"Neden Kerryrna ile Kalosis'te kalmak istemediğini anlıyorum. Sen Simone'u koru, ben de Kerryrna'yı senin için oradan çıkarayım. Yemin ederim."

İblis dudağını büktü. "Stryker buna asla izin vermez. Ortaya çıktığın an seni öldürecektir. Gallu onu kullanmak istiyor, savaş olmadan onu vermeyecekler."

"Stryker yarı insan yarı tanrı. Onun güçleri benimkilere karşı koyamaz."

Xedrix'in alaycı kahkahası çınladı. "Sen yarı Yunansın Tanrım... Apollymi'nin sana neler yapabileceği hakkında bir fikrin var mı?

O koku burnunun ucundan geçtiği anda? Seni şişlemeden önce bir adım bile gidemezsin. Orada şansı olan tek kişi benim. Tanrılar adına, onu alacağım."

Jesse küfretti.

Simone dönüp ona baktı ve Xedrix'in omzunun üzerinden işaret etti. Orada, gölgelerin arasında, duvara yaslanmış Kerryrna vardı ve korkunç görünüyordu.

Onun yanına koşular.

Xedrix onu kollarının arasına aldı ve sımsıkı sarıldı. "İyi misin, arita?"

Kerryrna sanki şiddetli bir mide bulantısı dalgasıyla savaşıyormuş gibi soluk soluğa kaldı. Gözlerinden yaşlar süzülürken Xedrix'e sarıldı. "Bana Aperia'yı verdiler."

Xedrix'in yüzü soldu.

"O da ne?" Simone sordu.

Xypher lanet okudu. "İblisler için ölümcül olan ve yavaş etki eden bir zehir."

"On iki saatim var," dedi Kerryrna, sesi kırılarak. "Eğer Xypher ve Yok Edici'yi öldürürsem, Satara bana panzehir."

Xedrix başını kaldırıp Xypher'a baktı. "Sen ölü bir orospu çocuğusun."

"Hayır!" Kerryrna yüzünü tutup kendisine bakmasını sağlayarak tersledi. "Bunu yapamayız."

Xedrix'in boynunda öfkeli bir kas seğirdi. "Ölmene izin vermeyeceğim. Seni kurtarmak için kimi öldürmem gerektiği umurumda değil. Öldüreceğim."

Simone onların dikkatini çekmek için boğazını temizledi. "Panzehiri alamaz mıyız?"

Kerryrna başını salladı. "Satara her şeye sahip ve binlerce Spathi Daimon ve gallu iblisi tarafından korunuyor. Bu umutsuz bir durum. Xypher'ın ölmesini istiyor. Panzehiri takas edeceği tek şey onun hayatı."

Simone buna inanmayı reddetti. "Başka bir yolu olmalı."

Xypher, sadece Apollymi ve Satara ile bağlantısı olan birini değil, aynı zamanda ona da bir iyilik borcu vardı. "Bir fikrim var. Bana telefonunu ver."

Simone yaptı.

Telefonu açtı ve ilk çalışta cevap veren Acheron'u aradı. "Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Acheron güldü. "Gerçekten mi?"

"Ama senden değil. Katra ile konuşmam gerek."

"Neden?" Acheron'un ses tonundaki buzu fark etmemek mümkün değildi. Xypher onu suçladığından değil. Katra Acheron'un kızıydı ve Atlantisli'nin onu korumak için her şeyi yapacağından emindi.

Ama şu anda çok daha acil bir sorunları vardı. "Kalosis'e girip Satara'nın kışına tekmeyi basabilecek ve masum bir ... Dimme'nin hayatını kurtarabilecek birine ihtiyacım var."

Acheron küfretti. "Çok şey istemiyorsun, değil mi?"

Xypher o kelimeyi söylemeden önce dişlerini sıktı. onu dehşete düşürdü. "Lütfen, Acheron. Bu benimle ilgili değil. Bu bir anneyi ve doğmamış bebeğini kurtarmakla ilgili." Bunun Acheron'un vicdanında işe yarayacağını umuyordu.

"Neredesin?"

"Depo Bölgesi'ndeki Club Vampyre. Orayı biliyor musun?"

"Hayır, ama birazdan orada olacağım."

Telefonu kapattı ve Xedrix'e baktı. "Süvariler geliyor. Güven bana."

Kerryrna'yı bir tarafa kaydırarak Xedrix duvara uzandı ve yangın alarminin kolunu çekti. Her şeyi, hatta müziği bile bastıran sağır edici bir tonda çaldı.

İblisler Xedrix'in etrafında toplanırken kulüpteki her insan kapılara doğru koştu.

Xedrix çalışanlarına "Bu gecelik kapalıyız," diye duyurdu. "Tyris, itfaiyeyi ara ve onlara sarhoş bir müşterinin yanlışlıkla şalteri indirdiğini söyle. Hadi burayı temizleyelim."

Onlar Acheron'u beklerken, Xedrix Kerryrna'yı bara götürdü ve bir tabureye oturttu.

"Ne planlıyorsun?" Simone Xypher'a sordu. "Ve sakın 'hiçbir şey' deme. Seni bundan daha iyi tanımayı öğrendim."

Cevap vermeden önce Kerryrna'ya baktı. "Bıktım artık Masum insanların zarar gördüğünü görmek. Bunu sonsuza dek durduracağım."

"Ya yapamazsan?"

"Yaparım."

Simone, Acheron son derece uzun boylu, inanılmaz güzellikte bir kadınla görünmeden bir an önce havada bir yarı hissetti
Hamile olduğu belli olan sarışın bir kadın. Gizemli Katra olmalı.

Charonte'ler onları görür görmez tısladılar, sonra da dizlerinin üzerine çöktüler.

Acheron tek kaşını kaldırarak etrafına bakındı. "Bu hiç beklenmedik bir şeydi." Xypher'a kaşlarını çattı. "Nereden

Charonte nereden geldi?"

Xedrix yavaşça ayağa kalkarak Acheron'un önünde durdu ama gözlerini kaçırmamaya dikkat etti. "İhtiyatsızlığımız için bizi affet, Akri. Kendim için merhamet istemiyorum ama adamlarım için hayatlarını bağışlayın. Onlar sadece beni takip ettiler ve dediğimi yaptılar. Öldürmeniz gereken kişi benim, onlar değil."

Katra iblisleri görünce ağzı açık kaldı. "Demek bu hepinize oldu. Merak etmişim. Sizi tekrar görmek güzel. Hayatta kaldığınıza sevindim. Neden bir kulüpte olduğunuza dair hiçbir fikrim yok ama yine de hepinizin burada olmasına sevindim." Acheron'a baktı ve çenesini eğerek Xedrix'i işaret etti. "Xedrix özellikle ilgini çekiyor."

"Nasıl yani?"

"Birincisi, annenizin tüm iblisleri arasında en sevdiği o, ikincisi de Simi'nizin ağabeyi."

Acheron onun açıklamasına kaşlarını çattı.

"Gerçekten mi?" Katra başını salladı.

Xedrix de en az Acheron kadar şaşkın görünüyordu. "Simi?"

"Xiamara," dedi Katra sessizce.

Xedrix'in çenesi gevşedi. "Kız kardeşim yaşıyor mu?"

Katra iblise sevgiyle gülümsedi ve başını salladı. "Ve kesinlikle çok şımarık."

Xedrix'in gözleri yumuşadı. "Nezaketin ve merhametin için seni kutsa, Akri. Simi kardeşimin kaderi için yüzyıllardır yas tutuyorum."

"Kendini hazırla," dedi Acheron donuk bir ses tonuyla.
"Xirena da bizimle yaşıyor."

Kerryrna elini Xedrix'in elinin içine koydu.

İblis bu haberden memnun görünüyordu. "O zaman onların hayatta olduğunu bilerek mutlu bir şekilde ölebilirim, Akri. Teşekkür ederim."

Acheron gözlerini devirdi. "Seni öldürmeyeceğim Xedrix. Bunu aklımdan bile geçirsem Simi bana sonsuza kadar işkence eder. Bu arada, onca yer varken nasıl oldu da New Orleans'ta bir bara düştünüz?"

Kerryrna güldü, sonra sanki bir acı dalgası çarpmış gibi yüzünü buruşturdu. "Ayı, Kyle Peltier, Kalosis'ten kaçtıktan sonra onları buldu. Bir turisti yemeye çalışıyorlardı ama Kyle Onu öldürmeden önce onları durdurdu ve burada yaşamak ve ölmek istiyorlarsa kurallara uymaları ve bir ev yapmaları gerektiğini açıkladı. Kendi parasını aldı ve bara yatırım yaptı ve Xedrix'e her şeyin nasıl yürütüleceğini gösterdi. İkisi hâlâ ortak."

Katra bakışlarını Kerryrna'ya dikti. "Seni Vegas'tan hatırlıyorum. Sen kaçan Gallu Dimme'sin."

"Ve ben de seni, tanrıça. Beni öldürmeye çalıştığını çok iyi hatırlıyorum."

Xypher hızla aralarına girerek, "O kötü değil Kat," dedi.
"Saklanıyordu, dünyaya uyum sağlamaya çalışıyordu,
"

Simone ilerledi. "Ve Satara'nın zehirlediği kişi de o. Bunun için tek panzehir Satara ile Kalosis'te. Siz de bir anne adayı olarak, onun ölmesine neden izin veremeyeceğimizi anlayabilirsiniz."

Xypher başını salladı. "Bize yardımedebileceğinizi umuyordum."

Acheron Katra'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Dünyanın sonunu getirmeden oraya giremeyeceğimi biliyorsun. Tek başınasın."

Katra gülümsedi. "Biliyorum. Hemen döneceğim." Xedrix'in omzunu şefkatle okşadı. "Endişelenme, Xed. Kalosis, Satara ve Stryker'ın bana dokunamayacağı tek yer. Eğer denerlerse büyükannemin onlara ne yapacağını biliyorsun."

Xedrix başını salladı.

Solmaya başladığında Xypher onu durdurdu.

"Bekle, Kat. Ben de seninle gelmek istiyorum."

Katra ona kaşlarını çattı. "Emin misin?"

Xypher başını salladı, sonra Simone'a baktı. "Bunu yapmak zorundayım." "Biliyorum," dedi Simone sessizce. "Sadece sana söylemek istedim gitmeden önce bir şey." "Ne?"

"Seni seviyorum."

Bu sözler ona fiziksel bir darbe gibi çarptığında Xypher nefes alamadı. Kadının yanağını avucunun içine aldı. "Bu mümkün değil."

"İnan bana, öyle ve buraya geri dönsen iyi olur yoksa sana gerçekten kızacağım."

Yanağını onunkine bastırdı ve onun değerli kokusunu içine çekti. "Korkma," diye fısıldadı kulağına. "Seni rahatsız etmek için geri döneceğim."

"Sen daha iyisin."

Xypher hayatında yaptığı en zor şeyi yaptı. Simone'dan uzaklaştı ve Kat'e katıldı. "Hadi gidelim."

Katra uzandı ve Kalosis'e giden portalı açmadan önce onun koluna dokundu.

Xypher, Simone'un güzel yüzünü karanlığa karışana kadar izledi.

Kalbi kırılmış bir halde, bir tür devasa salon gibi görünen bir yerde cisimlendiklerinde gözlerini kırıştırdı. Daimon'lar sanki bir şey bekliyorlarmış gibi etrafta toplanmışlardı.

Ya da birini.

Kat soluna döndü ve orada büyük bir taht gördü. İçinde Stryker oturuyor, Satara ise bir kenarda duruyordu.

Satara Xypher'ı gördüğünde, "Ölmemişsin," dedi. "Yazık."

Katra, Satara'nın yorumuna güldü. "O ölmeyecek kuzen. Bana panzehiri ver."

"Oh, bunu yapamam," dedi Satara yapmacık bir ses

tonuyla. "Evet," dedi Kat onunla alay ederek,

"yapabilirsin."

"Hayır, korkarım değil." Satara tatlı tatlı surat astı. "Bir kaza geçirdim. Hepsi gitti."

Kat ince kemerli kaşlarından birini kaldırdı. "Aklını mı kaçırdın sen? Ona gittiğini söylediğimde Xedrix'in sana ne yapacağını biliyor musun?"

"Xedrix? İblis mi? O öldü."

"Hayır, değil." Kat kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Bu Satara'nın yalan söylediğini anlayabildiği için oyun onu kızdırdı.

Xedrix'in hayatta olduğunu gayet iyi biliyordu. "Kerryrna'nın bebeğinin babası o. Daha kötü bir düşman seçemezdin. Xypher'ın aksine, buraya istediği zaman tek başına girebilir. istiyor ve kalbini söküp attığında Yok Edici'nin desteğine sahip olacak. Sanırım gidip ona pençelerini keskinleştirmesini söylesem iyi olacak."

Kat solmaya başladı.

"Bekle, bu panzehiri mi kastediyorsun?" Satara göğüslerinin arasından küçük bir şişe çıkardı. "Bende olduğunu şimdi hatırladım."

"Oh, eminim."

Satara şişeyi bir Daimon'a uzattı, o da getirip Kat'e verdi. Şişe, içinde parlak kırmızı bir sıvı bulunan şeffaf bir camdan yapılmıştı.

Kat başını sallayarak Xypher'a serum olduğunu söyledi.

Kerryrna'nın icabına bakıldığı için minnettar olan Xypher, Stryker'ın tahtının önünde durmak üzere hareket etti. "Hazır buradayken, bir ateşkes istiyorum."

Satara Xypher'ın sözlerini yanlış duymuş gibi gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Beni duydun. Geçmişimizle yüzleştim. Ve hayatımdan tamamen çıkmanı istiyorum. Artık şeytanlar yok, zehirler yok. Daha fazla saçmalık yok. Sen beni rahat bırakırsan ben de seni rahat bırakırım."

Satara şaşkın görünüyordu. "Gerçekten mi?"

Stryker onunla konuşmak için eğildi. "Ben olsam bu anlaşmayı kabul ederdim Satara. Başka bir yerde daha iyisini bulabileceğinden şüpheliyim."

Satara'nın gözleri şüpheyile kısıldı. "Bu senin için neden bu kadar önemli?"

Bu soruyu gerçekte yanıtlamaktan daha iyisini biliyordu. Bu sadece Simone'u incitirdi. "Öyle değil ve sen de değilsin. Dünyada sadece iki haftam daha var. Onların tadını çıkarmak istiyorum."

"Yani bu kadar mı?" diye sordu.

"Bu kadar."

Satara acı acı güldü. "Ve gerçekten de sen cehenneme geri dönerken benim hayatıma devam etmeme izin vereceğine inanmamı mı bekliyorsun? Huzur içinde. Zarar yok, faul yok mu?"

"Evet."

Kürsüden inerek alaycı bir tavırla ona yaklaştı. "Dünkü çocuk olduğumu mu sanıyorsun? Seni bundan daha iyi tanıyorum. Bu buluşmayı görmeye hiç niyetin yok."

Xypher başını salladı. "Beni hiç tanımıyorsun. Hiç tanımadın. Ben barış istiyorum ve Simone'un rahat bırakılmasını istiyorum."

Alçak ve ölümcül bir ses tonuyla konuşmadan önce parmaklarını kollarının üst kısmına vurdu. "O zaman kendini öldür."

Duyduklarına inanamayarak gözlerini kırpiştırma sırası Xypher'daydı. "Ne?"

"Beni duydun, Xypher. Eğer barış istiyorsan ve baltaları gömmeye hazırsan, o zaman yap. Öldür kendini."

"Satara!" Kat öfkeyle tersledi.

"Beni satma, Kat. Bu oyunu nasıl oynayacağımı biliyorum. Daha da iyisi, nasıl kazanacağımı da biliyorum." Dikkatini

tekrar Xypher'a çevirdi. "Peki ne olacak?"

Xypher onun teklifini düşünürken sessizce orada durdu.
"Yalan söylemediğini nereden bileceğim?"

"Styx nehri üzerine yemin ederim ki eğer kendini öldürürsen, bir daha asla Simone'un yanına yaklaşmayacağım. Benden ya da Kalosis'teki iblislerden ve Daimonlardan tamamen güvende olacak. Hatta iyi bir önlem olması için her yıl ona bir doğum günü kartı gönder." Xypher yüzü kül rengi olan Kat'e baktı.

"Yapma," diye emretti iç sesi. Ama daha derinlemesine düşününce, bu tamamen mantıklı geldi. Nasıl olsa ölecekti. İki hafta ne fark ederdi ki? Kendisine işkence etmesi için Simone'la ilgili daha fazla anı vermek dışında.

Onu sevmek için daha fazla zaman.

Onu sevmesi için daha fazla zaman.

Hayır, her şeyi şimdi bitirmek her ikisi için de en kolay olacak. Yara bandını yırtıp atmak ve yaranın iyileşmeye başlamasına izin vermek.

Kalbi kırılmıştı, başını salladı. "Bitti o zaman." Kat

ağzı açık kaldı. "Bunu yapamazsın Xypher."

"Evet, yapabilirim. Simone'un güvenliğini ancak bu şekilde garanti edebilirim."

Satara belinden kısa kılıcını çekmek için bir Daimon'un yanında durakladı. Ona yaklaşırken yürüyüşü baştan çıkarıcıydı. Kılıcını adamın kalbine doğrulttu. "Elimizde bir Pazarlık

mı?" Başını

salladı.

Satara onu tam kalbinden bıçakladı. "Özür dilerim. Ölmekle ilgili fikrini değiştirmeni istemedim."

Xypher sendeleyerek geri çekildi, acının etkisiyle nefesi kesildi.

Yere çöktü.

Kat onun yanında diz çöktü. "Xypher?"

"Simone'a ne yaptığımı söyleme. Bırak huzur içinde gitsin... lütfen. Ona çabuk olduğunu söyle."

Kat ona sarıldı ama istediği yüz onunki değildi. Simone'u son bir kez görmek istiyordu. Ama bunu yaparken onu koruyordu ve önemli olan tek şey de buydu.

İntikam yemininin yazılı olduğu koluna baktı. Nefes almakta zorlanırken kelimeler çözüldü.

Artık her şey bitmişti.

Kat, Xypher'ın gözlerindeki ışığın sönmesini ve son nefesini vermesini izledi.

Satara gülümsedi.

Kat, Satara'nın yüzündeki kendini beğenmişlik karşısında dudağını büktü. "Seni bencil sürtük."

"Kapa çeneni Kat. Almak için geldiğin şeyi aldın, şimdi git."

Kat, Satara'yı cüceleştirerek tam boyunda ayağa kalktı. "Bir gün birisi sana tam olarak hak ettiğini verecek. Bunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Ve böylece kulübe geri döndü.

Simone'a bakmayı reddeden Kat, panzehiri Kerry'na'ya uzattı ve o da içmeden önce gülümseyerek teşekkür etti.

"Xypher nerede?"

Simone'un sorusu içini parçaladı. Bunu yapmak istemiyorum...

Ama başka seçeneği yoktu. Arkasını döndüğünde kendini hasta hissetti. Simone'un yüzü çok umutlu görünüyordu; Xypher'ın her an ortaya çıkmasını beklediği belliydi.

Boğazındaki yumruyu yutarak uzandı ve Simone'un elini kendi elinin içine aldı. "O başaramadı, tatlım. Savaşta öldü."

YEDİ

Simone sendeleyerek geri çekildi. Hayır. Olamazdı. "Bu hiç komik değil Katra. Bu tür oyunları oynamaktan hoşlanmıyorum."

"Keşke oynasaydım ama oynamıyorum."

Simone etrafındakilerin yüzlerindeki korku ve acıma karışımı ifadeyi görünce çocukluğuna geri döndü.

"Zavallı şey her şeyi gördü. Annesi ve kardeşi gözlerinin önünde öldü. Sonsuza dek peşini bırakmayacak."

Şu anda hepsinin yüzünde aynı ifade vardı, ona bir ucubeymiş gibi bakıyorlardı. Ve içten içe kendileri değil de o olduğu için minnettardılar. Bunu söylemiyorlardı, bunun için fazla kibardılar ama o gerçeği biliyordu.

Jesse elini uzattı. "Simone, iyi misin?" Nasıl iyi olabilirdi ki? Xypher ölmüştü.

Gözlerinde kırmızıya dönüştüklerini gösteren o yanmayı hissetti. Onu öldüren kişinin kanını istiyordu. onu öldürdü. "Bana ne olduğunu anlat," diye sordu, sesi şeytani bir hırıltıya dönüşmüştü.

"Yapmayacağıma dair ona söz verdim. O senin huzur içinde yaşamayı ve hayatına devam etmeni istiyor."

Hayatına devam etti... Parçaları toplayıp yoluna devam etmekten yorulmuştu.

"Satara'dan intikamını aldı mı?"

Katra utangaç bir ifadeyle gözlerini kaçırdı ve Simone birdenbire bütünüyle netleşti.

"Demek öyle. İntikamı ve ölümü bana geri geliyor. En azından mutlu öldü. İsteddiğini aldı."

Kat ona gerçeği söylememek için dilini ısırarak zorunda kaldı. Ama şimdi Xypher'ın neden söylememesini istediğini anlıyordu. Simone onun hayatını kurtarmak için kendi hayatından vazgeçtiğini öğrenirse, bu onu öldürecekti.

Tıpkı kocasını kaybetmenin Katra'yı öldüreceği gibi. Onun için kendini feda etmesi sadece daha fazla acı verecek ve bu suçluluk ve öfkeden asla kurtulamayacaktı.

Simone, Xedrix'in Kerry'na'nın yanında durup elini tuttuğu yere baktı.

Xypher'a bir daha asla dokunmayacaktı. Kesik kesik nefes alarak Gloria ve Jesse'ye döndü. "Eve gitmek istiyorum."

Acheron öne çıktı. "Seni ben götürürüm."

"Teşekkür ederim."

Adam elini uzattı ve kız elini tuttu. Tuttuğu anda, Hepsi evine geri dönmüştü. Hayır, hepsi değil. Xypher kayıptı.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Ash.

Başını iki yana salladı. "Muhtemelen Kyle'ı kontrol etmeli ve nasıl olduğuna bakmalıyım."

"Yaptık bile. O iyi. Kısa süre içinde iyileşecek ve bir kaç kırık dışında kalıcı bir hasarı olmayacak."

yara izleri."

"Bu çok iyi. Sanırım bu hepimizi tanımlıyor, değil mi? Beni eve getirdiğin için teşekkür ederim, Acheron."

"Rica ederim. Numaram telefonunda var. Bir şey için bana ihtiyacın olursa ara."

"Minnettarım."

Sonra da gitti.

Jesse ve Gloria bir kenarda durmuş, endişeli bir ifadeyle onu izliyorlardı.

"Ben iyiyim çocuklar. Neden gidip plak falan çalmıyorsunuz?"

Jesse yutkundu. "Beni korkutuyorsun Simone."

Kendini korkutuyordu. İçi o kadar acıyordu ki ağlayamıyordu bile. Sanki içi boşaltılmıştı ve kalbinin ve ruhunun olduğu yerde boş bir delikten başka bir şey kalmamıştı.

Yalnız kalmak isteyerek ceketini çıkardı ve odasına giderken yere bıraktı.

Yatak daha önceki oyunlarından dolayı hâlâ buruşuktu.

Bu düşünceyi bir kenara itti. Eğer onun için bundan daha fazlasını ifade etmiyorsa, o da kesinlikle onun için bunu ifade etmiyordu. Öfkesi kabarırken, yatağı düzeltmek için bir yastık kaptı.

Ve işte o zaman Xypher'ın kokusu ona sertçe çarptı. Yastığı göğsüne bastırdı ve sıcak erkeksi kokuyu içine çekti.

Bu onun hissizliğini parçalayan Şeydi. Keder ve ıstırap, acı içinde çığlık atmak isteyene kadar kaydadı.

Bunun yerine, gözyaşları hücum ederken dizlerinin üzerine çöktü.

Xypher gitmişti.

"Lanet olsun sana, piç kurusu. Lanet olsun sana!"

Ama sorun şu ki, onun lanetlenmesini istemiyordu. Onun Tartarus'ta işkence gördüğü dşnesi...

Dayanabileceğinden çok daha fazlasıydı.

* * *

Xypher, avucunun içinden bile daha iyi bildiği bir hücrenin ortasında duruyordu. Yüzyıllar boyunca her kum tanesini saymıştı. Hepsini kanıyla doyurmuştu.

şimdi geri dönmüştü.

Zincirler tavandan çıktı ve bileklerine dolandı. Onu yerden kaldırdıklarında ilk kez karşı koymadı. Kolları ağırlığından yanıyordu.

Vücut.

Ama bu acı, göğsünde sızlayan acının yanında hiçbir şeydi.

Simone.

Onu koruyorum. Bu sözleri defalarca tekrarladı ve sadece bu sözler onu rahatlattı. Onun incinmesindense sonsuz azap çekmeyi tercih ederdi.

Buna değdi.

Hücresinin kapısı açıldı.

Xypher, Yeraltı Dünyası'nın tanrısını gördüğünde kendini destekledi. Uzun boylu ve esmer olan Hades siyah giyinmişti. Onu incelemek için başını eğdi. "Orada bir ay dayanabileceğini sanmıyordum. Görünüşe göre haklıymışım."

"Konuşacak havada değilim, Hades. Sadece işkenceye başla."

"İlginç. Tutsaklarım nadiren kendilerine zarar vermem için yalvarırlar. Düşünsenize, şu anda Simone'un kollarında olabilirdiniz ve burada bir et parçası gibi asılı kalmayabilirdiniz."

"Onu bu işe karıştıрма."

"Ne yazık ki bunu yapamam."

Xypher'ın kalbini korku kapladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Biliyor musun Xypher, senden gerçekten nefret

ediyorum. Gerçekten. Söylemek zorundayım sana işkence etmek en büyük zevklerimden biri oldu. Ve şimdi, her zaman olduğu gibi, beni kızdırıyorsun."

"Buraya asıldım, dövülmeyi bekliyorum. Söylesene, bu seni nasıl kızdırabilir?"

"Çünkü gitmene izin vermek zorundayım,

seni piç kurusu." İçinden inançsızlık

akıyordu. "Ne?"

"Kat ile yaptığım anlaşmayı hatırlıyor musun? Bir aylığına insan olmana izin veriyorum ve o bir ay içinde insanlığını bulursan özgürsün. Kendini özveriyle başkası için feda ettin. Ve bu bir ayını bile almadı. Lanet olsun sana."

Xypher duyduklarına hâlâ inanamıyordu.

Zincirler o kadar hızlı çözüldü ki yere düştü.

"Git buradan, Skotos. Seni daha fazla tutamam."

* * *

Telefonu çaldığında Simone hâlâ oturduğu yerde sallanıyordu. Numaraya baktı ve arayanın Tate olduğunu gördü.

Kesik kesik nefes alarak boğazını temizledi ve cevap verdi.

"Başka bir iblis daha

öldürüldü." "Emin misin?"

"Kesinlikle. Ne yapacağınızı biliyorsunuz... Rampart ve Esplanade'in köşesindeyiz."

"Hemen geliyorum." Telefonu kapattı ve Jesse'nin odasına gitmeden önce gözlerini kuruladı. Onu ve Gloria'yı yatağında sarmaş dolaş buldu.

Onu görür görmez dağıldılar. "Um, biz

sadece-"

"Sorun yok Jesse. Tate'le buluşacağım ve endişelenmeni istemedim. Birazdan dönerim."

"Bu konuda emin misin? Biraz zamana ihtiyacın yok mu?"

"Hayat devam ediyor, değil mi?" Öğrendiği tek ders buydu.

"Planlamam gereken bir cenaze töreni falan yok. Ayrıca, dikkatimin dağılmasına da katlanabilirim." Kapıyı kapattı ve arabasına yöneldi.

İblis güçlerini kullanabilirsin.

Evet, yapabilirdi ama şu anda o yönünü düşünmek istemiyordu. Hayatını Xypher değiştirmeden önce olduğu gibi geri istiyordu. En önemlisi de kalbini parçalayan acıdan kurtulmak istiyordu.

Olay yerine ulaşması uzun sürmedi. Polis ışıkları karanlığın içinde parlıyordu.

Dışarı çıktı ve tek başına duran Tate'e doğru yöneldi, örtülü bedene bakıyordu. "Hiç izin almaz mısın?"

"Öldürmek bu kadar korkunçken olmaz." Onun omzunun arkasından baktı. "Nerede-"

"O gitti. Bu konuyu kapatalım, tamam mı?"

Yüz ifadesinden bu haberin onu şaşırttığı anlaşılıyordu ama ısrar etmedi. "Jane Doe. Gloria'nın ve markette gazdan zehirlenen adamımızın yaralarının aynısı. kendiliğinden alevler içinde yanmış. Daha yakından bakmak ister misin?"

"Göz çukuruma bir tornavida saplanmış gibi. Tabii, bir bakalım."

"Ooo, hoş geldiniz Bayan Snark. Sizi özledim."

Adam cesedin üzerini açarken Simone yorum yapmadı ve zavallı kadına bir göz attı. Tate haklıydı ve eğildiğinde, belirgin bir iz kokusu ona çarptı.

Kaiaphas.

Kadının vücudu iblis kokuyordu.

Dönmeye başladıklarında gözlerini kapattı ve kendini sakinleşmeye zorladı. Demek Xypher'in kardeşi

Bunca zamandır aradıkları katil.

Şüphesiz Xypher da onun kokusunu almıştı. Neden ona söylememişti?

Yavaşça ayağa kalktı. "Tekrar kendiliğinden yanmak için bedene ihtiyacın olacak, Tate."

"Evet... Bundan daha iyi bir şeye ihtiyacım var."

Simone tepelerine baktı. Saçağı gevşek bir ev vardı.

Bu işe yarayacaktır.

Güçlerini kullanarak Tate'i daha fazla yerinden oynatmadan bir an önce koluyla geri çekti.

Cesedin üzerine düşerek başını kopardı. "Sorun çözüldü."

Tate ona bakakaldı. Elini kaldırdı. "Az önce ne yaptığını bilmek istemiyorum. Raporum yeterince karmaşık."

Simone cevap vermeye başladı ama izleniyor olma hissi ona geri döndü. Kötücül bir niyetle derisinin üzerinde geziniyordu.

Bu kez, güçleri sayesinde tam olarak yerini saptayabiliyordu. "İyi olacaksın, Tate."

Fotoğrafçı daha fazla fotoğraf çekmek için koşarak geldiğinde geri adım attı. Tate onunla ve polis memurlarıyla uğraşırken, o da rahatsızlığının kaynağına doğru karanlığa karıştı.

"Kaiaphas," diye seslendi. "Orada olduğunu biliyorum."

Tam arkasında belirdi ve saçlarını kokladı. "Sığır ve iblis gibi kokuyorsun. Bunun ne kadar kışkırtıcı olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Harika. İblis feromonum var. Tam da her zaman istediğim şey."

Kaiaphas güldü. "Xypher sana ailen hakkında hiçbir şey söylemedi, değil mi?"

"Hayır."

"Baban Palackas, tanıdığımız en acımasız katillerden biriydi. Köleleştirilmeden önce tüm köyleri yakıp yıktığı, kadınları ve çocukları öldürdüğü biliniyordu. Yoluna çıkan herkes." "Yalan

söylüyorsun!"

"Hayır, değilim. Efendisinin onu geri almakta neden bu kadar kararlı olduğunu sanıyorsunuz? Serbest bırakılamayacak kadar tehlikeliydi."

Yalan söylüyordu ve o da bunu biliyordu. "Babam öyle biri değildi. O iyi bir adamdı."

Kaiaphas onu başından tuttu ve anlayamadığı bir şey fısıldadı.

Zihninde babasını genç bir adam olarak görüyordu. Hayır, bir adam değil. O bir iblisti. Gözleri ateş gibi kırmızıydı, dişleri
Eski bir köye saldırıp gördüğü herkesi öldürürken sivri ve keskindi.

Bu nasıl olabilir?

"Palackas'ın yumurtladığını biliyordum. Sadece sen olduğundan emin değildim. Annen gibi kokuyordun... ama üzerinde Palackas'ın kokusu yoktu."

"Annemin nasıl koktuğunu nereden biliyorsun?"

"Oradaydım Simone. Hatırlamıyor musun?"

O geceye geri döndüğünde nefesi kesildi. Yine arka koltukta oturmuş, camdan dışarı bakıyordu.

İki adam vardı.

Hayır, üçüncüsü vardı. Eğildi ve annesinin kolyesini boynundan kaptı. Sonra sanki onu hissediyormuş gibi döndü. Donup kalmıştı, hareket edemiyordu. Tek yapabildiği, koltuk başlığının adamın görüşünü engellememesi için dua etmektir.

Sonra polis sirenleri havayı deldi.

Dükkândaki adamlar dağıldı.

Hayır, durdukları yerde yok olmuşlardı...

Katıksız öfke içini parçaladı. "Seni piç!"

Güldü. "Bir insan ölümü gibi görünmesini sağla, demişti ustam. Palackas bir insan gibi yaşamak istiyorsa, bir insan gibi ölebilir. Ve öyle de yaptı. Onlarsız yaşayamayacağını bildiğim için ailesini öldürdüm. Güçlü bir iblis kafasına sıkılan tek bir kurşunla yere serildi... ama sen bunu biliyorsun, değil mi? Cesedini sen buldun."

Simone öfkeyle çılgılık atarak ona döndü ve Xypher'ın ona gösterdiği enerji patlamalarından biriyle onu patlattı.

Kaiaphas topu savuşturdu ve güldü. "Gerçekten de böyle cılız bir numaranın üzerimde işe yarayacağını düşünmedin mi?" Ona sert bir tokat attı. "Annen öldükten sonra seni neden hiç görmeye gelmedi biliyor musun? Onun ruhunu yedim, tıpkı kardeşininkini yediğim gibi. Şimdi de seninkini tadacağım."

"Tadına bak." Dudaklarına kafa atarak onları yarmış.

Adam sendeleyerek geri çekildi. Babasından miras aldığı gücün içinden geçmesine izin vererek ona makasla tekme attı, ardından karnına onu ayağa kaldıracak kadar sert bir yumruk attı.

Tırtıklı dişler ortaya çıkınca Kaiaphas'ın derisi kaynamaya başladı. Kadının bir sonraki yumruğundan kurtuldu ve yan tarafına bir tekme attı.

Onu boynundan tutup kaldırarak yere fırlattı. Hiç yoktan bir kılıç ortaya çıkardı.

Simone etrafta bir silah, bir uzuv... bir şey aradı. Etrafta hiçbir şey yoktu.

"Bunu dene."

Kulağındaki derin sesi duymak için irkildi ve orada bir gözü canlı yeşil, bir gözü kahverengi olan bir adam buldu. Çok güzeldi ve ona küçük bir kılıç uzattı.

Hiçbir şeyi sorgulamadan kılıcı eline aldı. Eli kabzaya dokunduğu anda, tüm vücudundan bir güç parıltısı geçti.

Birçok dilde fısıldayan sesler duydu. "Simone." Bu babasının sesiydi.

"Baba?"

"Gözlerini kapat küçüğüm, biz sana rehberlik edeceğiz."

Babasına güvenerek onun dediklerini yaptı ve kör olduğu anda her şeyi net bir şekilde gördü.

Rüzgâr bile içindeki iblis tarafından görülebiliyordu.

Kaiaphas ilerledi ve o da savuşturdu. Adam kılıcına ne kadar sert darbeler yağdırırsa, o kadar kolay savuşturup onunla dövülebiliyordu. Ne kadar çok savuşturursa, Kaiaphas o kadar öfkeleniyordu.

"Merhamet etmem için bana yalvaracaksın, tıpkı fahişe annen gibi."

Babasını tekrar kulağında duyana kadar dişlerini sıktı. "Öfke senin düşmanıdır. Öfkeyle değil, bir amaç uğruna ilerle."

Ve bunu yaptığı anda, kılıcı doğru ses çıkardı. Kaiaphas'ın hamlelerini savuşturdu ve iblisin kalbinin derinliklerine saplandı.

"Bu annem için," dedi gözleri yaşararak. "Ve geleceğini aldığın küçük kardeşim için. Cehennemde yan, seni orospu çocuğu." Kılıcını adamın göğsünden çekip aldı, Bunu yaparken onu büküyordu.

Bir an sonra alevler içinde kaldı. Çığlıkları karanlıkta yankılandı.

Birden arkasında alkış sesleri duyuldu.

Simone ona kılıcı veren adamı görmek için arkasını döndü. "Sen de kimsin?"

"Cevabını zaten bildiğiniz soruları sormayın."

"Sen Jaden'sın."

Alaycı bir hareketle başını ona doğru eğdi.

Daha önce gördüklerine hiç benzemeyen kılıca baktı. Siyah kabzası kırmızıya boyanmıştı. Siyah güller ve sarmaşıklar hafifçe kıvrılan kılıcın üzerine kazınmıştı. "Bunu bana neden getirdin?"

"Babana barış sözü verdim. Ona hiçbir iblisin kalan son çocuğuna zarar veremezdi. Xypher'ın sana söylediği gibi, Bir pazarlığı yerine getirmek için kendimi öldüremem. Sadece bir araç sağlayabilirim."

Kadın kılıcı adama uzattı ama adam kılıcı almayı reddetti.

"O senin soyuna ait, şeytanikyn. Onu iyi koru. Bir iblisin kılıcı, türünün diğer üyelerine karşı en iyi korumadır. Onunla, sana ya da senden birine gelen herhangi bir iblisi öldürebilirsin."

"Teşekkür ederim."

Güldü. "Bana teşekkür etme. Pazarlık etmediğim hiçbir şey yapmam."

Solmaya başladı.

"Jaden, bekle!"

Onun önünde katılaştı.

Simone konuşmaya çalıştı ama kelimeler çıkmıyordu. Xypher hakkında soru sormak istedi ama soramadı.

Jaden soğukkanlı bir ses tonuyla, "Senin için kendini feda etti," dedi. "Ne?"

"Bilmek istediğın buydu, değıl mi? Xypher, Satara'nın seni rahat bırakacağına dair verdiği söz karşılığında onu öldürmesine izin verdi. Seni korumak için intikamından vazgeçti. güvenli."

"Hayır, intikamını aldı."

Jaden bir elini omzuna koydu ve zihninde Kalosis'teki Xypher'ı gördü. Söylenen sözleri duydu ve Katra'nın kollarında ölmesini izledi.

"Hayır!" diye bağırdı, dayanamayarak. "Ona yardım etmelisin." "Yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Anlaşmalar yapıyorsun. Xypher senin her şeyi yapabilecek güce sahip olduğunu söyledi. Her şeyi."

"Ne öneriyorsun?"

"Eğer Xypher'ı Tartarus'tan kurtarırsan, ruhumu alabilirsin."

"Yaptığın pazarlığı anlıyor musun? Senden ruhunu aldığımda, o ruhu kime verirsem onun malı olacaksın. Efendinin kaprislerine tabi, bağılı bir iblis olacaksın. Kendi iraden olmayacak. Geleceğın olmayacak. Hiçbir şey."

"Umurumda değıl. Xypher benim için öldü. Bunun için cezalandırılmasına izin veremem."

"Seni güvende tutmak için öldü."

"Bağılı olduğum sürece güvende olacağım. İsteddiğini alacak. Lütfen, Jaden. Ona işkence edildiğini bilerek yaşayamam."

"Pekâlâ." Ona bir hançer uzattı. "Bir damar aç, kardeşim."

* * *

Xypher kendini Simone'un yatak odasına attı ve onu orada bulmayı bekledi.

Boştu.

Gözlerini kapatarak dairedeki varlıkları hissetti. Simone yoktu ama Jesse ve Gloria Jesse'nin odasıındaydı.

Hiç düşünmeden içeri girdiğinde iki hayaleti yatakta çırılçıplak buldu. "Aman Tanrım, kör oldum." Onlara arkasını dönmek için döndü.

"Kapıyı çalmıyor musun?" Jesse, Xypher'ın geri döndüğünü fark edene kadar "Kapıyı çalmıyor musun?" diye sordu. "Aman Tanrım, sen öldün."

"Senin kadar ölü değil, hayalet çocuk. Simone nerede?"

"Bir telefon görüşmesi için dışarı çıktı."

"Nerede?"

"Söylemedi. Tate'i ara ve sor. Numarası buzdolabının üzerinde."

Xypher mutfağa gitmek için onları bıraktı ve hemen Tate'in kartvizitini buldu. Telsiz telefonunu eline alarak numarayı çevirdi.

İkinci zil sesinde cevap verdi.

"Tate? Ben Xypher. Simone nerede?"

"Gittiğini söyledi."

"Öyleydim ama geri döndüm ve onu bulmaya çalışıyorum."

"Şey, bir saniye önce buradaydı. Arabasını caddenin karşısında görüyorum, demek ki-"

Tate'in yerini tespit etmek için güçlerini kullanan Xypher, o daha tek kelime edemedi önünde belirdi.

Tate etrafına bakındı. "Lanet olsun, kimse seni görmediği için şanslısın. Gizli, evlat, in-cog-nito."

"Bunun için zamanım yok. Simone'u bulmam gerek." "Hey, Doktor? Bir saniye buraya gelebilir misin?"

Memurun yanına gitmeden önce Xypher'a, "Bir saniye içinde bakmana yardım edeceğim," dedi.

Xypher havadaki yarığı hissetmeden önce hırladı.

Jaden.

Ona odaklanıp onu aramaya başladığında içinden kötü bir his geçti.

Bir köşeyi döndü ve dondu kaldı. Hayır! Simone'u yerde gördüğünde bu tek kelime zihnine kazındı.

Dehşet içinde ona doğru koştu ve onu kollarının arasına aldı. Ama ona dokunduğu anda anladı.

Ölmüştü.

Jaden'a ters ters baktı. "Ne yaptın sen?" "Ben bir şey yapmadım. O yaptı."

"Sakin benimle bu saçma oyunu oynamaya kalkma. Aranızda ne pazarlığı yapıldı?"

"Tartarus'tan çıkmanı istedi."

"Seni lanet olası piç. Tartarus'tan çoktan çıkmıştım."

"Biliyorum."

"Biliyordun ve yine de anlaşma mı yaptın?"

Omuz silkti. "Ne kadar ileri gidebileceğini bilmek istedim."

İçini aciz bir öfke kapladı. Düşünemeden Simone'u yere indirdi ve Jaden'a saldırdı.

Jaden onu yakaladı ve geriye savurarak bir evin kenarına sıkıştırdı. "Bana saldırmadan önce iki kere düşünsen iyi edersin iblis." ift renkli gözlerinin derinliklerinde cehennemin öfkesi yanıyordu. Jaden'ın dişleri keskin bir sesle konuşurken parladı, kırpılmış kelimeler. "Simone hayatta kalsaydı, sen şu anki halinle sonsuza dek yaşamaya devam ederken, onun yaşlılıktan ölmesini izleyecektin. İstediğin bu muydu?"

Xypher inanamayarak gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

Jaden onu geri itti, sonra serbest bıraktı. Ceketinin iç cebinden beyaz bir madde içeren küçük bir şişe çıkardı. "Artık insan yaşam süresinden kurtuldu. O artık ve o ölmeyecek." "Ama o

bağlı."

Jaden başını eğdi. "Demek öyle." Ruhu Xypher'a uzatmadan önce tam bir dakika boyunca ona baktı.

"Fiyatı ne kadar?"

"İkinizin bana bir iyilik borcu var. Bir gün, borcumu almak için geri döneceğim." Xypher'ın elini şişenin üzerine kapattı, sonra da ortadan kayboldu.

Xypher elindeki ruha bakarken nefes alamıyordu. Jaden'in onlar için yaptıklarına inanamıyordu.

Neden?

Bu, iblis komisyoncusu hakkında bildiği her şeye çok aykırıydı.

Hediye atın ağzına bakma. Jaden'in ne istediğini biliyordu. bilseydi, Simone'u kurtarmak için bu dünyada ya da başka bir yerde yapmayacağı şey yoktu.

Kalbi sevinçle çarparak şişeyi kadının bedenine götürdü ve ruhunu serbest bıraktı.

Gözlerini açtı ve ona baktı. "Xypher?" "En kötü

kâbusun geri döndü."

* * *

Jaden bir an için birbirlerine dört elle sarılmış olan Xypher ve Simone'a baktı.

Kendisinin de aynı şeyi yaptığı bir zamanı hatırladı. "Ne yaparsanız yapın, birbirinize ihanet etmeyin."

Boynundaki bant ısındı ve onu deldi. Yüzünü buruşturarak onları bıraktı ve efendisinin yanına döndü. Ayakta durup beklerken, kavurucu rüzgârlar vücudunu delip geçti.

"Ne yaptın?" "İşimi."

Bedensiz bir kesik sol yanağını kemiğe kadar açtı. Jaden yaranın acısıyla küfretti.

"Değersiz köpek. Palackas'ın kızının gitmesine izin mi verdin?" "İyi niyetle yapılmış bir pazarlığı yerine getirdim."

Gövdesine öyle derin bir kesik daha attı ki dizlerinin üzerine çökmek zorunda kaldı.

"Merhametiniz beni iğrendiriyor."

"Evet, sen de beni pek heyecanlandırmıyorsun." Jaden duvara fırlatılırken fikrini kendine saklaması gerektiğini fark etti.

"Bir gün köpek, itaati öğreneceksin."

Jaden kıyafetleri üzerinden çıkarılırken yutkundu. Cezasının ne olacağını biliyordu ve canı çok yanacaktı.

Evet, Xypher ve Simone ona hayal bile edemeyecekleri kadar çok şey borçluydular.

* * *

Xypher, hâlâ memnuniyetle mırıldanan Simone'un üzerine yığılırken içini çekti.

"İblis seksini seviyorum," dedi ve onu yatağa yapıştırmak için yuvarlandı.

"Sana söyledim, yapacaksın."

Güldü, sonra onu anlamsızca öptü. "Teşekkür ederim, Xypher."

"Ne için?"

"Beni korumaya çalıştığın için."

"Senin cehennemden kurtulman için ruhumu takas eden ben deşilim."

"Hayır, ama sen beni güvende tutmak için hayatından vazgeçtin. Bence bu bizi ödeştirir."

Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Seni seviyorum Simone. Ve her parçamla yemin ederim ki bundan asla şüphe duymayacaksın."

Adamın sağ elini kendi eline aldı ve parmak eklemlerini öptü. "Merak etme, öpmeyeceğim."

Simone onun üzerine uzanmadan önce gülümsedi ve ona sarıldı. Gözlerini kapatırken Xypher'ın ona sevgisinden çok daha fazlasını verdiğini fark etti. Ona bir aile vermiş ve kendisi hakkında hiç bilmediğı şeyleri öğretmişti.

Hayatında ilk kez, dört gözle beklediğı gerçek bir geleceğı vardı.

Ve ne olursa olsun onun yanında olacak bir aile.

Bu bir kurgu eseridir. Bu romanda tasvir edilen tüm karakterler, kuruluşlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır.

RÜYA PEŞİNDE

Telif hakkı © 2008 Sherrilyn Kenyon'a aittir.

Acheron'dan alıntıdır, telif hakkı © 2008 Sherrilyn Kenyon'a aittir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Bilgi için adres St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010.

ISBN: 0-312-93882-9

EAN: 978-0-312-93882-6

Martin's Paperbacks baskısı / Şubat 2008

St. Martin's Paperbacks, St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, NY 10010 tarafından yayımlanmaktadır.

eISBN 9781429937191

İlk e-Kitap baskısı: Şubat 2014

e-Kitaplar iş veya promosyon amaçlı kullanım için satın alınabilir. Toplu alımlar hakkında bilgi almak için lütfen MacmillanSpecialMarkets@macmillan.com adresine yazarak Macmillan Kurumsal ve Premium Satış Departmanı ile iletişime geçin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.